

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200420

UNIVERSAL
LIBRARY

K83

K7028

v221

ವಾಡಾ ವಾಸಿಲೆವಾಸ್ಕ

ಇಂದ್ರಚಾಪ 1951

OUP—552—7-7-56—10,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No K83
V221

Accession No K'1028

Author వాండ్రా వాసిలేవాస్కా

Title ఇంద్రశాప 1951

This book should be returned on or before the date
last marked below

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ೧೦೪ನೆಯ ಕುಸುಮ.

ಇಂದ್ರಚಾಪ

(ಯುದ್ಧ ಜೀವನದ ಒಂದು ರಶ್ಮಿಯನ್ ಕಾದಂಬರಿಯ ರೂಪಾಂತರ)

ಮೂಲ ರೀತಿಕೆ
ವಾಂಡಾ ನಾಸಿಲೆವ್ ಸ್ಯಾ.

ಅನುವಾದಕರು
ರಂಗರಾವ್ ತಲಚೇರಕರ, ಬಿ. ಎ ಎಲೆಲ್ ಬಿ.

ಫೆಬ್ರವರಿ
೧೯೫೧

ಬೆಲೆ :
೨-೪-೦

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಮಿತಿ, ಧಾರವಾಡ.

ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿಷ್ಠೆಯದಲ್ಲ ಸಲಹೆಗಾರರು :

ಶ್ರೀ. ಡಿ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ಎಂ. ಎ.

ಶ್ರೀ. ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ ಬಿ. ಎ. (ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್)

ಶ್ರೀ. ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗುಳಿ ಎಂ. ಎ. ಬಿಟಿ.

ಸಂಪಾದಕ

ಜಿ. ಬಿ. ಜೋಶಿ.

Checked 1969

ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ಸಂಪಾದಕ

ಪ್ರಲ್ಹಾದ. ಜಿ. ಕಾಟೋಟಿ.

ಪ್ರಕಾಶಕರು

ಶ್ರೀ. ಜಿ. ಬಿ. ಜೋಶಿ
ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ
ಧಾರವಾಡ.

ಮುದ್ರಕರು :

ಶ್ರೀ. ಎನ್. ಬಿ. ಕುರಡಿ,
ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತೀ ಮುದ್ರಣಾಲಯ,
ಧಾರವಾಡ.

ಅರ್ಪಣೆ

ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಸ್ವಸ್ಥ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ
ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ
ಸೇವೆಗೈದ ಹಳ್ಳಿಯ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ

ಪೂಜಾರಿ ಶೇಷಪ್ಪನಿಗೆ

ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ.

—ರಂಗರಾವ ತಲಚೇರಕರ.

ನಮ್ಮ ಮಾತು

‘ ಇಂದ್ರಚಾಪ ’ ಒಬ್ಬ ರಶಿಯನ್ ಲೇಖಕಿ ಬರೆದುದು. ಈಕೆಯ ಹೆಸರು ‘ ವಾಂಡಾ ವಾಸಿಲೆವ್‌ಸ್ಕಾ ’ ಈಕೆ ಸೋವಿಯೆಟ್ ರತ್ನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಮಧ್ಯಮ ವಯಸ್ಸಿನ ಪೋಲಿಶ್ ಮಹಿಳೆ. ಪೋಲೆಂಡಿನ ವಿಖ್ಯಾತ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಕಳೆದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪೋಲೆಂಡ್, ಜರ್ಮನ ರಿಂದ ಆಕ್ರಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಾಗ ಪೋಲೆಂಡಿನ ಹೊರಗೆ ರಶ್ಯಾದಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ “ ಪೋಲಿಶ್ ಬಂಧವಿಮೋಚನಾ ಸರಕಾರ ” ದಲ್ಲಿ ಈಕೆ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ ಯಾಗಿದ್ದಳು ಈಗ ಈಕೆ ‘ ಸೋವಿಯೆಟ್ ಲಿಟರೇಚರ್ ’ ಎಂಬ ರತ್ನದ ಒಂದು ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ

‘ ಇಂದ್ರಚಾಪ ’ ಕಳೆದ ಯುದ್ಧದ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲೇ-ಯುದ್ಧವಿನ್ನೂ ನಡೆದಿದ್ದಾಗಲೇ-ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಕಾದಂಬರಿ ಇದರಂತೆಯೇ ಯುದ್ಧವಾದ ನಂತರ ಆಕೆ ಬರೆದ “ Just Love ” ಕಾದಂಬರಿ ತುಂಬಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇಂದ್ರಚಾಪವನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಆಕೆಯ ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲ ಜಗತ್ತಿನ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.

ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ತಂದು, ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಮುಸಂಧಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀ ತಲಚೇರಿ ರಂಗರಾಯ ರಿಗೆ ನಾವು ಅತ್ಯಂತ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದೇವೆ

ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತಹ ಸುಂದರವಾದ ಹೊದಿಕೆ ಚಿತ್ರ ವನ್ನು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀ. ವಾಮನ ಶಿರಹಟ್ಟಿಯವರಿಗೂ ನಾವು ತುಂಬ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

—ಸಂಪಾದಕ.

ಮುಂದೆ ಬರಲಿರುವ ಕುಸುಮ !

ಬಾಳಹೊಳೆ

(ಜೀವನದ ನಾನಾ ಮುಖಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವ ೮ ಸರಸ

ಕಥಾಚಿತ್ರಗಳು)

ಬರೆದವರು

‘ ಅಶ್ವತ್ಥ ’

(೨೩೦ ಪುಟಗಳು)

ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಡ್ಡ, ಮೂಡಲಿಂದ ಪಡು ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ಹಾದಿಯು ತೊಕನೊಂದ ಬಡಗಲು ಹೋಗುವ ಹಾದಿಯನ್ನು ಆ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆಯೇ ದಾಟುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ ದಾರಿಗಳ ಎರಡೂ ಕಡೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಗುಂವಾಗಿ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಡಿಸಲು ಗಳು ಕ್ರಾಡೆಯ (Cross) ಕೈಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ನಡುವಿನ ಚಿಕ್ಕ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದ ಗೋಪುರವು ಮೇಲೇರಿತ್ತು. ಗುಡ್ಡದ ಕೆಳಗೆ ಸಣ್ಣ ತೊರೆಯೊಂದು, ಮಂಜಿನ ಮುಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣದಂತಾಗಿ ಒಂದು ಕೊರಕಲಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಕೊಡಗಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮುಡುಕಿಯೊಬ್ಬಳು ಗುಡಿಸಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಬದಿಗೆ ತೂಗುಹಾಕಿದ ಆ ಕೊಡಗಳು ಭಾರದಿಂದ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಾ ಅವಳ ನಿದಾನವಾದ ನಡಿಗೆಗೆ ತಾಳಗಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಳಿಜಾರಾದ ಕಾಲುದಾರಿಯಿಂದ ಇಳಿದು, ಮುಡುಕಿಯು ಹೊಳೆಯ ದಡೆಗೆ ಬಂದಳು. ಹೊಳೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ ಹಿಮದ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಕೂತಿನ ಬಳಿ ಕೂಡಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಆಕೆ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು. ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಲಿನ ಗುಡಿಸಲುಗಳೆಲ್ಲ ದುಂಬದ ಮೌನವನ್ನು ತಾಳಿದ್ದವು. ಮುಡುಕಿಯು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿ ನಿಂತಳು. ಅಮೇಲೆ ಕೊಡಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ನದಿಯ ದಂಡೆಗುಂಟಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು.

ಅಲ್ಲಿ ನದಿಯ ಸ್ವನಹವು ಬಲಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕೊರಕಲಿನೊಳಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ದಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಲುದಾರಿಯು ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಪೊದೆಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿತ್ತು. ಮುಡುಕಿಯು ಗಡಗಳ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಕೈಗಳಿಂದ ದೂರ ತಳ್ಳುತ್ತಾ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋದಳು.

ಫಕ್ಕನೆ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಕುರುಡು ದಾರಿ ಅದು ಮುಂದೆ, ಜಡದೃಷ್ಟಿ ಯಿಂದ ಮುದುಕಿಯು ಮುಂದೆ ನೋಡಿದಳು ನಿಸರ್ಗವು ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೊಬಗನ್ನು ಪಸರಿಸಿತ್ತು ಹಿಮದಿಂದ ಅಚ್ಚಾದಂತವಾದ ದಿನ್ನೆಗಳು ಶುಭ್ರ ಬಿಳಿ ಉದುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಗಿಡಗಳ ಗೆಲ್ಲುಗಳಿಗೆ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಂಜಿನ ಕಣಗಳು ರವಿಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ರನ್ನ ಕಣಗಳಂತೆ ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದವು ಎಲೆಗಳ ಹಸುರು ಹಾಗೂ ಹೂಗಳ ವಿವಿಧ ಬಣ್ಣಗಳು ಹಿಮದ ಬಿಳಿ ಪಾರ್ಶ್ವ ಭಾಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆದರೆ ಮುದುಕಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಈ ಸೊಬಗಿನ ಸುಗ್ಗಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಿಮ ಇಬ್ಬಾಗವಾದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಎನೋ ಕರಗಿ ಸಾಣುತ್ತಿದ್ದದನ್ನು ಅವಳು ಎವೆಇಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೆಡೆ ಹರಕು ಅರಿವೆಯ ರಾಶಿಯೊಂದಿತ್ತು. ಲೋಹದ ಚಿಕ್ಕ ತುಂಡುಗಳು ಹಾಗೂ ಮಣ್ಣು ಹಿಡಿದ ಮೊಳೆಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು.

ಮುದುಕಿಯು ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದರಿವು ನೆಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋದವಳಂತೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಹೌದು, ಅವನೇ ಅದು ಶರೀರವು ಹಿಮಗಟ್ಟಿ ಹೋದರೂ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬುದ್ದಕ್ಕೆ ಚಾಚಿ ಮಲಗಿದಂತೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹತ್ತಿದಂತದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿದಂತೆ ಬೆಳ್ಳಗಿದ್ದ ಸುಂದರ ಮುಖ. ಎಳೆಯವನಾಗಿರುವಾಗ, ತಾಯಿಯ ತುಟಿಯ ಮುತ್ತಿನ ಮುದ್ರೆ ಬೀಳದ ಭಾಗ ಆ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೊಡ್ಡನ ಕಾದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿನ ಸವಿನೆನಪು ಹಾಗೂ ಮುಂದಿನ ಸವಿನೆನಪುಗಳಿಂದ ಉಕ್ಕೇರುವ ಅನಂದವನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗಿಸಿದ ಆ ನಗುಮೊಗ, ಇಂದು ಅದೇ ಮುಖ ಅಹುದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ನಿಶ್ಚೇತನವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಸಂತೋಷ ಉತ್ಸಾಹಗಳಿಂದ ಸದಾ ಕುಣಿಯುತ್ತಲಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇಂದು ರೆವೆಗಳಿಂದ ಅರ್ಧ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟು ನಿರ್ಜೀವವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯಕಾಲದ ದೃಢಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯ ಶಾಂತತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ.

ಒಳಗಿನ ನೀರಿ ಬಣ್ಣದ ಅರ್ಧ ಚಣ್ಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮೈ ಮೇಲಿನ ಬಟ್ಟೆ ಬೇರೇನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದುಷ್ಟ ಜರ್ಮನ್ ಸೈನಿಕರು

ಕಸಕೊಂಡಿದ್ದರು ಆ ಕಾಳಗದ ದಿನ, ಅವನನ್ನು ಕೊಂದ ದಿನ ಅವಳಿಗೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು ಅಂದು ಅತಿಯಾಗಿ ಹಿಮ ಬಿದ್ದಿತ್ತು ವೃತದೇಹ ಬಹು ಬೇಗನೆ ಹಿಮಗಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ವೈಗೆ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅರ್ಧಚಣ್ಣ ವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೆಗೆಯಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ

ಮುದುಕಿಯು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ನೋಡಿದ್ದನ್ನು ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮಾಡಿತು ಕಾಲುಚೀಲವನ್ನೂ ಕಸಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಬದಾದ ಕಾಲಬೆರಳು ಚಳಿಯಿಂದ ಒಡೆದು ಹೋಗಿ ಮಾಂಸ ಹೊರಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ತೂತು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತೆಗೆದು ಗುಂಡು ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿದ್ದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ನೆತ್ತರು ಬಳಿ ಹಿಮದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಂಪಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು ಮುರುಟಿ ಹೋಗಿ ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ಹೂತಿದ್ದ ಕೈ ಬೆರಳುಗಳು ಅಂತ್ಯಕಾಲದ ಕೊನೆಯ ವೇದನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು

ಮುದುಕಿಯು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ಮುಖವು ಅವಳ ವನ್ನೂ ನೀಗಿಸುವಂತಹದಾಗಿತ್ತು. ನಡುಗುವ ಕೈಯನ್ನವಳು ಮೆಲ್ಲನೆ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದಳು ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಮಂಜನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ಕೋಮಲ ಕೈಗಳಿಂದ ಸವರಿದಳು ಕೆಲವು ಕೂದಲುಗಳು ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿ ಗುಂಡಿನೇಟಿನ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದುವು ಅವನ್ನು ಹಿಂದೆ ದೂಡಲು ಕೈ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ಆ ಕೂಡಲೇ ಫಕ್ಕನೆ ಹಿಂಜರಿದಳು ಗಾಯಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ನೋವು ಹೆಚ್ಚಾದೀತೆಂತ ಹೆದರಿದಳೇನೋ ಮಾತೃಹೃದಯದ ಕೋಮಲತೆ ಅದು ಮಗನು ಜೀವಂತ ನಿಲ್ಲನೆಂಬುದನ್ನೂ ವ ರೆಸಬಲ್ಲದು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿದಳು

"ಸೊನ್ನೀ "

ಮಗನ ಈ ಮುದ್ದುಹೆಸರು ಅವಳ ತುಟಿಗಳಿಂದ ಹೊರಬಿತ್ತು

"ಸೊನ್ನೀ . "

ತಾಯಿಯ ಪ್ರೇಮ ಅಕಾಂಕ್ಷೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಅಕ್ಕರೆಯ ಕಬ್ಬುಗಳು. ಆದರೆ ಸೊನ್ನೀಗೆ ಅವು ಕೇಳಿಸುವುವೆ ?

“ಸೋನ್ನೀ .. ...”

ಈ ಶಬ್ದಗಂ ನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಉಚ್ಚರಿಸಿದಳು ಈ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಏಳುವನೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದೆಂಬಂತೆ ಅಲ್ಲೇ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಳು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಮರದ ಮೇಲೆ ಕೂತಿದ್ದ ರಣಹದ್ದೊಂದು ಹಾರಿ ಬಂದು ಅವನ ನೃತದೇಹವನ್ನು ಕುಕ್ಕಿತು ಅದರ ರೆಕ್ಕೆಗಳ ಸಪ್ಪಳಕ್ಕೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಸಮಾಧಿಯಿಂದ ಎಚ್ಚತ್ತಳು.

“ಶೂ”

ರಣಹದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹಾರಿ ತಿರುಗೊಮ್ಮೆ ದೇಹದ ಕಡೆಗೆ ಬಂತು. ಮುದುಕಿಯು ಒಂದು ಕಲ್ಲನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ ರಣಹದ್ದಿಗೆ ಎಸೆದಳು ಭಾರವಾದ ತನ್ನ ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ ಅದು ಹಾರಿಹೋಯಿತು ಮುದುಕಿಯು ಒಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಗನನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ಬಂದ ಕಡೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು. ಕೊಡಗಳಿಟ್ಟಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ಕೊಡಗಳನ್ನು ಬಿದಿರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಹೆಗಲ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು ಹಾಗೂ ಹೊರೆಯ ಭಾರದಿಂದ ಬಗ್ಗಿ ದೀರ್ಘಶ್ವಾಸದಿಂದ ಮುದುಕಿಯು ಎರನ್ನು ಹತ್ತಿ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬಂದಳು.

“ಇಷ್ಟು ತಡವೇಕೆ” ನಿನಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕಾಯಲಿ” ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನುಡಿದಳು.

ಮುದುಕಿಯು ಮರುಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ ನೆಟ್ಟಗೆ ಒಲೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಒಲೆಯಮೇಲಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಸುರಿದು ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಒಗೆದಳು

“ ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರು ಕೊಡು, ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಿದೆ ” ಯುವತಿಯು ಮುದುಕಿಯ ಮೌನದಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ನುಡಿದಳು.

“ಕೊಡದಲ್ಲಿ ನೀರಿದೆ. ಬೇಕಷ್ಟು ತಕೊ” ಮುದುಕಿಯು ಶಾಂತವಾಗಿ ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು.

ಯುವತಿಯು ಕೋಪವು ನೆತ್ತಿಗೆರತ. ಅದರ ಅತಿರೇಕದಿಂದ ನಡುಗಿ, “ನನ್ನ ಗಂಡ ಬರಲಿ, ಅವನಿಗೆ ಹೇಳುವೆ” ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿದಳು.

ಮುದುಕಿಯು ತಿರಸ್ಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ಬೀರಿದಳು.

"ಗಂಡ!"

ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿಸುತ್ತಾ ಮುದುಕಿಯು ತನ್ನ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾದಳು. ವಿಧಿಯ ವೈಚಿತ್ರ್ಯ ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮುನ್ನೂರು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಮನೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಪೈಕಿ ಅವಳ ಮಗನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ದುರ್ದೈವವು ಒದಗಿತು. ಅಲ್ಲಿ ನದಿದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಮಲಗಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾಯಿತು. ಅವನ ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಲು ಕೂಡ ಜರ್ಮನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸತ್ತು ಹಿಮದಿಂದ ಮರಗೆಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಅವರ ದೈವ ಒದ್ದಿ ಮಾತ್ರ ಎಳೆಪಟ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾಡಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಆ ಊರಿನಿಂದ ದಂಡಿಗೆ ಜೋದವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಜೀವ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಆದರೆ, ತನ್ನ ಊರಲ್ಲೇ, ತನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಬರೇ ಇನ್ನೂರು ಹೆಜ್ಜೆಗಳಷ್ಟು ಸಮೀಪದ ಕೊರಕಲಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತಿಬಿದ್ದ ರಣಹದ್ದುಗಳಿಂದ ತಿನ್ನಲ್ಪಡುವ ದುರ್ದೈವ ಅವಳ ಮಗನ ಮಲಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಂದಿತ್ತು. ಈ ಅಪತ್ತನ್ನು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಿದರೂ ಕೂಡ ವಿಧಿಯು ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಅಣಕಿಸಲೆಂಬಂತೆ ಆ ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರನು ತಾನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವಳನ್ನು ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಿಸಿದ್ದನು. ಅದೂ ಅವಳು ಆಫೀಸರನಂತೆಯೇ ಅನಿರೀತ ಅನ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ಜರ್ಮನಳಾದರೆ ಮುದುಕಿಗೆ ಅಷ್ಟು ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವಳು ತಮ್ಮವಳೇ, ಕೆಂಪು ಸೇನೆಯ ಓರ್ವ ನಾಯಕನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿ. ಸುಖದಾಸೆಯಿಂದ ರೇಶ್ಮೆ ಉಡುಪಿಗೂ ಫ್ರೆಂಚ ಮದ್ಯಕ್ಕೂ ಮರುಳಾಗಿ ತನ್ನ ದೇಶ, ಧರ್ಮ, ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಜೀವದ ಹಂಗುಡೊರೆದು ಕಾದಾಡುವ ತನ್ನ ಗಂಡ, ನಾಡಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನರ್ಪಿಸಿದ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು, ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ದ್ರೋಹ ಬಗೆದು ಈ ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರನ ಸೂಳೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಈ ಕುಲಗೆಟ್ಟ ಹೆಂಗಸು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗರಿಯ ತೆಳ್ಳನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುತ್ತ ನೌಕರಳಂತೆ ತನಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡುವಾಗ ಮುದುಕಿಯ ಮೈ ಜುಮ್ಮನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ತಿರ

ಸ್ವಾರ, ಪ್ರೇಷ, ರೋಷಗಳ ಸಮ್ಮುಲಿತ ತೀವ್ರಭಾವನೆಯಿಂದ ಅವಳ ರಕ್ತವು ಕುದಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಬರುತ್ತಲಿದ್ದ ಬೈಗಳ ಸುರಮಳೆಯನ್ನು ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿ ಮುದುಕಿಯು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳಿದಳು

" ನಿಲ್ಲು. ನಿಲ್ಲು ಗಡಿಬಿಡಿ ಮಾಡಬೇಡ ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಿಗುವುದು, ಟೆನ್ನಾಗಿ ಸಿಗುವುದು. ಹುಟ್ಟಿದಿದ್ದರೇನೆ ಒಳಿತಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ನೂರು ಬಾರಿ ಅನ್ನುವಷ್ಟು ಸಿಗುವುದು. "

ಬಾಟುಗಳ ಸವ್ವಳ ಕೇಳಿಸಿತು ಜರ್ಮನ ಅಫೀಸರನು ಒಳಗೆ ಬಂದನು ಮುದುಕಿಯು ಎಳಲಿಲ್ಲ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಹಲ್ಲುಕಟ್ಟಿದಳು ಅವಳ ಸ್ಥೈರ್ಯ, ಗಾಂಭೀರ್ಯಗಳು ಅಫೀಸರನ ಮೇಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದವು. ಅವಿಧೇಯತೆಗಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡದಂತೆ ನಟಿಸಿ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋದನು

"ಎನು, ಇನ್ನೂ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲೇ ? " ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಸಿರುನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ ಕೇಳಿದನು

" ಯಾಕೆ ಎಳಲಿ ? ನೀನಿಲ್ಲಿರುವುದೇ ಇಲ್ಲ ನನಗೆ ಬೇಸರಿಕೆಯಿಂದ ಅಳು ಬರುತ್ತದೆ ಇಡೀ ದಿನ ನಾನು ಈ ಹಾಳು ಹೆಂಗಸಿನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ನನಗೆ ಎಷ ಕೊಟ್ಟೀ ಕೊಡುವಳು "

ಅವನು ಹಾಸಿಗೆ ಬಳಿ ಕುಳಿತನು.

"ಹುಟ್ಟಿ, ಬಾರೇ ಇಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನಳು ನೀನೇ, ತಿಳಿಯಿತೇ ? ಬೇಸರಿಕೆ ಏಕೆ ? ಹೊತ್ತು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಎನಾದರೂ ಓದು, ಇಲ್ಲವೆ ಗ್ರಾಮಫೋನ್ ಹಚ್ಚು ಗಾನದೋಷಗಳ ರಾಶಿಯೇ ಬಿದ್ದದೆ ನನ್ನ ಬಿಡು ಎನ ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವನ್ನೂ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಆದರೆ ಇದು ಯುದ್ಧ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಿಡುವು ದೊರೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಸಾಧ್ಯ "

ಯುವತಿಯು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು.

"ಯುದ್ಧ, ಯಾವಾಗಲೂ ಯುದ್ಧ, ರಜೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ಯಬಾರದೇ ? "

ಅಫೀಸರನು ಹುಸಿನಗೆಯನ್ನು ನಕ್ಕನು

“ಮೂರ್ಖಳು ! ರಜೆ ಪಡೆಯಲು ಇದು ಸಮಯವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ನಿನ್ನ ನೊಬ್ಬಳನ್ನೇ ಜರ್ವನಿಗೆ ಕಳಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನೀನೇನು ಮಾಡುವೆ? ನಾವು ಬ್ರೂ ಒಂದೆಡೆ ಇರುವುದೇ ಒಳಿತಲ್ಲವೇ ? ”

ಅವಳು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಮಿರ್ಚಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಅಂವೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಳು. ಅಫೀಸರನು ಮಂಚದ ಬದಿಯಿಂದೆದ್ದು ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವಳು ರೂಪವತಿಯಿದ್ದಳು ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಹೊಂದಿಡೆ ಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಮೊದಲು ಅವನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗಿಂತ ಅವಳು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಳು.

“ಪುಸ್ತಕ, ಇಲ್ಲಿಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಯು ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕಳೆಂದು ಯಾರೊ ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು ”

ಪುಸ್ತಕಳು ಕಾಲಿಗೆ ತೊಡಲು ತೆಗೆದಿದ್ದ ಕಾಲುಚೀಲವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲೇ ಹಿಡಿದು ಕೊರಳನ್ನು ನೇರಮಾಡಿ ಅವನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದಳು.

“ಹೌದು, ಅವಳು ನನ್ನ ಅಕ್ಕ, ಅದರಿಂದೇನು ?”

“ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೇನೂ ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲ, ಈ ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ”

ಪುಸ್ತಕಳು ಸಂಶಯಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಳು.

“ನೀನು ಅವಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿರುವೆಯೇನು?”

ಅವನು ನಕ್ಕನು ಪರ್ವತ ಕಂದರದಲ್ಲಿ ಬೀಸುವ ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ಕರ್ಕಶವಾಗಿತ್ತು ಆ ನಗು.

“ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಎಂತಹ ಕಲ್ಪನೆ ನನಗೆ ದಪ್ಪ ಹೆಂಗಸರು ರುಚಿ ಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ಕಾಲುಗಳು ಎಷ್ಟು ಕೊಬ್ಬಿವೆ ! ನನ್ನ... ..” ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಲಿನಂತೆ ಎಂತ ಹೇಳಿ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಫಕ್ಕನೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು

ಪುಸ್ತಕಳು ತನ್ನ ಸುಂದರ ಕಾಲುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ನೋಡಿದಳು.

“ಹೌದು, ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ದಪ್ಪಗೆ ಇದ್ದಾಳೆ ”

“ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲೊಬ್ಬ ಅಕ್ಕ ಇದ್ದಾಳೆಂದು ನೀನು ನನಗೆ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ ”

“ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿ, ನಾವು ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರು ದೂರವಿದ್ದೆವು. ಭಿಟ್ಟ ಕೂಡಾ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ಸ್ವಭಾವ ಬೇರೆಯೇ.”

“ಬೇರೆ ಅಂದರೆ ಹೇಗೆ?”

“ಅವಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಾರ ಹೇಳುವಳು ಹಗಲಿರುಳು ದುಡಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ದುಡಿಮೆಯಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಸಿಗುವುದಾದರೂ ಏನು? ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಆಸೆ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ. ಎಲ್ಲದರಿಂದಲೂ ಅವಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ”

“ಸ್ವಷ್ಟ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅವಳು ಬೊಲ್ವೆವಕಳು ಅಲ್ಲವೆ?” ಆಫೀಸರನು ಎಳೆನಗು ನಗುತ್ತಾ ನುಡಿದನು.

“ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು ” ಪುಷ್ಪಾ ಬೇಸರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು ಅದರೇ ಆ ಕೂಡಲೆ ಫಕ್ಕನೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು “ ನೀನು ಅವಳ ವಿಷಯ ಇಷ್ಟು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೇಕೆ ಕೇಳುತ್ತಿರುವೆ? ಅವಳಂಥ ದಪ್ಪ ಹೆಂಗಸರು ನಿನಗೆ ರುಚಿಸುವದಿಲ್ಲವಂತೆ- ಮತ್ತೇಕೆ ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಷ್ಟು ಕುತೂಹಲ?”

“ನನಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲವಿದ್ದರೆ ಅದು ಅವಳು ಸ್ತ್ರೀ ಎಂಬುದರಿಂದಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಿನಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಿಣೆಯಿಂದ ಒಂದು ಚೋಕೋಲೇಟಿನ ಪೊಟ್ಟಿವನ್ನು ತೆಗೆದು “ಇದನ್ನು ತಗೊಂಡು ಬಾಯಿ ಸಿಹಿ ಮಾಡು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಕಲಸವಿದೆ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗನೇ ಬರುವೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಡಲುದ್ಯುಕ್ತನಾದನು.

ಪುಷ್ಪಾಳ ಮೋರೆ ಸಣ್ಣದಾಯಿತು

“ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳು, ಇಡೀ ದಿನ ಒಬ್ಬಳೇ. ಈ ಯುದ್ಧ ಮುಗಿಯುವುದಾದರೂ ಎಂದು?”

“ಮುಗಿಯುವುದು ಒಂದು ದಿನ ”

“ನಿಮಗೇನು, ಹಾಗೆನ್ನುವುದು ಸುಲಭವಾಗಿದೆ ” ಬಾಯಲ್ಲಿ ಚೋಕೋಲೇಟನ್ನು ತುರುಕುತ್ತಾ ಪುಷ್ಪಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ಗ್ರಾಮಫೋನ್ ಹಚ್ಚು ನಿನ್ನ ಉಟ ಇಲ್ಲಗೇನೇ ತರುವರು
ಒಳ್ಳೇದು. ಸದ್ಯ ಬೀಳ್ಕೊಳ್ಳುವೆ”

ಅವಸರದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಮುದ್ದಿಟ್ಟು ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರನು ಹೊರಕ್ಕೆ
ಹೋದನು

ಜೌಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಧಾರಣ ಡೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡವಿತ್ತು. ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾ
ಯತ (ಸೋವಿಯಟ್)ದ ಆಫೀಸು ಅದು ಈಗ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರ ಕೇಂದ್ರ
ವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಆಫೀಸರನು ನೇರಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ
ಕೂಡಿದ್ದ ಸೈನಿಕರೆಲ್ಲಾ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಫಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ
ಸಲಾಮು ಮಾಡಿದರು. ಆಫೀಸರನು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕುರ್ಚಿಯ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ದೀರ್ಘ ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. “ಪುಸ್ತಕಾಂತೆ ತನಗೂ
ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವರೆಗೂ ಹಾಯಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿ
ದ್ದರೇ” ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂತು. ಆದರೆ ಯುದ್ಧ
ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ಅದೇಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ?

ಆಫೀಸರನು ಆಶಾಭೂಮಿಯಿಂದ ಕರ್ಮಭೂಮಿಗೆ ಇಳಿದನು
ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಜವಾನನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನನ್ನು ತರಹೇಳು ಎಂದನು

ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರು ಕಠಿಣ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಓರ್ವ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು
ಒಳಗೆ ತಂದು ಅವನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅವಳ ಮೇಲೆ ಸಂಶಯಾತ್ಮಕ
ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೀರಿ

“ಇವಳೇ ಏನು ಅವಳು” ಎಂದನು

“ಇವಳೇ” ಸೈನಿಕರ ಅಮಲ್ದಾರನು ಉತ್ತರವಿತ್ತನು

ಸ್ತ್ರೀಯು ಸಾಧಾರಣ ರೈತವರ್ಗದ ಹೆಂಗಸರಂತೆಯೇ ಇದ್ದಳು ಸ್ವಲ್ಪ
ಇಳಿದಾದ ಮುಖ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಬಂದಂತಿದ್ದ ಹಣೆಯ ಎಲುಬುಗಳು.
ಕೆನ್ನೆಯು ಮುಚ್ಚಿದಂತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಮೂಳೆಗಳು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.
ಕೂದಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಳುಪಾಗಿತ್ತು ಕಷ್ಟಸಹಿಷ್ಣುತೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಮುಖ
ದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು

ಆಫೀಸರನು ಅವಳನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅವಳೂ ಅವನನ್ನೇ

ನೋಡಿದಳು ಅವಳ ಮುಖಭಂಗಿಯು ಅವಳ ಮನೋದಾರ್ಢ್ಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳ ತೀಕ್ಷ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯು ತಾಯ್ನಾಡಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದ ಅವಳ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಳಿಂದ ತನ್ನ ಗುಪ್ತ ಕಾರ್ಯದ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹುವುದು ಸಲಭವಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನಗಂಡಿತು.

ದೀರ್ಘಕಾಲದ ವಿಚಾರಣೆಯ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು.

“ಹೆಸರು?”

“ಒಲೆನಾ ಕೊಸ್ಟ್ಯುಕ್”

“ನೀನು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ (ಗಮೀನಿ ಕಾವಾ)ದವರೊಡನಿದ್ದಿಯಾ?”

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಆಫೀಸರನು ಎಣಿಸಿದಂತೆ ಅವಳು ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಬದಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸ್ಥಿರ ಸ್ಮರದಿಂದ ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು.

“ಹೌದು ನಾನು ಈ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳೊಡಳ ಇದ್ದೆ”

ಈ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಆಫೀಸರನು ತಯಾರರಲಿಲ್ಲ, ಕೂಗಿ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ತನಗೆ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ವಿಷಯವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳು ಹೇಳುವಳು ಎಂತ ಎಣಿಸಿದ್ದನಾತ ಅವಳ ಬದಲಾಗಿ ಇವನೇ ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳುವಂತಾಯಿತು.

ಮುಖದ ಕರೋರತೆಯನ್ನು ಪುನಃ ಪಡೆಯುವ ವರೆಗೆ ಎದುರಾಗದ ಕಾಗದದ ವೇಲೆ ವ್ಯಂಗಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಲಿದ್ದು ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ವೇಲೆ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಪುನಃ ತೊಡಗಿದನು.

“ನೀನು ಊರಿಗೆ ಯಾಕೆ ಮರಳಿ ಬಂದೆ? ನಿನ್ನನ್ನು ಅವರೇಕೆ ಕಳಿಸಿದರು?”

“ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಕಳಿಸಿಲ್ಲ ನಾನೇ ಬಂದೆ”

“ಓಹೋ ನೀನೇ ಬಂದೆಯೋ, ಯಾಕಮ್ಮಾ ನೀನು ಬಂದುದ್ದು ?” ಸ್ವಲ್ಪ ತಿರಸ್ಕಾರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಆಫೀಸರನು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದನು.

ಈ ಸಾರೆ ಅವಳು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ತನ್ನ ತೀಕ್ಷ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ

ನೇರಾಗಿ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು

“ ಏನು? ”

ಮತ್ತೂ ನಿರುತ್ತರ.

“ ಅದು ಹೇಗೆ ? ನೀನು ಗೃಹಿಣಿಗಳೊಡನೆ ಇದ್ದೆ. ಫಕ್ಕನೆ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ ತಾನಾಗಿ ಬಂದೆನೆನ್ನುವೆ. ಗೃಹಿಣಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿಪ್ಪು ಏನೂ ಇಲ್ಲವೇ ? ” ಯಾಕೆ ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಳಿಸಿದರೆ-ದು ಬೇಗನೇ ಹೇಳುವುದು ಒಳಿತು

“ ನಾನಾಗಿಯೇ ಬಂದೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ”

“ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ! ಅದ್ಯಾಕೆ ? ” ಆಫೀಸರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಸೆಯ ಅಂಕುರವು ಹುಟ್ಟಿತು. “ ಗೃಹಿಣಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಹದಗೆಟ್ಟಿತ್ತೆ ” ನಿಮ್ಮ ನಾಯಕನು ಗುಂಡಿನೇಟಿಗೆ ಬಲಿಯಾದನಲ್ಲಾ. ಆಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ದಳ ಮುರಿಯಿತೇ ? ”

“ ದಳದ ಸುದ್ದಿ ನನಗೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ನಾನು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ, ಇಷ್ಟೆ. ”

“ ಒಮ್ಮೆಗೆಲೆ ಹಾಗೆ ಬರಲು ಕಾರಣ ? ”

ಅವಳ ತುಟಿಗಳೇನೋ ಅಲ್ಲಾಡಿದುವು. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಶಬ್ದ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.

“ ಗೃಹಿಣಿಗಳ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅರಿವಾಯಿತೇ ನಿನಗೆ ? ಅಥವಾ ಅದು ಬರೇ ದರೋಡೆಪೋರತನ ಎಂತಲೋ ? ”

ನಕಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು.

“ ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವಳೊಡನೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುವೆ ಯಾಕೆ ? ”

ತುಸು ಹೊತ್ತು ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತಳು ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ಮಾತು ಹೊರಟಿತು. “ ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹಡೆಯಲು ಬಂದೆ ”

“ ಅದೇನದು, ಹಡೆಯಲು ಅಂದರೆ ? ”

“ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮ ಕೊಡಲು ” ತನ್ನ ಮನೋ

ದಾಢ್ಯವನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆದು ಅವಳು ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು.

“ ಓಹೋ ಈಗ ಸರಿಯಾಯಿತು ” ಅಫೀಸರನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ ನಕ್ಕನು ಆ ನಗುವಿನ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಅವಳ ಮೈ ನಡುಗಿತು
 “ಈ ಅಗುತ್ತದೆಯೇ ನಿನಗೆ ? ಆಹಾ, ತೆಗೆ ಮೈಮೇಲಿನ ಶಾಲನ್ನು ”
 ಶಾಲನ್ನು ತೆಗೆದಳು.

“ ಅಂಗ ತೆಗೆ ”

ಅದನ್ನು ತೆಗೆದಳು ಅಫೀಸರನು ಕೆಲಹೊತ್ತು ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡಿದನು ಅವಳ ಮಾತು ನಿಜವಿತ್ತು ಅವಳಿಗೆ ಈಗ ಒಂಬತ್ತನೇ ತಿಂಗಳೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿರಲಿಲ್ಲ

ಒಲೆನಾಳು ದೀರ್ಘಶ್ವಾಸ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಅವಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ಅಫೀಸರನು ಅರಿತನು ಅವಳಿಗೆ ಶ್ರಾಸವಾಗ ಬೇಕೆಂದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಾಸವಾಗಿ ಕೇಳತೊಡಗಿದನು.

ತನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವಳು ಹಿಂಜರಿಯದೆ ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು. ಅವಳಿಗೆ ಲಗ್ನವಾಗಿತ್ತು ಗಂಡನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮಡಿದನು ಮೊಲ್ಮೆನಿಕ್ ಕ್ರಾಂತಿಯ ನೊಂದಲು ಅವಳು ಒಬ್ಬ ಜಮೀನುದಾರನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಕ್ರಾಂತಿಯ ನಂತರ ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ (Collective Farm)ದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು ಗಂಡನು ದಂಡಿಗೆ ಹೋದಂದಿನಿಂದ ಅವಳು ಗೃಹಿಣಿ ದಳವನ್ನು ಸೇರಿದ್ದಳು ತಾನು ಗರ್ಭಿಣಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿದ್ದವು. ಗಲಾಟೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಹಡೆಯಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈಗ ಅವಳ ಹಿರಿಯಾಸೆಯಾಗಿತ್ತು

“ ಗಲಾಟೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಹಡೆಯಬೇಕು.”
 ಅವಳ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೇ ಅವನು ನೆರೆಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚರಿಸಿದನು. “ ನೀನು ಕಳೆದ ವಾರ ಒಂದು ಸೇತುವೆಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿದೆಯಲ್ಲವೇ ? ”

“ಹೌದು.”

“ಯಾರು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು ?”

“ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ.”

“ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆ ನಮಗೆ ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿದೆ ನಿಜ ಹೇಳು.”

“ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೇ ಮಾಡಿದೆ.”

“ಸರಿ. ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ?”

ನಿರುತ್ತರ. ಅವನು ತಿಳಿದನು. ಅದು ಕಲ್ಪನಾತೀತವಾದ ಮನೋದಾರ್ಥ್ಯ ಕಷ್ಟಸಹಿಷ್ಣುತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಮೌನ ಅವನ ಈ ಮೊದಲಿನ ಅನುಭವದ ಪುನಾವೃತ್ತಿ ನಿಶ್ಚಲ ನಿರುತ್ತರ, ಉದ್ದುದ್ದ ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದ ವಿಚಾರಣೆ, ನಾನಾತರದ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ, ಎಲ್ಲವೂ ನಿರರ್ಥಕ. ಅಂಜುಬರು ಕರು ಹೆದರಿ ಮೊದಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗೇನೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು ಆದರೆ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಮೌನ ತಾಳಿದವರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಮೌನವೇ ಜೀವ ಸಹಿತ ಸುಟ್ಟರೂ ಅವರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದಪ್ಪರವೂ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಸುರವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವಳು ನೇರವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರಗಳಿಂದ ಅವನು ಮೋಸ ಹೋಗಿದ್ದನು. ತನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವಳು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಹೇಳಲು ಸಿದ್ಧವಿದ್ದಳು ಆದರೆ ಇತರರ ವಿಷಯ, ತನ್ನ ಸಂಗಾತಿಗಳಾದ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲರ ವಿಷಯ ನಿಶ್ಚಯ !

“ಊರಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ನೀನೆಲ್ಲಿದ್ದೆ ?”

ಪುನಃ ಮೌನ

ಆಫೀಸರನಿಗೆ ಬೇಸರ ಹತ್ತಿತು ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರ, ದರ್ಪ, ಶಕ್ತಿ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಎಲ್ಲವೂ ಯಃಕಶ್ಚಿತ ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸಿನ ಮುಂದೆ ನಿರರ್ಥಕವಾಯಿತು ಇವಳ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಕೆಳನೌಕರನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕಡೆ ಹೋಗೋಣವೆನಿಸಿತು, ಅವನಿಗೊಮ್ಮೆ ಆದರೆ ಕೆಳನೌಕರರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರಾಗಲೂ ತನ್ನಂತೆ ರಷ್ಯನ ಭಾಷೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾಷಾಂತರಕಾರನ ಭಾಷಾ ಜ್ಞಾನವೂ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ ಇತ್ತು. ಒಲೆನಾಳು ಸೇರಿದ್ದ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ತಂಡವು ಜರ್ಮನರನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷವೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದಿರಗೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬರುವ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು, ಮದ್ದು ಗುಂಡುಗಳ ಸಂಗ

ಹಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚುವದು, ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಫಕ್ಕನೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವರನ್ನು ಒಬ್ಬರೂ ಉಳಿಯದೆಂತೆ ನಾಶಮಾಡುವದು, ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ವಿಷ ಹಾಕುವದು ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಗಮಾನಿಕಾವಾದ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಅವರು ಸತತ ನಡೆಸಿದ್ದರು ಎಷ್ಟೇ ಹೆಣ್ಣು ಗಾಡಿದರೂ ಅವರ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಅವರ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವದು ಕೂಡಾ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಆ ಗ್ಯುರಿಲ್ಲಾ ತಂಡದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಸುವಾದರೂ ಸುದ್ದಿ ದೊರಕಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಫೀಸರನು ತುಂಬಾ ಆತುರನಿದ್ದನು ಹಾಗಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸುವ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ಬೇಸರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಪುನಃ ತೊಡಗಿದನು

“ ಸರಿ, ಈಗ ಏನು ಹೇಳುವೆ ? ನಿಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಮುಂಗುರುಳು ಅಂತಾರೆ ಅಲ್ಲವೇ ? ಆ ಹೆಸರು ಹ್ಯಾಗೆ ಬಂತು ? ಅವನ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಯಾವದು ? ”

ಮೌನ. ಅವಳಿಗೆ ಅತೀ ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಅವಳ ಕಾಲುಗಳು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು ಇದನ್ನು ಅಫೀಸರನು ನೋಡಿದನು ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೇ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕೇಳಿದನು ಅವಳು ನಿರರ್ಥಕ

ಸಹನೆಯ ಮೇರೆ ಮೀರಿತು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ “ ಏನು ಮಾಡುವೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ, ಎಂತ ಒದರಿದನು ಮತ್ತೂ ನಿರುತ್ತರ.

ಅವನಿಗೂ ದಣುವಾಗಿತ್ತು. ನಿರಾಶೆ ಉದ್ವೇಗಗಳಿಂದ ಅದು ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕವಾಯಿತು. ಪುಸ್ತಕಗಳೆಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ಆಸೆ ಇನ್ನೂ ಬಲವತ್ತರ ವಾಯಿತು. ಪುಸ್ತಕಗಳು ಈಗಲಾದರೂ ಎದ್ದಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ ? ಅಥವಾ ಚಳಿಯೆಂದು ಇನ್ನೂ ಮಲಗಿರುವಳೋ ?

೨

ಪುಸ್ತಕಗಳು ಎದ್ದಿದ್ದಳು ಉಡ್ಡವು, ಅಲಂಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಮಯ

ಕಳೆದಳು. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರೂಪಲಾವಣ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ತಾನೇ ಮೆಚ್ಚಿದಳು. ಆದರೆ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಹೊತ್ತು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮ ಪೋಲ ಇಟ್ಟಳು. ಕೇಳಿ, ಕೇಳಿ ಅದೇ ಹಾಡುಗಳು ಬೇಸರಿಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಯಾರೊಡನಾದರೂ ಮಾತಾಡಬೇಕೆಂದೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಮಾತಾಡುವದು ಯಾರೊಡನೆ ?

ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕುಡಿದಳು. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಕ್ರಾವಚುಕ (ಅದು ಮುದುಕಿಯ ಹೆಸರು) ಬಟಾಟೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪುಸ್ಯಾ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು. ಕೊನೆಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಏನಾದರೂ ಮಾತು ಆರಂಭಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ

“ಎಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕದು ಈ ಬಟಾಟೆ” ಎಂದಳು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಳು ಉತ್ತರವನ್ನೇ ಕೂಡಲಿಲ್ಲ.

“ಇಲ್ಲಿಯ ಬಟಾಟೆ ಇಷ್ಟೇ ಚಿಕ್ಕವೇನು ?”

ಅದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ.

“ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತು ಕೂಡಾ ಆಡುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ ?”

ಫೆಡೋಸ್ಯಳು ತನ್ನ ಕತ್ತನ್ನೆತ್ತಿ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದಳು. ತಿರಸ್ಕಾರದ ಒಣ ದೃಷ್ಟಿ ಅದು. ಪುನಃ ಬಗ್ಗಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದಳು.

“ನನ್ನನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಏಕೆ ನೋಡುವೆ ? ನಾನು ಮನುಷ್ಯಳಲ್ಲವೇನು ? ಎರಡು ಮಾತು ಅಡೋಣವೆಂದರೆ ಇಡೀ ದಿನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಏಕಾಂಗಿತನವು ಒಬ್ಬನ ಜೀವ ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕು.

ಒಂದು ಬಟಾಟೆ ಕೆಳಗೆ ನೀರಿನ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ನೀರಿನ ಹನಿಗಳು ಹಾರಿ ಪುಸ್ಯಾಳ ಉಡುಪಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು.

“ನಾನು ನಿನಗೊಂದೂ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂದು ನಿನಗೆ ಅನಿಸುವುದೇ ?”

ಫೆಡೋಸ್ಯಳು ಪುನಃ ಮುಖ ಮೇಲೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು. ಆದರೆ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರಬೇಕು. ಕರ್ಟಿನು ಮನೆಗೆ

ಬಂದಾಗಲೂ ಒಂದು ನಿಮಿಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಮಾತು ಆಡೋಣವೆಂದರೂ ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ ಹೊರಗೆ ಹೋಗೋಣವೆಂದರೆ ಹೊರಗೆ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಚಳಿ, ಹಿಮ. ದಿನವಿಡೀ ಒಂದು ಗ್ರಾಮ ಘೋಷ. ಅದರ ಹಾಡುಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಾಯಿಪಾಠವಾಗಿವೆ. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ, ನಿನಗೆ ಗ್ರಾಮಘೋಷಿನ ಹಾಡುಗಳು ರುಚಿಸುವುವೇ?”

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮುಟ್ಟಿ ಬಿಗಿದು “ನನಗೇಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡ ವುದಿಲ್ಲ ? ನನಗೆ ಏನು ಪ್ಲೇಗ ರೋಗ ಸೋಂಕಿರುವುದೇ?” ಎಂದು ಚೀರಿದಳು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳು ಮುಖವೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು

“ನಿನಗೆ ಪ್ಲೇಗ ರೋಗಕ್ಕಿಂತ ಕೊಳಕಾದ ರೋಗ ತಗಲಿದೆ ಭಯಂಕರ ಕೊಳಕು ನೀನು ಪ್ಲೇಗ ತಗಲಿದವರ ಮರಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಯಂಕರ ವಾದ ಮರಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುವೆ”

ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಶಬ್ದಗಳು ಹೊರಬಿದ್ದುವು. ಆದರೆ, ಎಂಥ ಕರೋರ ಶಬ್ದಗಳು! ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಈ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾಯಿತು. ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳನ್ನು ಉಗುರುಗಳಿಂದ ಪರಚಿ ಹೆಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಕಚ್ಚಿ ಬೂಟುಗಳಿಂದ ಒಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಧೈರ್ಯ, ನೈತಿಕ ಧೈರ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ.

“ನನ್ನಿಂದೇನಾಗಬೇಕು ನಿನಗೆ ? ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ? ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದು ಸಾಯಬೇಕಿತ್ತೇ ? ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಕಾಯಬೇಕಿತ್ತೇ ? ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯಲಿ ? ಜರ್ಮನರು ಇಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ತಳ ಊರಿರುವರು ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ನೆಲೆ ಬೇಡವೇ ? ನೆರೋಜಾ (ಅವಳ ಗಂಡ) ಎಂದೋ ಸತ್ತಿರಬೇಕು. ಕರ್ಟನು ಕೆಟ್ಟವನಲ್ಲ. ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಬೇಡ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ದಿನ ನಿಲ್ಲಲಾರೆ ಜೀವಕ್ಕೇನೇ ಬೇಸರಕೆ ಬಂದಿದೆ ಕರ್ಟನು ನನ್ನನ್ನು ಜರ್ಮನಿಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಹೋಗುವವನಿ ದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಜಾ ಮಾಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯ ಜೀವನದಂತಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ? ರೇಶ್ಮಿ ಗೌನು ಬೇಕೆಂದರೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಗುವುದೇ

ಕರಿಣ ಇದ್ದದ್ದೊಂದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಕೊಳೆಯಾಗದಂತೆ ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸಬೇಕು ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲ

ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳು ಈ ಹುಚ್ಚು ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನಕ್ಕಳು “ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುವುದೆಂದರೆ ಇದೊಂದೇ, ನಿನ್ನ ಉಡುಪು, ರೇಶ್ಮಿ ಗೌನು ಇದರಲ್ಲೇ ನಿನ್ನ ಜನ್ಮದ ಅಂತ್ಯ ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನನ್ನು ನೋಡು. ಎಷ್ಟು ಮರ್ಯಾದಸ್ಥ ಸ್ತ್ರೀ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು, ನಡೆ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಸುಸಂಸ್ಕೃತವಾದದ್ದು. ನಿನಗುವರೆ ರೇಶ್ಮಿ ಗೌನೊಂದೇ ಗೊತ್ತು, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕರ್ಟನು ನಿನ್ನನ್ನು ಜಝನಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವನೇ? ಹುಚ್ಚಿ ಬರೇ! ಬೇರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ತೊರೆದಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನೂ ತೊರೆಯುವನು ಈಗ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅವನನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ಹಿಡಿ. ಬೇಸರಿಕೆ ಬರುವಷ್ಟು ಅವನೊಡನೆ ಈ ತೆಳ್ಳನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗು, ಇದು ಹೆಚ್ಚು ದಿನ ನಡೆಯಲಾರದು. ಕರ್ಟನು ಇಲ್ಲಿಂದ ವಲಾಯನ ಮಾಡುವ ದಿನ ದೂರವಿಲ್ಲ ಅವನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಏನು ತೆಗೆಯುವ ಮೊದಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ನೂಕುವನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡು ಆಗ ನನ್ನ ಮಾತು ನಿಜವೆನಿಸುವದು ನಿನಗೆ

ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಾರಕೋಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು ಮೈಯ ರೋಮಗಳೆಲ್ಲಾ ನೆಟ್ಟಗಾದವು ಬಾಯಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡದಾಯಿತು. ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ “ಹೇಳು ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಹೇಳು, ನೀರಿಗೆ ಹೋದವಳು ಎಲ್ಲಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೋಗುವೆಯೆಂದು ಕರ್ಟನು ಬಂದೊಡನೆ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳುವೆ”. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಭಾವನೆಗಳ ಅತಿ ರೇಕದಿಂದ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಳು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳು ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಫಕ್ಕನ ಎದ್ದಳು ಪುಸ್ತಕಳ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವಳ ಮೈಯಲ್ಲಿ ರುದ್ರಸಂಚಾರವಾದಂತಾಯಿತು ಪುಸ್ತಕಳದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿದಳು ಅವಳ ರುದ್ರ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಪುಸ್ತಕಳು ಬೆಂಚಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದಳು.

“ನಾನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆನೆಂದು ನಿನಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಗೊತ್ತು? ಹ್ಯಾಗೆ?” ರುದ್ರವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ ” ಎಂದಳು ಪುಷ್ಪಾ

ಈ ದೇಶಸ್ತ್ರೋಹ ಪುಷ್ಪಾಳನ್ನು ಕತ್ತು ಹಿಸುಕಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆನಿಸಿತು, ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಅದರೆ, ಆ ಸ್ವಜನ ಸ್ನಾತಕಿ ಹೆಂಗಸಿನ ದೇಹವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಕೂಡಾ ಹೇಸಿಗೆ ಸೊನ್ನಿಯಂಥ ವೀರ ರತ್ನನ್ನನ ಮಾತೆ ಎಂದಿಗೂ ಅಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಾರಳು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಧೂ ಎಂದು ಉಗಿದು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಪುಷ್ಪಾಳು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಮರೆಯಲು ಗ್ರಾಮಫೋನ್ ಹಚ್ಚಿದಳು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಪುನಃ ಬಟಾಟಿ ಹೆಚ್ಚಲು ತೊಡಗಿದಳು. ಸಿಟ್ಟಿನ ಉದ್ವೇಗವು ಕಡಿಮೆಯಾದಂತೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಭಯವು ಅವಳನ್ನು ಆವರಿಸಿತು. ತಾನು ನೀರಿಗೆ ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನೆಂಬುದು ಪುಷ್ಪಾಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದು ಅವಳು ಅರಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ದಿನ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ನಡೆದ ವೇಳೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಜರ್ಮನ್ ಆಫೀಸರನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಎಂದೂ ಹೇಳದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೇನಾಗುವದೋ ಎಂದು ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳು ಅಂಜಿದಳು. ಜರ್ಮನನು ಸುಮ್ಮನಿರಲಾರನು. ಊರ ಸಮಾಜ ನಡೆದ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಾದವರ ಅಂತ್ಯವಿಧಿ ಮಾಡಬಾರದೆಂಬ ಜರ್ಮನರ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಪಾಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಜರ್ಮನ ವಿಜಯದ ಕುರುಹು! ಊರಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಸದಾ ಭೀತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲು ವೃತ್ತಾದವರು ಅಲ್ಲೇ ಕೊರಕಲಿನಲ್ಲಿ ಹಿಮ್ಮಿಂದ ಮರಗಟ್ಟಿ ರಣಹದ್ದುಗಳಿಗೆ ತಿಂಡಿಯಾಗಿ ಬೀಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವರನ್ನು ಹುಗಿಯುವ ಯತ್ನವನ್ನೇನೋ ಮಾಡಿದರು. ಅದರೆ ಜರ್ಮನರ ಸರ್ಪಕಾಮಲು ಬಲವಾಗಿತ್ತು. ತರುಣ ಪಾಶ್ಚಾತನು ಹಾರೆ ಹಿಡಿದು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಒಬ್ಬನ ವೃತ್ತದೇಹದ ಹತ್ತಿರದ ವರೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಹೋದವನು ಮಾತ್ರ ಹಿಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನರ ಗುಂಡಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಇತರ ವೃತ್ತ ಸೈನಿಕರೊಡನೆ ತಾನೂ ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಬೇಕಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದವರ ಮೈಕೆ ಈ ಊರಿನ ಯುವಕರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಊರಿನಿಂದಾಗಿ ಹುದು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಊರವರ ಮೈಕೆ ಅವಳ ಮಗ ವಾಕ್ಯಾ ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದನು. ಎಷ್ಟು ಒಂದೆ, ಉತ್ಸಾಹ ಯುಕ್ತನಾಗಿ ಅವನು ವ ನಯೋಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ನಗುತ್ತಾ ಬಂದು ತಾಯಿ ಯನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಒಂದೇ ಕ್ಷಣ, ಚಪಾ ಮಾಡಲು ಒಲೆ ಹೊತ್ತಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರು ಊರನ್ನು ಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಳ್ಳಾದರೂ ಅವನ ಜೊತೆಗಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ರಶ್ಮಿನ್ ಸ್ವನಿಕರೂ ಹೊಳೆಯುವುದು ಕೂರಕಲಿನಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ವರಗೂ ಕಾದುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲೇ ತನ್ಮ ದೇಹಗಳನ್ನಿಟ್ಟರು.

ಅವಳು ಅಂದೇ ಅವನ ಶರೀರವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲೇ ಅವನ ಪ್ರಾಣವತ್ತೆಯು ಹಾರಿಹೋಗಿತ್ತು. ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಿದ ರಕ್ತದ ಬಿಸಿಯು ಇನ್ನೂ ಆರಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೊದಲೇ ಅವನ ಉಡುವಸ್ಥೆಲ್ಲಾ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರು ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊದೆದಿದ್ದರು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಈ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನೀರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅವಳು ತನ್ನ ಮಗನ ಮೃತ ಕಳೇಬರವನ್ನು ನೋಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಶ್ಮಿ ದೇಶದ ಕಠಿಣ ಚಳಿಗಾಲವಾದ್ದರಿಂದ ದೇಹವು ಹಿಮಗಟ್ಟಿ ಮರದ ಕೊರಡಿ ನಂತಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಳಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ದೇಹವನ್ನು ದಿನಾಲು ನೋಡುವುದೇ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಸಮಾಧಾನವೂ ಇನ್ನು ತನಗೆ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದೇ ?

ಆ ಅಘೋರನಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ, ಅವನ ಹೇಹವನ್ನು ತುಂಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೂ ಚೆಲ್ಲುವನೋ ಎನಿಸಿತು. ಈ ವಿಚಾರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅವಳು ಬಹಳ ಭಯಭೀತಳಾದಳು. ತಾಯಿಯ ಕರುಳು ! ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಪ್ರಾಣವು ಹೋದವೇ ? ಮೃತ ಕಳೇಬರಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ನೋವೆಲ್ಲಿಯದು ? ಆದರೆ, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ತನ್ನಿಂದ ದೂರ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ಭಯಂಕರ ಭಾವನೆಯು ಅವಳ ನೊಂದ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅಧಿಕ ವೇದನೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು.

ವಾಸ್ಯಾನನ್ನು ಈ ಭಯಾನಕ ಆಪತ್ತಿನಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ರಕ್ಷಿಸುವದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸಾಧ್ಯ ?

ಸಣ್ಣವನಿದ್ದಾಗ ಎತ್ತಿ ಆಡಿಸಿದ್ದಳೆಂದು ಈಗ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತುವುದು ನೃಧ್ಯಾಪ್ಯದಿಂದ ಶಿಥಿಲವಾದ ದೇಹಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾದಿತೇ ? ಯಾಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗಲಾರದು ? ನಿಸ್ಸೀಮ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ದೇಹಾತೀತವಾದ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಇದೆಯಲ್ಲವೇ ಮಾತೃಪ್ರೇಮದ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಲು ಹೋದರೆ ಎತ್ತುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ತಾನಾಗಿ ಬರುವುದು. ಸರಿ, ಆಗಲೇ ಹೋಗಿ ಪುಸ್ತಾಳು ಜರ್ಮನ್ ಆಫೀಸರನಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಮೊದಲೇ ತನ್ನ ಮುದ್ದು ವಾಸ್ಯಾನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಒಯ್ಯುವುದೆಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದಳು ಅವನು ಮಲಗಿದ್ದ ಕೊರಕಲದೆಡೆಗೆ ಹೋಗಲು ಹೊರಟಳು. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಎಲ್ಲಿಗೆ ? ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಅವಳಿಗಿಲ್ಲಾ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ನೀಚ ಜರ್ಮನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ, ಅವರ ಕೊಳಕು ಬೂಟುಗಳ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕದಂತೆ ಅವನನ್ನು ಅಡಗಿಸಲು ಸ್ಥಳವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿದೆ ? ತನ್ನ ಅಸಹಾಯತೆಯ ನಿರಾಶೆಯು ಅವಳನ್ನು ಆವರಿಸಿತು ಎಲ್ಲಿವನ್ನೂ ಅವಳು ಆಗ ಮರೆತಳು. ಒಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ತರಕಾರಿ ಅಲ್ಲೇ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಯಿತು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯು ಕೆಳಗೆ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಬೆರಳಿಗೆ ಗಾಯ ಮಾಡಿತು. ಆದರೆ ನೋವಿಗೆ ಅವಳು ಎಚ್ಚೆತ್ತಳು.

ಘಡೋಸ್ತಾಳು ಈ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಅತ್ತ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಾಳು ಗ್ರಾಮಘೋನಿನಲ್ಲಿ ಒಂದರಹಿಂದೊಂದು ಗಾನದೋಸೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಯಾವ ಹಾಡಿನಿಂದಲೂ ಮನಸ್ಸಿನ ಬೇಸರಿಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ತೃಪ್ತಳಾಗದೆ ಗ್ರಾಮಘೋನನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದಳು. ಕರ್ಟನು ಯಾರಿಂದಲೋ ಕೊಳ್ಳೆಹೊಡೆದು ತಂದು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ರೋಮದ ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೊಟ್ಟಳು. ರಶ್ಮಿದೇಶದ ಕರಿಣ ಶೀತಬಾಧೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವಷ್ಟು ಅದು ದಟ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೂ ನುಣುಪಾಗಿ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಪುಸ್ತಾಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು

ಧರಿಸಿ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದಳು. ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ತಾನೇ ಮೆಚ್ಚಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಳು

ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಬಿಡಾರದ ಮುಂದೆ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸೈನಿಕನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯಪ್ರಾಣಿಯೂ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಊರ ನಡುವಿನ ಚೌಕವನ್ನು ದಾಟಿದಳು. ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಘಾಶಿ ಖಂಬವಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನ ಶವವು ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕರ್ಟನ ಅಧಿಕಾರದ ಸಂಕೇತ ಈ ವೃತದೇಹವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಲು ಹಾಗೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯ ವಿಧಿಗೈಯಲು ಕೂಡದಂದು ಜರ್ಮನರು ನಿರ್ಬಂಧ ಹಾಕಿದ್ದರು ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ವುಸ್ಯಾಳು ಎಷ್ಟೋ ಸಾರೆ ನೋಡಿದ್ದಳು. ಹಿಮದಿಂದ ಮರಗಟ್ಟಿ ಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ ಅದು ಮನುಷ್ಯದೇಹವೆಂತ ಗುರುತಿಸಲುಕೂಡಾ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ನೋಡುವಾಗ ಮರದ ಕೊರಡಿನಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವಳು ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿನ ರಸ್ತೆ ಹಿಡಿದು ಹೋದಳು ಅದೂ ನಿರ್ಜನವಾಗಿತ್ತು ಒಂಡೆರಡು ಮನೆಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ಹೊಗೆಯೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅವು ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರರಾದ ಮನೆಗಳು. ಬೇರೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ

ಒಂದು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಯಾರೋ ಹೊರಗೆ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದರು ಅದರ ವುಸ್ಯಾಳನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಬೇಗನೆ ಬಾಗಿಲು ಇಕ್ಕಿದರು. ಇಂತಹ ಅನುಭವವು ಅವಳಿಗೆ ಮೊದಲಿನದಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ಕುಷ್ಟರೋಗಿಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದಂತೆ ಊರಿನ ಜನರು ಅವಳನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಿದ್ದರು

ಮೂರ್ಖರು! ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನರಿಯದೆ ಬರೇ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಭವತವ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗೋರಿಯನ್ನು ತಾವೇ ಅಗಿಯುತ್ತಿದ್ದರವರು. ರಶ್ಯವು ಗೆಲ್ಲುವುದು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅಶಕ್ಯವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಕ್ಕೇನೇ ಎಡೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಈ ಹುಚ್ಚರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸುಲಭ ವಿಷಯವು ಕೂಡಾ ತಿಳಿಯಬಾರದೆ? ಜರ್ಮನರ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅವರ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕರಾಗಿ

ನಿನ್ನೊದಿಯಿಂದ ಇರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಂದೂ ಬರಲಾರದ ರಶ್ಮದ ವಿಜಯದ ದಾರಿ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದು ಸಾಯುವುದೇಕೆ? ತಾನಾದರೂ, ಎಷ್ಟು ಸುಖದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ! ತನ್ನ ಭವಿತವ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಹಕ್ಕು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಸರಿಗಾದ ಉಪಯೋಗ ತಾನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಈ ಮೂರ್ಖರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಯಾರೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲರು?

ಅಂದು ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಕಠಿಣ ಚಳಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ರವಿಗು ನೆತ್ತಿಗೆರಿದರೂ ಚಳಿಯ ತೀವ್ರತೆಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರವಿಕಿರಣಗಳು ಹಿಮವನ್ನೇ ಹೊರಸೂಸುತ್ತವೋ ಎಂಬಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪುಷ್ಪಾಳು ಚಳಿಗೆ ಅಂಜುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಚಳಿ ಇಲ್ಲವಂತೆ ಕರ್ಟಿನು ತನ್ನನ್ನು ಜರ್ಮನಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವವನಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಈ ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದು ಆ ಸುದ್ದಿ ಎಂದು ಬರುವುದೋ? ಸುಮ್ಮನೆ ಸಾಯುವ ದಕ್ಕಿಂತ ಜರ್ಮನರ ವಿಜಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಡುವಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಬರಬಾರದೆ, ಈ ರಶ್ಮನಿಗೆ.

ತನ್ನ ರೋವದ ಕೋಟನ್ನು ಒಳಗೆಳೆಯುತ್ತ ಪುಷ್ಪಾಳು ಕರ್ಟಿನ ಅಫೀಸಿನೆಡೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳೊಡನೆ ತಿಳಿದಾಡನೆ ಹೊರಗಿದ್ದ ಸಹರಿಯವನು ತಡೆಯದೆ ಒಳಗೆ ಬಿಟ್ಟನು.

ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಕರ್ಟಿನಿಗೆ ತುಸು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. “ಎನಾಯಿತು” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ಎನೂ ಇಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಸಹವಾಸದ ಆಸೆಯಾಯಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪುಷ್ಪಾಳು ಕೋಣೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು. ಕರ್ಟಿನ ಮುಂದೆ ಯಾವನನ್ನೂ ದಾಟಿದ ನರಿತ ಕೂದಲಿನ ಒಬ್ಬ ಹಳ್ಳಿಗ ಸ್ತ್ರೀಯು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ತುಂಬಿದ ಬಸುರಿ!

“ಬೇಗನೇ ಮುಗಿಯುವುದೋ ಕೆಲಸ?” ಪುಷ್ಪಾಳು ಅಪ್ಪಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿಲ್ಲವೇ ? ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ಇದೆಯೆಂದು ” ಎಂದು ಕರ್ಟನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒದರಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದೆದು ಅವಳನ್ನು ಕೆಟಕಿಯ ಬಳಿ ಕರೆದೊಯ್ದು “ ಇಲ್ಲಿ ಬರಬೇಗವೆಂದು ಎಷ್ಟೈ ಸಾರೆ ಹೇಳಿವೇನೇ, ಯಾವ ರೀತಿಯ ವರ್ತನ ನಿನ್ನದಿವು, ಕೆಲಸಗಳ ರಾಶಿ ಬಿದ್ದಿದೆ ಇಲ್ಲಿ, ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಇದು ನುಗ್ಗಿದೊಡನೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದೇ ಬರುವೆನು ”

ಬೆದರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮಗುವಿನಂತೆ ಅವಳ ಮುಖಭಾವವಾಯಿತು. “ ನಾನು ಎಷ್ಟರವರೆಗೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳಾಗಿರಲಿ ? ಒಂಟಿತನದ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದ ನನಗೆ ಊಟದ ಹೊತ್ತಿಗಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಮನಗೆ ಬಾ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಊಟ ವಾದರೂ ಮಾಡೋಣ ನನಗೆ ಕಣ್ಣೀರು ಬರುತ್ತಿದೆ . . ನೀನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಈ ಮುದುಕಿಯೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಿನಗೇನು ಅನಂದವಾಗುವುದು ? ಆ ಕೆಲಸ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಸಬಾರದೆ ? ”

“ ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಅದು ಆಗದ ಕೆಲಸ, ಅವಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೆಂಗಸಲ್ಲ, ಗ್ಯುರಿಲ್ಲಾ, ಗೊತ್ತೇ ? ”

ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅವನಂಜಿಕೆಯ ಹುಸಿನಗುವನ್ನೊಂದು ನಕ್ಕಳು

“ ಗ್ಯುರಿಲ್ಲಾ ! ಕರ್ಟ, ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆ ? ಅವಳು ತುಂಬಿದ ಬಸುರಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ ? ”

“ ನೋಡು, ಅವೇ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಗಹನ ವಿಚಾರ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಲಾರದು ಈಗ ತೀವ್ರ ಮನಗೆ ಓಡು. ನಾನು ಬೇಗನೇ ಬರುವೆನು ”

ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅವನ ಗಲ್ಲವನ್ನು ಸವರುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು, “ ನಾನು ಇಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಕೇಳುವೆ, ನಿನಗೆ ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಆಗಬಹುದೇ ? ”

“ ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಕೇಳು, ಆದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತಿರುವ ದಕ್ಕಂತ ಇದು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೇಸರಿಕೆಯನ್ನು ತರುವುದು ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿ ಎಳೆದು ಅವಳನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು

ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕುಳಿತು ತನ್ನ ರೋಮದ ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೆಗೆದಳು, ಅಪ
ವಂಬಿಕೆಯ ಹುಸಿನಗು ಅವಳ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ ಇವಳು
ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ! ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ ಕಲ್ಪನೆ ಇದು, ಕರ್ಟಿನು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳಿಗೆ ಅಂಜು
ತ್ತಿದ್ದನು. ತನಗೆ ಯಾವುದರ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿ
ಹ್ದರೂ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳಿಗೆ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬುದನ್ನು ಅವಳು ಕಂಡುಕೊಂಡಿ
ದ್ದಳು. ಆದರೆ ಈ ಮುದಿ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಅಂಜುವುದೆಂದರೆ!

ಪುಸ್ತಕಗಳ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ
ಗಳು ಕೂದಲು ಜಟಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದ, ಹಾಗೂ ಕೊಡಲಿ ಕುಡುಗೋಲುಗಳಿಂದ
ಸಜ್ಜರಾಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಜನರೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಿದ್ದಳು ಆದರೆ,
ಇವಳು ಬರೇ ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸು, ಮುದುಕಿ, ಅದಲ್ಲದೆ ಗರ್ಭಿಣಿ

ಕರ್ಟಿನು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದನು ಇದೆಂತಹ ವಿಚಾರಣೆ!
ಬೇಸರದ ಧ್ವನಿ, ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳದ್ದೇ ಪುನರುಚ್ಚಾರಣೆ. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ
ಒಂದೇ ಉತ್ತರ, "ನನಗಿರುವುದು" ಈ ರೀತಿಯ ವಿಚಾರಣೆಯು ಬೇಸರ
ತರುವದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕೇವಲ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಮೂರ್ಖತನವೆಂದು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ
ತೋರಿತು

‘ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಪ್ರಾಣ ಹಾರಿ ಹೋಗುವಷ್ಟು ದಣುವಾಗಿದ್ದಿತು.
ತುಂಬಿದ ಬಸುರತನದ ಸಹಜ ಅಶಕ್ತತೆ, ಅಲ್ಲದೆ ರಾತ್ರಿ ಇಡೀ ಅರೆಕ್ಷಣ
ಕೂಡ ನಿದ್ರೆ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಂಜಾನೆಯಿಂದ ಈ ಅಫೀಸರನ
ಮೇಜಿನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಶ್ರಮ, ಮೈಯೊಳಗಿನ ನರಗಳೆಲ್ಲಾ ಯಾರೊ
ಎಳೆಯುವಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಅವನುಗಳನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ನೋಯತೊಡಗಿದ್ದವು.
ಕಾಲುಗಳು ಬಾತಿದ್ದು, ಈ ಹೊರೆಯನ್ನು ಇನ್ನು ಹೊರಲಾರೆವೆಂದು ಸೂಚಿ
ಸುವಂತೆ ಒಂದೇ ಸವನೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗಾಗ ತಲೆ ತಿರುಗಿ ಕತ್ತಲು
ಕವಿದಂತಾಗಿ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಹಡೆಯುವ ಹೊತ್ತು ಬಂತೆಂದು
ಅವಳಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಳು. ಎಂತಹ
ಅಪಶಕುನ! ಮಗುವಿನ ಜನ್ಮಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಈ ನರಾಧಮಳ ದರ್ಶನವೇ!
ತಾನು ಮಾಡಿದ ಮಹದಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ನಾಚದೆ ಹೇಗೆ ತನ್ನ

ನೈಭವವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ದೇಶಬಾಂಧವರಾಗುತ್ತಿರುವ ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅನಂದಿಸುವಂತೆ ಕೂಳಿತಿರುವಳು! ಭೇ, ತನ್ನ ಮಗು ಮೊದಲಾಗಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುವುದು ಈ ದೇಶದ್ರೋಹಿಯ ಮುಂದೆಯೇ. ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಪುಸ್ತಕ ಕಣ್ಣೆದುರಿಸಿದ ಓಡಿ ಹೋಗೋಣವೆನಿಸಿತು, ಅದರೆ ಅದೆಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ! ಹಡೆಯುವ ವೇಳೆಯನ್ನಾದರೂ ಮುಂದೂಡಲಿ? ಅದರೆ ನಿಸರ್ಗದ ವೇಳಾಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರರಿಗೆಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ ?

ಒಲೆನಾ ಮೂರ್ಛೆ ಬಂದಂತಾಗಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಳು. ಬಿದ್ದಲ್ಲಿ “ ನೀನು ಈಗ ತಾಯಿ ” ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಷ್ಟೇ ಕೇಳಿಸಿದುವು

“ ನೀನು ಈಗ ತಾಯಿ ” ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದವಾರು ? ಮೇಜನ್ನು ಹಿಂದೆ ಕೂತು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲಿದ್ದ ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರನೇ ಅಥವಾ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದ ಗೈರಿಲ್ಲಾಗಳ ಮುಂದಾಳಾದ “ ಮುಂಗುರುಳಿ ? ” ಈ ಪ್ರಸವವೇದನೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಗೈರಿಲ್ಲಾ ತಂಡದ ನೆನಪಾಯಿತು ಆ ತಂಡದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಹೊರತು ಇತರರೆಲ್ಲರೂ ಚಿಕ್ಕವರು, ಹುಡುಗರು. ಇವಳೇ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ತಾಯಿ. ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಅವರ ಅರಿವೆ ತೋಳಿಯುವುದು, ಆಪ್ತಸ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರೆ ಆರೈಕೆ ಮಾಡುವುದು, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇವಳೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವರು ಅವಳನ್ನು ತಾಯಿಯೆಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ತಾಯಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ ನೀನು ಈಗ ತಾಯಿ ”

ಈ ಮಾತು ಈಗಾಗಲೇ ಆಗಿ ಹೋದ ತನ್ನ ಪ್ರಸವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನಂಬುದನ್ನು ಅವಳು ಮರೆತಳು. ಅವಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವು ಗೈರಿಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರು ಕೊಟ್ಟ ಕರ್ತವ್ಯದ ಕರೆಯಾಗಿದ್ದಿತು ಈಗ ಅವರ ಜೀವ ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಅವರು ಇರುವ ಸ್ಥಾನ ಯಾವುದೆಂದು ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳದರೆ ಸಾಕು, ಅವಳ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬಿಡುಗಡೆ, ಅದರೆ ಅವರ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಾಶ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯು ತಾಯಿಯ ವೇಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದುವು ಈ ಶಬ್ದಗಳು. “ ನೀನು ಈಗ

ತಾಯಿ "

ವ್ರಸವ ಅದೊಡನೆ ಕರ್ಟಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸುಂಮಳಿಗೆ ಪುನಃ ಪ್ರಾರಂಭ ವಾಯಿತು.

“ ಗ್ಯೂಲಿಲ್ಲಾಗಳ ಗುಪ್ತ ಸ್ಥಾನವೆಲ್ಲಿ ? ”

“ ನನಗರಿಯದು ”

ಕರ್ಟಿನು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮೇಜಿಗೆ ಬಡಿದನು ನಾಲ್ಕು ತಾಸುಗಳ ಸತತ ವಿಸಾರಣೆ ನಡಿಸಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿದ ಉತ್ತರ ಅದೊಂದೇ —

“ ನನಗರಿಯದು ”

“ ಹಾನ್ಸ್ ” ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನ ಹೆಸರೆತ್ತಿ ಕರೆದನು

ಹಾನ್ಸನು ಒಳಗೆ ಬಂದೊಡನೆ “ ಇವಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗು ” ಎಂತ ಹೇಳಿ ಒಲೆನಾಳನ್ನು ದ್ದೇಶಿಸಿ “ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಹೊರಗೆ ಜಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡುಗುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿ ಬರುವುದು ಸರಿಯಾದ ವಿಚಾರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುವುದು ವಿಚಾರ ಬಂದೊಡನೆ ಪಹರಿಯವನನ್ನು ಕರೆ ಅವನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸುವನು. ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮೇಜಿನ ಕದವನ್ನಿಕ್ಕಿ “ ಪುಸ್ಯಾ, ಬಾ, ಒಟ್ಟಿಗೆ ಉಟಿ ಮಾಡೋಣ ” ಎಂದು ಪುಸ್ಯಾಳ ಕೈಹಿಡಿದು ಹೊರಗೆ ಹೋದನು.

ಸುತ್ತಲೂ ಬಿದ್ದ ಹಿಮವು ಶೀತಬಾಧೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ನಿಸರ್ಗವು ಧರಿಸಿದ ಬಿಳಿ ಮುಸುಕಿನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು ರವಿಯು ನೆತ್ತಿಗೆರಿದ್ದನು ಅವನ ಕಿರಣಗಳಿಂದ ಹಿಮದ ಶ್ವೇತವರ್ಣವು ಒಂದು ರೀತಿಯ ವಿಶೇಷ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ತಳೆದಿತ್ತು

ಕರ್ಟಿನು ದೂರಕ್ಕೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ ಅದೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು ಅವನು ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿದ ಕಡೆ ದಿಗಂತದಲ್ಲೆ ಆಕಾಶದ ನೀಲಿಯು ಭೂಮಿಯ ಬಿಳಿ ಯನ್ನು ಕೂಡುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲೊಂದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು ದೇವೀಪ್ರಮಾನವಾದ ವಿವಿಧ ವರ್ಣದ ಆ ನಟ್ಟೆಯು ಮೇಲ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದ ಅನಂತದಲ್ಲೆ ವಿಲೀನ ಹೊಂದುತ್ತಲಿತ್ತು. ನೀಲ, ನೇರಳೆ, ಹಳದಿ, ಹಸುರು, ಗುಲಾಬಿ ವರ್ಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸ್ವಚ್ಛ ಸ್ಫಟಿಕ

ದಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಕರ್ಟನು ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡು,
“ ಶೀತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲು! ಇಲ್ಲಿ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ
ಕಾಣುವುದೇ ? ” ಎಂದು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ ನನಗನಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನೇನು ಈ ತನಕ ನೋಡಿದ್ದಿಲ್ಲ ” ಎಂದಳು,
ಈ ಸೌಂದರ್ಯದ ಸವಿಯನ್ನರಿಯದ ಪುಷ್ಪಾ

ಕರ್ಟನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಭೂಸ್ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವ ಈ ಪ್ರಕಾಶ
ಸ್ತಂಭದಿಂದ ಕದಲಿಲ್ಲ.

“ ಬೇಗ ಬಾ, ಚಲಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಕಾಲು ಮರಗಟ್ಟಿವೆ ” ಎಂದು
ಪುಷ್ಪಾ ಅವಸರ ಮಾಡಿದಳು

“ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲು ಶುಭ ಶಕುನವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ” ಕರ್ಟನು ಹೇಳಿದನು.

“ ಶುಭವೋ ಅಶುಭವೋ, ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು ಅಂದರೆ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು ”
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪುಷ್ಪಾ ಬೇಗ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಕರ್ಟನ ಕೈಹಿಡಿದಳೆವಳು.

ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಕಾಶಸ್ತಂಭವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿ ಸುಂದರ ಧನುಷ್ಯಾಕೃತಿಯನ್ನು ತಾಳಿತು ದಿಗಂತದ ಒಂದು ತುದಿ
ಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯ ವರೆಗೆ ತೂಗ ಹಾರಿದ್ದ ವಿಜಯಶ್ರೀಯ
ಕಮಾನಿನಂತೆ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಅದರ ಕೆಂಪು, ನೀಲಿ, ಹಸರು ಇತ್ಯಾದಿ
ವರ್ಣಗಳು ಸುವರ್ಣಮಯ ಸೂರ್ಯ ಪ್ರಕಾಶದಿಂದ ದೇವೀಷ್ಯಮಾನವಾಗಿ
ತೋರುತ್ತಿದ್ದವು ಆಕಾಶವು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಆಚ್ಛಾದಿಸಿದ ಗಾಜಿನ ಮೊಡ್ಡ
ಗೋಪುರದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಚೌಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೈನಿಕರು ಸಹ ತಲೆಯೆತ್ತಿ
ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ದೃಶ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಎವೆ ಇಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು

ಅವರು ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದಾಗ ಮುದುಕಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳು ಕೂಡಾ
ಬಾಗಿಲ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಸೌಂದರ್ಯದ ಔತಣವನ್ನು
ಉಣ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲು ಶುಭಶಕುನವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ” ಎಂದನು ಕರ್ಟ.

“ ಹಾಗನ್ನುತ್ತಾರೆ, ನಿಜ ” ಎಂದಳು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ.

ಕತ್ತಲ ಕವಿಯು ಕರ್ತನು ಮೇಲೆ ಮಾಡಿ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು ಪುಸ್ತಕವು ಅವನ ಕೈ, ಮೈಗಳ ನಡುವೆ ಬೆಕ್ಕಿನಂತೆ ಮುದುಡಿಕೊಂಡು ನಿದ್ದೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಾವೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ಚಾಚಿರುವ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಘಟನೆಗಳೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು

ಅಂದು ಸಾಯಂಕಾಲವಿಡೀ ಪುಸ್ತಕವು ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳ ಜೀವ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲದೆಯೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವಳಿಗೆ ಅತ್ಯಾನಂದವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತ್ತು ತನ್ನ ಈ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಆಗಾಗ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದು ಅವಳ ಜೀವವನ್ನು ಕಸಿವಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೊ ಏನೋ ಅವಳು ಅದನ್ನು ಕರ್ತನಿಗೆ ಆ ವರೆಗೆ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ ಕೊಲ್ಲುವ ಮೊದಲು ಇಲಿಯನ್ನು ಅರೆಜೀವ ಮಾಡಿ ಅಡಿಸುವ ಬೆಕ್ಕಿನಂತೆ ಪುಸ್ತಕವು ಆ ಮುದುಕಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು

ಅಂದು ಹುಣ್ಣಿವೆಯ ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಬಿದ್ದ ಬೆಳದಿಂಗಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ದಪ್ಪವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹಿಮಕ್ಕೆ ನೀರಿನ ಬೆರೆತ ಹಾಲಿನ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮಗನ ಮೃತದೇಹವನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂಬ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲೇ ಮಗ್ನನಾದ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಮನಸ್ಸು ಫಕ್ಕನೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಧೃಢತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ತನ್ನ ಮುದ್ದು ವಾಸ್ತವವು ಸತ್ತು ಎಷ್ಟೊ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವ ಮೊದಲೇ ಆ ಹೊಲವು ಜವಾನರ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮಾಡಿ ಮೈಯಲ್ಲಿವಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಸಗೊಂಡು ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಯಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಗ್ರಾಮದ ಕ್ರೂರವು ಗಾಯಕನೆಂದು ಹೆಸರಾದ ಅವನ ಸ್ವರವನ್ನು ಯಾರೂ ಇನ್ನು ಕೇಳುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಂಡವರನ್ನು ಆನಂದಿಸುವ ಅವನ ನಗುವೊಗಸನ್ನು ಯಾರೂ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಾಣುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀಚ ಜಮಾನರು ಅವನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಮಾಡಲಿ.

ಆದರೆ ಜನರ ಹೃದಯಗಳಿಂದ ಅವನ ಹೆಸರನ್ನು ಅಳಿಸುವುದು ಆ ನರಾಧವರಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮಧುರ ಗಾನಗಳಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸ್ಯಾನನ್ನು ಜನತೆ ಎಂದಾದರೂ ಮರೆಯುವುದೆ ? ತನ್ನ ಊರಿಗಾಗಿ, ನಾಡಿಗಾಗಿ, ಮಂದಿಯ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಮಡಿದು ವಾಸ್ಯಾನು ಜನರ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ಉಳಿಸುವನು. ಸತ್ತನಂತರವೂ ಜರ್ಮನರು ಅವನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಅಪಮಾಧಕ್ಕಾಗಿ ನಾಡಿನ ಜನರು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಜರ್ಮನರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮಾತೃಕೃದಯದ ಬೇಗದಿಯಲ್ಲಿ ನಾಡಜನರೆಲ್ಲರೂ ಭಾಗಗಳಾಗುವರು. ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಅವನ ರಕ್ತದ ಪ್ರತಿ ಒಂದು ಕಣಕ್ಕೂ ಶವಸಂಸ್ಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಅವನು ಮಲಗಿದ ಪ್ರತಿ ಒಂದು ಕಣಕ್ಕೂ ಅವನ ದೇಹಕ್ಕೆ ತಾಗಿದ ಜರ್ಮನ ಬೂಟಿನ ಪ್ರತಿ ಒಂದು ತುಳಿತಕ್ಕೂ ಯೋಗ್ಯ ಪ್ರತೀಕಾರ, ಇವ್ಯಡಿಯಾಗಿ, ನಾಲ್ಕಡಿಯಾಗಿ, ನೂರ್ಮಡಿಯಾಗಿ, ರಕ್ತನ ಜನತೆ ಮಾಡದಿರಲಾರದು. ಇನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಪುಷ್ಯಾ ತನ್ನ ಪ್ರಣಯಗಾರನಿಗೆ ಹೇಳಲಿ. ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೋಡಲಿ. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಈಗ ಹೆದರುವದಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣನೋರೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಮಗನ ದೇಹವನ್ನೊಂದು ಉಳಿಸೆಂದು ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿ ಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಫೆಡೋ ಸ್ಯಾಳ ನೈಯಲ್ಲಿ ನಮೋತ್ತಮಹದ ಸಂಚಾರವಾದಂತಾಯಿತು. ಹೊರಗಡೆ ನಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಪಾಯಿಯು ಕನಾಯತಿನ ಸವು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಇತ್ತಿಂದಿತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು ಅವನ ಕಾಲ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ನಕ್ಕಳು. ಪಹರೆ ಮಾಡಿ, ಸಿಪಾಯಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಹರೆ ಮಾಡು. ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವ ನಿನ್ನ ಆಫೀಸರನನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡು. , ಇನ್ನು ಹತ್ತುಬಾರಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡಿದರೂ ಅವನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ದಿನ ಬೇಗನೇ ಬರುವದು. ಕಾಲಿಗೆ ಬೂಟನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಲ. ಕೂಡಾ ಸಮಯವಿಲ್ಲದೆ ಬರಿ ಕಾಲಿಂದಲೇ ಈ ಹಿಮ ಬಿದ್ದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಆಫೀಸರನು ಪಲಾಯನ ಗೈಯಬೇಕಾಗುವುದು, ಅಂದ. ನಿನ್ನ ಆಫೀಸರನ ಆಕೆಯು ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳೇ ಪುಣ್ಯವತಿಯೆಂದು

ಹೇಳುವ ರಾತ್ರಿ ಬಂದೇ ಬರುವದು ಫಾಶಿ ಖಂಬದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಂದ ತೂಗಾಡುತ್ತಿರುವ ಲೆವೊನ್ಯೂನನಿಗಿಂತ ಪುಸ್ತಕ ಸ್ಥಿತಿಯು ಭಯಂಕರವಾಗುವದು.

ಒಂದು ವಿಚಾರ ಮಾತ್ರ ಅವಳನ್ನು ಕಾಡ ಹತ್ತಿತು. ತಾನು ತನ್ನ ಮಗನ ದೇಹವಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಹೋಗುವದನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದವರಾರು ? ತನ್ನೊಳಗೇನೇ ಒಬ್ಬ ವೈರಿ ಇದ್ದಿರಬೇಕು ಒಲೆನಾಳು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದ್ದಳು ಬಂದವಳು ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಕಾಲಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಎರಡೇ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು ಒಲೆನಾಳು ಊರಿಗೆ ಮರಳಿದ್ದು ಅರಿಹಿದವರಾರು ? ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದು-ತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ವೈರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಪಂಚವದಳ ಇಲ್ಲಾ ಇದೆಯಂತಾಯಿತು ಯಾರಾಗಬಹುದು, ಈ ಸ್ವಜನ ದ್ರೋಹ ? ಬಹಳ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಯಾರ ವಿಷಯದಲ್ಲಾ ಸಂಶಯ ಕೂಡಾ ಬರಲಿಲ್ಲ ಸ್ವಜನರೊಳಗೆ ಅಡಗಿ ಕೂತಿದ್ದ ಈ ವಿಷಸರ್ಪವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೊರಗೆಡಹುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಜಟಿಲ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗತ್ತು.

ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ದಾರಿಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಮನುಷ್ಯರ ಸ್ವರ ಕೇಳಿಸಿತು ಮಾತುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಳುವ ಆರ್ತ ಸ್ವರವೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಶುಭ್ರವಾದ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬತ್ತಲೆಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯು ಓಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಾಗಿ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಎತ್ತಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಅತಿ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಅವಳು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿ. ಅವಳು ಎಲ್ಲಾದರೂ ನಿದಾನಿಸಿದರೆ, ತನ್ನ ಕೋವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ ಬೆಯೊನೆಟಿನಿಂದ ಅವಳ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕುತ್ತುತ್ತಿದ್ದನು ಅವಳು ಏನತ್ತು ಗಜ ಓಡಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಪುನಃ ಅಷ್ಟೇ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಅವಳ ನೋವು ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ನರಾಧಮನೂ ಅವನ ಸಂಗಾತಿಗಳಾದ ಬೇರೆ ಇಬ್ಬರು ಸಿಪಾಯಿಗಳೂ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಹೆಂಗಸು ಯಾರೊಂದು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ನೋಡಿದಳು. ಒಲೆನಾ ! ಜರ್ಮನರ ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆ ಇದೊಂದು ಮಾವರಿ. ಅವಳ ಮೈ ಜುಮ್ಮಿಂದಿತು ದೀರ್ಘ

ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ, ಎಳೆಯವರೊಬ್ಬನು ಅವಳೂ ತಾನೂ ಜಮೀನುದಾರನ ಜೀತವಾಳುಗಳಾಗಿ ದುಡಿದ ದಿನಗಳ ನೆನಪು ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಈಗ ಬಂತು. ಜಮೀನುದಾರನ ಕಾರಭಾರಿಯ ಚಾಟಿಯ ಜಿಗಿತಕ್ಕೂ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನ ಕಾಮುಕ ವರ್ತನೆಗೂ ಅಂಜಿ ಅಂಜಿ ದೀನ ದಂದ್ರ ಹುಡುಗಿಯರ ದುರವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾ ಇಬ್ಬರೂ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದರು.

ಕ್ರಾಂತಿಯ ಅನಂತರ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ದುಡಿಮೆಯ ಫಲವನ್ನು ತಾವೇ ಉಣ್ಣುವ ಯಾವದೇ ತರದ ಬಲಾತ್ಕಾರ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಇಲ್ಲದ, ಸುಖ ಜೀವನದ ದಿನಗಳವು. ತಾವು ಬೆಳೆಸಿ ತಾವೇ ತಿನ್ನುವ ಗೋದಿಯ ಸುವರ್ಣ ವರ್ಣದ ತೆನೆಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯುವಾಗ ಹಾಗೂ ತಾವು ಮೆಯಿಸಿದ ದನಗಳ ಹಾಲಿನ ಕನೆಯನ್ನು ತಾವೇ ತಿನ್ನುವಾಗ ಪಟ್ಟ ಅನಂದ ಉತ್ಸಾಹಗಳೆಷ್ಟು!

ಆದರೆ ಈ ರಾತ್ರಿ ಅದೇ ಒಲೆನಾ ಮಗುವನ್ನು ಹಡೆದ ದಿನವೇ ಸಿಪಾಯಿಗಳ ಬಿಯೋನೆಟದಿಂದ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕುತ್ತಲ್ಪಟ್ಟ ಅಸಾಧ್ಯ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಮೇಲೆ ಅರಿವೆಯ ಒಂದು ಚಿಂದಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಐವತ್ತುಗಜ ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಗಳ ಹೇಯ ಪರಿಹಾಸ್ಯವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಓಡುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ನೆತ್ತರು ಬಿಸಿಯಾಗಿ ಕುದಿಯ ಹತ್ತಿತು ಹಾಗೆ ಓಡುತ್ತಿರುವುದು ಒಲೆನಾಳಲ್ಲ, ತಾನು, ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ತಾನು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಉರಿನ ಜನತೆ ಅಲ್ಲಿ ಹಿಮದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದದ್ದು ಒಲೆನಾಳ ಗಾಯಗಳ ನೆತ್ತರಲ್ಲ. ಜರ್ಮನ ಆಕ್ರಮಣದ ನೋಗ ಹಾಗೂ ಅವರ ಬೂಟಿನ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾದ ರಶ್ಯನ್ ಜನತೆಯ ಹೃದಯದ ರಕ್ತ

ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆದರಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಲು ಈ ನೀಚ ಜರ್ಮನರು ತಮ್ಮ ಕ್ರೂರತನದ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಆದರೆ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವು ಅವರು ಎಣಿಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯೇ ಆಗುತ್ತಲಿತ್ತು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಸೋವಿಯೆಟ ಆಡಳಿತದ ಕುರಿತು ಅತ್ಯಪ್ಪಿಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಜರ್ಮನರ ಒಂದು ದಿವಸದ ಅನುಭವದಿಂದ ಇಂತಹ ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಕೂಡ ರಶ್ಯದ ರಾಷ್ಟ್ರ ಪದ್ಧತಿಯ ಸುಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಾಣಹತ್ತಿದುವು. ಅವರ ವಾಶವೇ ಕೃತ್ಯ

ಗಳಿಂದ ಜರ್ಮನರು ಹೊದಲೈಲ್ಲ ಅವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಲವಾದ ತಿರಸ್ಕಾರ, ದ್ವೇಷಗಳು ಎಲ್ಲಾ ತರದ ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ಹರಡಿದ್ದುವು ಇದೊಂದ. ಯೋಗ್ಯ ಪರಿಣಾಮವೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಮನೆಯ ಗೋಡೆಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಉರಿನ ಜನರು ಒಲೆನಾಳೆಗಾಗು ತಿದ್ದ ಚಿತ್ರ ಹಂಸೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಅವಳಿಗಾಗು ನಯಾತನೆಯನ್ನು ತಾವೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ದೃಶ್ಯ, ಅನುಭವಗಳ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಫಲವಾಗಿ ಅವರ ಹೃದಯಾಂತರಾಳದಿಂದ ದೇಶಪ್ರೇಮ ಹಾಗೂ ವೈರದ್ವಯ ಶುದ್ಧ ಸಮ್ನಿಹಿತ ಜ್ವಾಲೆಯು ಹೊಗೆಯೇಳ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಅದರ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದಲ್ಲ ನಾಳೆ ಈ ಜರ್ಮನರು ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗುವರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ತಿಲಮಾತ್ರವೂ ಸಂದೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ.

ತಮ್ಮ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳಿಂದ ತಾವೇ ತಂದುಕೊಂಡಿರುವ ಮುಂದಿನ ಭಯಾನಕ ಭವಿತವ್ಯವನ್ನರಿಯದ ಕರ್ಟವರ್ನರಂತಹ ಆಫೀಸರರು ಜನತೆಯ ನರಕಯಾತನೆಯ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅನಂದ-ಮಹಲನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದರು ದೊರೆ ತಿದ್ದ ಅಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಮದಾಂಧರಾದ ಸೈನಿಕರು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದ ಒಲೆನಾಳಂತಹ ಅಸಹಾಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರಹಂಸೆಯ ಪರಮಾವಧಿಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಪೈಶಾಚಿಕ ಪೀಡೆಯನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿನ್ನದೆ ಕೇವಲ ಮನೋಧಾರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಒಲೆನಾಳು ಕೆಲವು ತಾಸು ಸಹಿಸಿದ್ದಳು. ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ಅವಳ ದೇಹದ ಬಲವು ಕುಂದಿತು ಬಿದ್ದವಳಿಗೆ ಪುನಃ ಎಳೆವುದಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಎನು, ಹುಡುಗ ಸ್ವಣಾಯೋಟ್ಟಿಗೆ ಆಟವಾಡುವೆಯೆಂದು ತಿಳಿದೆಯೇ ? ” ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಅಶ್ಲೀಲ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಸಾಯಿಯು ಹೇಳ ತೊಡಗಿದನು.

“ ಅವಳ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರೆ ಕುತ್ತು. ಆಗ ಗುಟ್ಟನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಾರಿ ಬಿಡುವಳು ” ಎಂತ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಂದನು

“ ನಿಜ, ಆಫೀಸರನು ಬರುವ ಮೊದಲೆ ಎಲ್ಲಿನನ್ನೂ ಹೇಳ ಬಿಡುವಳು ” ಎಂದು ಹೇಳ ನಗುತ್ತಾ ಮೊದಲನೆ ಸಿಸಾಯಿಯು ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಯಾನೆಟಿ ನಂದ ಕುತ್ತಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು ಏನೇನೂ ಹೊಲಸು ಮಾತು

ಗಳನ್ನಾಡಹತ್ತಿದರು. ಅವರ ಭಾಷೆ ಒಲೇನಾಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದ್ದು ಒಳತೇರಿ
ಆಗಿತ್ತು. ಯಾಕದರೆ ಅವರ ಅಶ್ಲೀಲ ಮಾತುಗಳ ಅಸಹ್ಯತೆಯು ನಿರ್ಜೀವ
ವಾಸಾಣವನ್ನು ಕೂಡ ನಾಚಿಸುವಂತಹದಿತ್ತು.

ಹೆಚ್ಚು ರಾತ್ರಿಯಾದಂತೆ ಶೀತಬಾಧೆಯೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಹತ್ತಿತು.
ಅವಳ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲಿನ ಸಿಟ್ಟು ಇನ್ನಷ್ಟು
ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಯಾಕಂದರೆ, ಅವಳಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಈ ರೀತಿ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ
ಹೊರಗೆ ಬೀಳಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೊಲಸು ಬೈಗಳ ಸುರಮಳೆಯೂ ಬೆಯೊ
ನೆಟ್ಟಿನ ಚುಚ್ಚುವಿಕೆಯೂ ಹೆಚ್ಚೇಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು ಆದರೆ ಪರಿಣಾಮ
ಮೊದಲಿನದೇ. ಒಲೇನಾಳ ನಡಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಯಿತು. ನಡೆಯಲಾರದೆ ಬೀಳು
ವುದು ಬಹಳವಾಯಿತು ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಎಳೆವುದು ಎಳೆಂಬವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟಾ
ದರೂ ಅವಳ ಬಾಯಿಂದ ಒಂದಕ್ಷರವೂ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ, ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಒಂದು
ಹನಿಯೂ ಉದುರಲಿಲ್ಲ.

ಎನ್ನೋ ಸರಸರ ಶಬ್ದವಾಯಿತು ಈ ವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಆಮಂಗಳ
ಮಾತುಗಳಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಧ್ವನಿಯೂ ಕೇಳಿಸದ ನಿಶಬ್ದ ವಾತಾವರಣ
ದಲ್ಲಿ ಈ ಸಣ್ಣ ಸದ್ದು ಕೂಡಾ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಂಜಿಕೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತು.
ಯಾಕಂದರೆ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳು ನಡರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೇ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಜರ್ಮನ್
ಸೈನಿಕರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವರನ್ನು ಯಮರಾಜನ ಕೈ ಅಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು ಮಧ್ಯ
ರಾತ್ರಿಯಾದೊಡನೆ ಜರ್ಮನ್ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಚಳಿಯ ನಡುಕಕ್ಕಿಂತ ಅಂಜಿಕೆಯ
ನಡುಕವೇ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವ ಧೈರ್ಯ ಯಾರಿಗೂ
ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸರಸರ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಅವರ ಮನಃಚಕ್ಷುವಿನ ಮುಂದೆ
ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ತಂಡವೇ ಕಾಣಿಸಿತು. ಜೀವದಾಸೆಯು ಅಫೀಸರನ ಅಜ್ಞೆ
ಯನ್ನೂ ಹಿಂದೂಡಿತು. ಒಲೇನಾಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಫೀಸಿನ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಗುಡಿ
ಸಲಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು ತಾವು ಪಲಾಯನ ಸೂತ್ರ ಕೈಕೊಂಡರು.

ಒಲೇನಾಳ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊನೆಗಂಡಂತೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ
ಮಾನವ ಸಹನೆಯನ್ನು ಮೀರಿದ ಅವಳ ನರಕಯಾತನೆ ಮಾತ್ರ ಕೊನೆಗಾಣ
ಲಿಲ್ಲ. ಬೆಯೊನೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಗಾಯಗಳು ಮೆಣಸು ಅರೆದಂತೆ ಉರಿಯು

ತೊಡಗಿದುವು. ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಹಿಮವು ಅವಳ ಬತ್ತಲೆ ಮೈಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚುಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು ಕಪಾಲಗಳು ವೇದನೆಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗದಿಂದ ಇರಿದಂತೆ ನೋಯುತ್ತಿತ್ತು ಬಾಣಂತಿನದ ನೋವು ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು ಚಳಿಯ ಕಾಟವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಮೈಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಉಜ್ಜಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಜ್ಜುವಷ್ಟು ತ್ರಾಣವಿರಲಿಲ್ಲ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಮಲಗಿದಲ್ಲೇ ಅತ್ತಿತ್ತ ಹರಿದಾಡುತ್ತಾ ಒಂದು ಅರಿವೆಯ ತುಂಡಾಗಲಿ ಹುಲ್ಲಿನ ನಾಲ್ಕು ಕಡ್ಡಿಗಳಾಗಲಿ ಸಿಗುವುವೋ ನೋಡಿದಳು ಆದರೆ ಆ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ತಣ್ಣಗಿನ ಮಣ್ಣಿನ ನೆಲವಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಿಜ್ಜೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು, ಆದರೆ ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಜ್ಜೆ ಬರುವುದಂತು ?

ಫಕ್ಕನೆ ಒಂದು ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸಿತು. ಒಲೇನಾ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದಳು. ಕಾಲಿನ ಸಪ್ಪಳ, ಆದರೆ ವಹರೆಯವನ ಭಾರವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಸಪ್ಪಳವಲ್ಲ. ಯಾರೊ ಹಿಮದ ಮೇಲೆ ಹಗುರವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದ ಸಪ್ಪಳ, ಆಮೇಲೆ ಮೌನ, ಪುನಃ ಹಗುರಾದ ಸಪ್ಪಳ, ಪುನಃ ಮೌನ. ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ, ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅದು ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು ? ಅಥವಾ ಯಾರೊ ಬರುತ್ತಾರೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತೆ ತನಗೆ ! ಛೇ, ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲ ಸಪ್ಪಳವು ಸಣ್ಣದಾದರೂ ಕಾಲ ಹೆಜ್ಜೆಯ ದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅನುಮಾನವಿರಲಿಲ್ಲ ಒಲೇನಾಳು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದಳು. ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತಾ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲಿನ ಹಿಂದುಗಡೆ ಇದ್ದ ಗೋಡೆಯ ಬಳಿ ನಿಂತುಹೋದುವು.

ಒಲೇನಾಳಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಕತ್ತಲಾದ ಬಳಿಕ ಹೊರಗೆ ಬಂದವರು ಗುಂಡಿನೇಟಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವರೆಂದು ಜರ್ಮನರು ಜಾಹೀರು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಈ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೂರಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದವರೂ, ಶತ್ರುವೊ ಮಿತ್ರನೋ ಏನೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಲೇನಾ ಮಲಗಿದವಳು ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ಗೋಡೆಯ ಬಿರುಕಿನಿಂದ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಲೇನಾಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

"ಮಾಮಾ" ಮಗುವಿನ ಸಣ್ಣ ಸ್ತರವೊಂದು ಕೇಳಿಸಿತು ಒಲೇನಾ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು ಆದರೆ ಧ್ವನಿ ತೆಗೆಯುವಷ್ಟು ಕೂಡಾ ತಕ್ಕ ಇರಲಿಲ್ಲ ಬರೇ ಹೊತ್ಕಾರವನ್ನಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದಳು

"ಮಾಮಾ ಒಲೇನಾ !"

ನೆರೆಕರೆಯ ಮಗುವೊಂದು ಅವಳನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿತ್ತು ಆದರೆ ಹೊತ್ಕಾರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಅವಳಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ

"ಮಾಮಾ ಒಲೇನಾ, ನಿನಗಾಗ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಂದಿರುವೆ"

ರೊಟ್ಟಿ ! ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವಳು ಅನ್ನ, ನೀರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ಟನು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುವಾಗ ಹಾಗೂ ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಂದ ಓಡಿಸಲ್ಪಡುವಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಹಸಿವೆಗಿಂತ ಬಾಯಾರಿಕೆಯ ಬಾಧೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಓಡಾಡಿಸುವಾಗ, ಅವಳ ತುಸು ಹಿಮವನ್ನು ಹಕ್ಕಿ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅದರಿಂದ ಕ್ಷುಧಾಶಾಂತಿಯಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹನಶಕ್ತಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅನೇಕ ಹಿಮವನ್ನು ಹೆಕ್ಕಲು ಕೂಡಾ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಡೆಯಲಾರದೆ ಎಡವಿಬಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾಲಗೆಯಿಂದ ಹಿಮವನ್ನು ನೆಕ್ಕಿ ನೀರಡಿಕೆಯನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು ಆದರೆ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಹಸಿವು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲಿ ಯೆದ್ದಿತು.

ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ "ರೊಟ್ಟಿ" ಈ ಶಬ್ದಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಹೊಸ ಜೀವನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟವು. "ನಾನು ಬರುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಹೇಳಿ ಎಳಲಾರದಿದ್ದರೂ ಕೈಯ ಮೊಣಗಂಟನ್ನು ಊರಿ ಹರಿವಾಡುತ್ತಾ ಗೋಡೆಯ ಬಳಿ ಹೋಗಲು ತೊಡಗಿದಳು.

ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲವೂ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆ ಒಂದು ಗುಂಡಿನೇಟಿನ ಶಬ್ದ, ಅದರ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಒಂದು ಅರ್ತನಾದ ಕೇಳಿಸಿದುವು. ಒಲೇನಾಳು ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಳು. ಅರ್ತನಾದ ಹೊರಟ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕರ ಬಾಟಿನ ಸಪ್ತಳವೂ ಜರ್ಮನ್ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬೈಯುವುದೂ ಕೇಳಿ ಬಂತು. ಒಲೇನಾಳ ದೇಹದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಇನ್ನೇನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈವರೆಗಿನ

ಎಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳಿಂದ ಕುಂಠಿತವಾದ ಅವಳ ಶಕ್ತಿಯು ಈ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಘೋರ ಘಟನೆಯಿಂದ ಪೂರ್ಣ ನಷ್ಟ ಹೊಂದಿ, ಅವಳು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋದಳು.

ಗೋಡೆಯ ಹೊರ ಬದಿ ಇದ್ದ ಮನೆಯಿಂದ ಮೂವರು ನಡೆದು ನೆಲಾ, ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ಚಿಕ್ಕ ಜೀನಾಳು ಒಂದೇ ಸವನೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು "ಅಮ್ಮಾ, ಮಿಶ್ಯಾ, ಅಮ್ಮಾ, ಮಿಶ್ಯಾ "

ತಾಯಿಯು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದಳು " ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡು " ಜೀನಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಲಿಲ್ಲ " ಅಮ್ಮಾ, ಮಿಶ್ಯಾ! ಮಿಶ್ಯಾನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದರಮ್ಮಾ? " ಎಂಗು ಪುನಃ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು

" ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ? ನಮ್ಮ ಮಿಶ್ಯಾನನ್ನು ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟರು! " ಎಂದಳು, ತಾಯಿ ಬೇಸರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ

ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಶಾಶಾನು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು "ಅಮ್ಮಾ, ಮಾಮಿ ಒಲೇನಾಳಿಗೆ ನಾನು ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಡಲೇ? "

" ಬೇಡ ನೀ ನೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಬೇಡ. ಬೆಳಗಿನ ವರೆಗೆ ಅವರು ಕಾಯುತ್ತಾ ಇರುವರು " ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ಮೇಲೆ ಅಂದಳು, " ರೊಟ್ಟಿಯೂ ಮುಗಿದಿದೆ. ಇದ್ದ ಒಂದೇ ತುಂಡನ್ನು ಮಿಶ್ಯಾ ಒಯ್ದಿದ್ದನು "

ಮಿಶ್ಯಾನು ಗುಡಿಸಲಿನ ಬಳಿ ಗೋಡೆಗೆ ತಾಗ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು ಗುಂಡು ಆವನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಹೆಗಲ ಕೆಳಗೆ ತಗಲಿ ಮುಂದಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಚೀರುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಜೀವವು ಹೋಗಿರಬೇಕು ಒಬ್ಬ ಉದ್ದನ್ನ ಸಿಪಾಯಿ ಬಂದು ಆವನ ದೇಹವನ್ನು ತುಳಿದನು. ಕೈಯಿಂದ ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಡು ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು

" ಒಹೋ, ಅವಳಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ತಂದಿದ್ದ, ಈ ಕುನ್ನಮರಿ " ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಎಳೆ ವೃತ ದೇಹಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತುಳಿದನು. " ಮೆಲ್ಲನೆ ಎಷ್ಟು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಸಾಗಿದ್ದನು; ಒಂದು ಕ್ಷಣ ತಡಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು "

" ನಿನಗೆ ಮನುಷ್ಯನೆಂದು ಗುರುತು ಹತ್ತಿತ್ತೇನೋ? " ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕೇಳಿದನು.

“ ಇಲ್ಲೋ, ಯಾವುದೋ ಪ್ರಾಣಿ ಎಂತದೂರದಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು. ಏನೇ ಇರಲಿ ಎಂತ ಗುರಿ ಇಟ್ಟು ಹೊಡೆದೆ ” ಎಂದ ಮೊದಲನೆಯವ. “ ನೀನು ಒಳ್ಳೇ ಶಿಕಾರಿಯಷ್ಟು ಆಫೀಸರನು ನಾಳೆ ನಿನಗೆ ರೊಟ್ಟಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೆಣ್ಣೆ, ಜಾಮು (jam) ಕೊಡುವನು. ” ಇನ್ನೊಬ್ಬನೆಂದನು. “ ಅದಿರಲಿ, ಈಗ ತವನನ್ನೇನು ಮಾಡೋಣ, ಇಲ್ಲೇ ಇರಲೇ ? ”

“ ಇಲ್ಲೇಕೆ ? ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಗೆದುಬಿಡೋಣ. ”

ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಹುಡುಗನನ್ನು ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಗೆದರು.

“ ಮಲಗಲಿ, ಅವನು ಈ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದನೋ ? ”

“ ಅದ್ದಲ್ಲ ಆಫೀಸರನು ನಾಳೆ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವನು ”

“ ಅದೇನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ಬಾಯಿ ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ, ನೋಡು ”

“ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಆಫೀಸರನು ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿ ಬಿಡಿ ಸುತ್ತಾನೆ ”

“ ಬಿಡಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೇದು. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಈಗ ಭಯಂಕರವಾಗಿದೆ ”

“ ಭಯಂಕರ, ನಿಜ. ಒಮ್ಮೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣವೆನಿಸುತ್ತದೆ ನನ್ನ ವೈಕಲನಿಗೆ ಈಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷ. ಎರಡು ವರ್ಷವಾಯಿತು, ಅವನ ಮೋರೆ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ” ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದನು

“ ಮರಳಿ ಬಂದಾಗ ಒಂದು ಸೈಕಲ್ ಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ನಾನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವಾಗ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಳಿಸೋಣವೆಂದರೆ, ಸಾಧ್ಯ ವಾದೀತೆಂದು ಏನೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ”

“ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲ್ (ಚಿಕ್ಕ ಆಫೀಸರ)ನು ಎರಡು ಕಳಸಿದ್ದಾನೆ, ಊರಿಗೆ. ” ಇನ್ನೊಬ್ಬನೆಂದ.

“ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲ್ .... ಅವನು ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲ್. ಆದರೆ ಬರೇ ಸಿಪಾಯಿಗೆ ಸೈಕಲು ಊರಿಗೆ ಕಳಿಸಲು ಬಿಡುವವರಾರು ? ”

ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ಅವರು ಆಫೀಸರನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಫೀಸರನಲ್ಲಿ ದೀಪವನ್ನೂ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

“ ಹೊತ್ತು ಎಷ್ಟಾಯಿತು ? ನಮ್ಮ ಬಿಡುವಿನ ಸಮಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ ? ”
ಒಬ್ಬನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಂದನು.

“ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಅರ್ಧ ತಾಸಿದೆ. ”

“ ಎಂತಹ ಭಯಂಕರ ಚಳಿಯಪ್ಪಾ. ಈ ರಶ್ಮಿಯನ್ ಮಂದಿ ಹೇಗೆ
ಬದುಕುತ್ತಾರಪ್ಪಾ, ಈ ಹಿಮದಲ್ಲಿ ? ”

“ ರಶ್ಮಿಯನರೆಂದರೆ ಕಾಡುಮೃಗಗಳು, ಅವರಿಗೆ ಚಳಿ, ಸೆಕೆ ಒಂದೇ ”

“ ನೀನು ಇಂದ್ರಜಾಪ ನೋಡಿದೆಯಾ ? ”

“ ನೋಡಿದೆ. ”

“ ಅದು ಯಾವುದರ ಶಕುನ ? ”

“ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು ? ”

“ ಅಲ್ಲೋ, ಇಂದ್ರಜಾಪ ಶುಭ ಶಕುನವಂತೆ. ”

“ ಯಾರಿಗೆ ಶುಭ ಶಕುನವೋ. ನಮಗಂತೂ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಂದಿನಿಂದ ಅವ
ಶಕುನ ತಪ್ಪಿದ್ದಿಲ್ಲ. ”

“ ಆ ಕಡೆ ಏನು ನೋಡುತ್ತಿರುವೆ ? ”

“ ಏನೂ ಬಂದಂತಾಯಿತು ”

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ” ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು, “ ಈ ಭಯಂಕರ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಪಹರೆ
ಮಾಡಿದ್ದರ ಮಾನಸಿಕ ಸಂಜ್ಞಾಮ ನೋಡು, ಅದು. ಯಾರೂ ಬಂದಂತೆ
ಧಾಸವಾಗುವುದು. ನೋಡಿದರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ”

“ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ, ಆ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳಿದ್ದಾರೆಲ್ಲ. ಅವರು ಎಂದು
ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಾರು, ಏನೂ ಹೇಳ ಬರುವುದಿಲ್ಲ

“ ನಾವು ಆಫೀಸಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ದೂರ ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ, ಕಣೋ,
ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಆ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲ ಗುಂಡಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಳುವು
ದೇಕೆ ? ”

ಅಂತೂ ಈ ಸಂಭಾಷಣೆ ಯ ಫಲವಾಗಿ ಆ ಇಬ್ಬರೂ ಯೋಧರು ಆಫೀ
ಸಿನ ಹತ್ತಿರವೆ ತಿರುಗಾಡ ಹತ್ತಿದರು

ಆಫೀಸಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲ್ ನು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು.

“ಯಾರು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದರು ?” ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನು. ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಕೈದಿಗೆ ರೂಟ್ಟು ಕೊಡಲು ಬಂದನು. ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಹೊಡೆದೆನು ” ಎಂದನು ಉದ್ದನ್ನ ಸಿಪಾಯಿ.

“ಹುಡುಗನೇನಾದ ?” ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನ . ಕೌತಕದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ನನ್ನ ಗುಂಡು ಅಂದ ಬಳಿಕ ಕೇಳಬೇಕೆ ?” ಎಂದು ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕುರಿತು ತನಗಿದ್ದ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಹೇಳಿದನು ಉದ್ದನ್ನ ಸಿಪಾಯಿ

“ ಎಲ್ಲಿದೆ ಪ್ರೇತ ? ”

“ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಗಿದೆವು. ”

“ ಎಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿರಿ ”

ಗಿಡ್ಡ ಸಿಪಾಯಿ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಬೆರಳು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದನು.

“ ಇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ” ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನು ಒದರಿದನು.

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ! ” ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಗಿಡ್ಡ ಸಿಪಾಯಿಯು ನುಡಿದನು. ಅವನೂ ಉದ್ದನ್ನ ಸಿಪಾಯಿಯೂ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಹುಡುಕಾಡ ಹತ್ತಿದರು.

ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನು ಸಂಶಯದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೀರಿದನು

“ ನಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ, ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲರೇ. ಇಲ್ಲೇ ನಾವು ಪ್ರೇತವನ್ನು ಒಗಿದೆದ್ದು ನೋಡಿರಿ. ಪುರಾವೆ ಕೂಡಾ ಇದೆ ” ಎಂದು ಹಿಂದುದ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತದ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನು ನಕಾರಾರ್ಥ ತಲೆಯನ್ನಲ್ಲಾಡಿಸಿದನು.

“ ಸತ್ತವನು ಎದ್ದು ಪಹರೆ ಮಾಡುವ ನಿಮಗೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಗುರುತು ಕೂಡಾ ಉಳಿಯದೆ ಹಾಗೇ ಏನು ಆದೃಶ್ಯನಾದನೆ ? ಏನು ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ಇದು ! ”

“ ಕತೆ ಅಲ್ಲ ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲರೇ, ಅಲ್ಲೇ ಗುಡಿಸಲಿನ ಹಿಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಗುಂಡು ನಾಟಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾವು ಮೃತ ದೇಹವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಎಳೆದು ತಂದು ಇಲ್ಲೇ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಗಿದೆದ್ದೆವು. ನೋಡಿರಿ, ಎಳೆದು

ತಂದ ಕುರುಹು ಕೂಡಾ ಹಿಮದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ” ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನ್ನು ಗುಡಿಸಲಿನ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು. ಹಿಮದ ಮೇಲೆ ದುಂಡಗಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದರ ಬಳಿ ಒಂದು ಸೆಜ್ಜೆಯ ಕಪ್ಪು ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಡು ಕೂಡಾ ಇತ್ತು.

ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದು ಕತೆಯಲ್ಲ; ನಿಜವಾಗಿ ನಡೆದದ್ದೇ ಎಂದು ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು

“ ಬನ್ನಿರಿ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ! ”

“ ದಸ್ತಗಿರಿ ! ” ಇಬ್ಬರೂ ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದರು

“ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಬೆಪ್ಪರಂತೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಏನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಹರೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆಯೇ ಅಸುರಾಧಿಯೊಬ್ಬನ ಮೃತ ದೇಹವನ್ನು ಕದ್ದು ಒಯ್ಯಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮಗದರ ಸತ್ತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂತಹ ಕಾವಲುಗಾರರಿದ್ದರೆ, ಒಂದೊಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನೇ ಕೊಯ್ದರೂ ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲ. ಹುಂ, ನಡೆಯಿರಿ ಈಗ ”

ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ಇಬ್ಬರೂ ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನ ಹಿಂದೆ ನಡೆದರು. ಕೊರಡಿಯನ್ನು ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಉದ್ದ ಸಿಪಾಯಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಅಂದನು, “ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.”

ಗಡ್ಡ ಸಿಪಾಯಿಯು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಈ ಘಟನೆಯ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ಯೋಚಿಸುವಾಗಲೇ ಅವನ ಕೂದಲು ಭೀತಿಯಿಂದ ನೇರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೈ ಕುಮ್ಮೆನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ತುಸುವಾದರೂ ಸದ್ದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಸ್ವಚ್ಛ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನೆರಳು ಕೂಡಾ ಅವರು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಮೃತದೇಹವು ಇದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಮರುದಿನ ಅಫೀಸರನ ಮುಂದೆ ಈ ಪ್ರಕರಣ ಇಡುತ್ತೇನೆಂದು ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲನು ಹೇಳಿ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಏನಾಗುವದೋ ತಮ್ಮ ಗತಿ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ.

* * * *

ಗಾಲ್ಫಾ (ಮಿಶ್ಕಾನ ತಾಯಿ) ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಮನೆಯ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಒರಗಿದ್ದಳು. ಮುನ್ನೂರು ಗಜಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೂರ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ

ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಡುವುದು ಅವಳಂತೆ ನಡು ಹರೆಯದ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳು ಏನು ಬಂದರೂ ಸರಿಯೆ, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಯಜಮಾನರಲ್ಲಿನ ನಾಯಿಯಂತೆ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲೇ ಬಿಡಲಾರನೆಂದು ಭೀಷ್ಮಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಮಗನು ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅವನನ್ನು ಬೆನ್ನಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಗಾರರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಚರಂಡಿಯಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬರುವುದೆಂದರೆ ಜೀವ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಮಾಡುವ ಸಾಹಸ ಕೃತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಸಾಗಿಸಿದಳು. ಚಿಕ್ಕ ಮರಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದನು. ಗಾಲ್ಪಾಳ ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳು ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಬಾಚಿದ ಅವನ ತಲೆ ಗೂದಲು ಗಾಳಿಗೆ ಅಪ್ಪವೃಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಒಲೇನಾಳನ್ನು ಕರೆಯಲು ತೆರೆದ ಬಾಯಿ ಆಗಲೇ ಗುಂಡಿನೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಪುನಃ ಮುಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ದೊಡ್ಡ ಕೆಂಪು ಚುಕ್ಕೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

“ಅದೇನಮ್ಮಾ?” ಜೀನಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ಮುಟ್ಟಬೇಡ ಜೀನಾ, ಅದು ಅವನಿಗೆ ಗುಂಡು ತಾಗಿದ ಜಾಗ.”

ಅವಳಿಷ್ಟು ಸಾಶಾ ಅಂದನು.

ಮುದ್ದು ಹುಡುಗ ಮಿಶಾ ಸತ್ತಿರುವನೆಂದರೆ ಸುಳ್ಳೇ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ತಾಯಿ, ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯ ಮೊದಲು ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಡನ್ನು ಕಿತ್ತೆಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಒಲೇನಾಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಕೊಟ್ಟು ಬೇಗನೇ ಬರುವನೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕಾದು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವನ ಮರಳಿ ಬರೋಣವು ಈ ರೀತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಅವರು ಎಣಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ.

“ಅವನನ್ನು ನಾವು ಕಳಿಸಬಾರದಿತ್ತು.” ಜೀನಾ ಅಳುತ್ತಾ ಅಂದಳು.

“ಅವನು ಹೋಗಲೇಬೇಕಿತ್ತು, ಮಗು.” ಎಂದು ತಾಯಿ ಸಂಕೈಸಿದಳು.

“ಒಲೇನಾ ಮಾಮಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲು ಏನನ್ನೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.” ಸಾಶಾ ಅಂದನು.

“ ಹೌದು, ಸಾಶಾ ಒಲೇನಾಳೂ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನೂ ಒಂದೇ ದಳ ದಲ್ಲಿದ್ದವರು ಈಗ ಅವಳು ಸಾಯುವುದು ಖಂಡಿತ ” ಎಂದಳು ತಾಯಿ ಅವಳು ಸಾಯುವಳೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಚೆಕ್ಕ ಸಾಶಾನನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿಗೆಬ್ಬಿಸಿತು

“ ರೊಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲ. ಬಟಾಟೆ ಕೆಲವು ಉಳಿದಿವೆ ಅವನ್ನು ನಾನು ಒಲೇ ನಾಳೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇನೆ. ರಶ್ಮಿನ್ ಸೈನಿಕನ ಧೈರ್ಯ, ಉತ್ಸಾಹಗಳಿಂದ ಅಂದನು ಚೆಕ್ಕ ಸಾಶಾ

“ ಬೇಡ, ಬೇಡ ಈಗ ಜರ್ಮನರ ಸರ್ಪಕಾವಲು ಜೋರಾಗಿರ ಬೇಕು ಈಗ ಹೋದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಎನೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯುವೆ ನೀನು, ನಿನ್ನಣ್ಣನಂತೆ ”

“ ನನ್ನನ್ನು ಅವರು ಕಾಣಲಾರರು ” ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವರದಿಂದ ಸಾಶಾ ಹೇಳಿದನು

“ ಹುಚ್ಚು ಮಾತು ಅಡಬೇಡ. ಮಿತ್ರನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದ್ದು ಬೇರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ”

ಸಾಶಾನು ಮರು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ ಮೃತ ಮಿತ್ರನ ಮೋರೆ ನೋಡಿ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದ ಕಣ್ಣೀರೊರಸುತ್ತಾ ತಾಯಿ “ ನಾಳೆ ಮುಂಜಾನೆ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಆ ರಾಕ್ಷಸರು ಬರುವರು ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಈಗಲೇ ಹುಗಿಯಬೇಕು ” ಅಂದಳು.

“ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಹುಗಿಯೋಣ ” ಸಾಶಾ ಸೂಚಿಸಿದನು

“ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಸಾಶಾ. ಅಲ್ಲಿ ನೆಲ ಬಹಳ ಗಟ್ಟಿ ಇದೆ ! ಅದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಅವರು ಬಂದೇ ಬರುವರು ”

“ ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡೋಣ ? ” ಅಸಹಾಯಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ವಿಚಾರಮಾಡಹತ್ತಿದರು

“ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಹೂಳೋಣ. ” ತಾಯಿ ಮೆಲುಕದನಿಯಲ್ಲಿ ಉಸುರಿದಳು.

“ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ? ” ಆಶ್ಚರ್ಯಮಯಿತು ಜೀನಾಳಿಗೆ ಈ ಕಲ್ಪನೆ ಮುಂದ.

“ ಬೇರೆಲ್ಲಿ ? ಅವನು ನಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಮಲಗಲಿ. ” ಎಂದಳು ತಾಯಿ.

ಮಿಶಾನನ್ನು ಮಲಗಿಸಿದ ಕೋಣೆಯ ಮಗ್ಗುಲಿಗಿರುವ ಉಗ್ರಾಣದ ಚಿಕ್ಕ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಂಡ ತೆಗೆಯುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಗುದ್ದಲಿ ತಂದು ತಾಯಿಯೂ ಚಿಕ್ಕ ಸಾಶಾ, ತಂಗಿ ಜೀನಾ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಗೇದು ಹೊಂಡವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು

ತಾಯಿಯು ಅವನ ಮುಖವನ್ನೂ ನೆತ್ತರಿನಿಂದ ತೊಯ್ದು ಎದೆ ಹಾಗೂ ಬೆನ್ನನ್ನೂ ತೊಳೆದಳು. ಕೊಳೆಯಾದ ಅವನ ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಡಿಯಾದ ಬೇರೆ ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೊಡಿಸಿದಳು ಜೀನಾಳಿಗೆ ಕಣ್ಣೀರು ತಡೆಹಿಡಿಯಲಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು

“ ಅಳಬೇಡ, ಜೀನಾ. ಮಿಶಾನು ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕನಂತೆ ನಾಡಿಗಾಗಿ ಸತ್ತನು, ವೀರವೃತ್ತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು ” ಎಂದು ತಾಯಿ ಸಂತೈಸಿದಳು

ಜೀನಾಳನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತಿದ್ದ ತಾಯಿಗೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ವೇದನೆಯನ್ನು ಹತ್ತೋಟೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಠಿಣವಾಯಿತು ದುಃಖದ ತೆರಗಿಳು ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾರೆ ಸಲಹಿದ ಮುದ್ದು ಕುವರ, ಕ್ರೂರ ಜರ್ಮನರ ಒಂದೇ ಗುಂಡಿಗೆ ಹತನಾಗಿದ್ದ ದಾರುಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ.

“ ಅಪ್ಪನು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ದಳವನ್ನು ಸೇರಲು ಹೊರಟಿದ್ದಾಗ ಮಿಶಾನನ್ನು ಕರೆದು ಹೇಳಿದ್ದನು ‘ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹಾಳು ಮಾಡಬೇಡ , ಮಿಶಾ ’ ಮಿಶಾನು ಅಪ್ಪನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅಕ್ಷರಶಃ ಮಾಲಿಸಿದನು ಹೆಸರನ್ನು ಉಳಿಸಿದನು. ”

“ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು, ಅಮ್ಮಾ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜೀನಾಳು ಇನ್ನಷ್ಟು ಅತ್ತಳು.

“ ನೀನು ಅಳಬಾರದು ಮಿಶಾನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರು ಬಿದ್ದರೆ ಅವನು ಸಮಾಧಾನವಿಂದ ತನ್ನ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಮಲಗಲಾರನು ಬಾ, ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಅರಿವೆ ಹಾಸೋಣ. ” ತಾಯಿ ಅಂದಳು

ಶುಭ್ರ ಬಿಳಿವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಹಾಸಿ ಅವನ ವೃತ ದೇಹವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಅರಿವೆ ಸುತ್ತಿದರು.

" ಜೇನಾ, ಒಂದು ಹಿಡಿ ಮಣ್ಣು ತೆಗೆದು ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ಹಾಕು " ಎಂದಳು ತಾಯಿ.

ಜೇನಾ, ಸಾಶಾ ಇಬ್ಬರೂ ಅಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ಒಂದೊಂದು ಹಿಡಿ ಮಣ್ಣು ಹಾಕಿದರು ತರುವಾಯ ತಾಯಿ ಮಣ್ಣನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ಹೊಂಡವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮುಚ್ಚಿದಳು.

ತುಂಬಿಸಿ ಅದನ್ನೇಲೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾಯಿ ಒಂದು ದೀರ್ಘ ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು. ಹೊಸದಾಗಿ ಮಣ್ಣು ತುಂಬಿಸಿದೊಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲವರೂ ಜರ್ಮನರು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಸಂಶಯ ಪಟ್ಟು ಅಗೆದರೆ! ಮಣ್ಣನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಮಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಮಿಶ್ರಾ ನನ್ನು ಅವರು ಒಯ್ದು ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದು ಖಂಡಿತ ಆದರೆ ಮಣ್ಣನ್ನು ಮೆತ್ತವುದು ಹೇಗೆ? ಹಂಚಿಕೆ ಹೊಳೆಯಿತು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದು ತಾನೂ ಅವರೂ ಕೂಡಿ ಕಾಲಿನಿಂದಲೇ ಮೆದ್ದು ನೆಲವನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿದರು. ಗೋರಿಯನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ಬಾರದೆಂದು ಹಿರಿಯರಿಂದಲೂ ನಡೆದು ಬಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಆದರೆ ಇಂದು ತನ್ನ ಮಗನ ಗೋರಿಯನ್ನು ತಾನೇ ಮೆಟ್ಟಿ ಬೇಕಾದ ದುರ್ಧರ ಪಶ್ಚಂಗ ಒದಗಿತ್ತು.

ನೆಲವು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಮಕಟ್ಟಾದ ಬಳಿಕ ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಹರಡಿದರು ಅಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹುಗಿದಿದೆಯೆಂಬ ಸಂಶಯ ಕೂಡಾ ಯಾರಿಗೂ ಬರುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

" ಮಕ್ಕಳೇ ಹೋಗಿರಿ, ಇನ್ನು ಮಲಗಿರಿ. "

" ನೀನು, ಅಮ್ಮಾ ? "

" ನಾನೂ ಮಲಗುವೆ "

ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಳೇನೋ ನಿಜ ಆದರೆ, ಅವಳು ಮಲಗಲಿಲ್ಲ ಮಗನ ಗೋರಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಳು. ಮಕ್ಕಳು ಸಾಯುವುದು ಹೊಸದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸತ್ತಾಗ ಅವರನ್ನು ಒಂದವಾದ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮೆರವಣಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೊಗಡಗಳಿಂದ ಸುತೋಭಿತವಾದ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಹುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಅವಳ ಮುದ್ದು ಮಿಶ್ರಾ ಮಾತ್ರ

ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮನೆಯ ಕತ್ತಲೆಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ
ವೆಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಾ ಇಬ್ಬದೆ ಹುಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದನು.

ತನ್ನ ಗಂಡ ಪ್ಲೇಟಿನನಿಗೆ ಮಿಶಾ ಅಂದರೆ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಮಗ ಪ್ಲೇಟಿ
ನನು ಗಣಗಳರ ಯ ದ್ವದಲ್ಲಿ ಕೈಯು ಎರಡು ಬೆರಳ ಗಳನ್ನು ಕಳಕೊಂಡಿ
ದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲ ಹಾಗಾಗಿ
ಅವನು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ದಳವನ್ನು ಸೇರಿದ್ದನು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳು ಶಾರೀರಿಕ ಶಕ್ತಿಗೆ
ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ದೇಹಬಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ
ಬೇಕಾದದ್ದು ಮಾನಸಿಕ ನಿರ್ಧಾರ

ಪ್ಲೇಟಿನನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮಿಶಾನನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ ?
ಮಿಶಾನ ಮರಣದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆಷ್ಟು ಕಳವಳವಾಗು
ವುದು ! ಇಲ್ಲ, ಅವನು ಕಳವಳಪಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಮಿಶಾನ ಸಾಹಸಕ್ಕಾಗಿ ಅವ
ನಿಗೆ ಧನ್ಯತೆ ಎನಿಸುವುದು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾದಳವನ್ನು ಸೇರಲು ಹೋಗುವಾಗ
ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ಅವಳ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಂದುವು “ ಕೊನೆಯ
ವರೆಗೂ ಬಗ್ಗಬೇಡ ಜರ್ಮನರು ಮನೆಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದರೆ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದ
ರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಹೊಡೆ ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣೆನ್ನದೆ, ಮುದುಕ, ಹರೆಯದವರೆನ್ನದೆ
ಎಲ್ಲರೂ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾಲವಿದು ಸೋಲೇ ಗತಿಯಾದರೂ
ಜೀವ ಹೋಗುವ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬಂದರೂ ಸರಿ, ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಜರ್ಮನರಿಗೆ
ಶರಣು ಹೋಗಬೇಡಿರಿ.” ಎರಪಿತನ ಎರಬಾಲಕ ಮಿಶಾ. ಮಿಶಾ
ನಂತಹ ಎಳೆ ಬಾಲಕರುನವರಿಗೆ ರತ್ನ ಎಂದೊಂದಿಗೂ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಬಗ್ಗದು.

೪

“ ಪ್ರಿಯ ಲುಯಿಸಾ. ....”

ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಪತ್ನಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗಿದ್ದ ಕರ್ಟಿ ವಾರ್ನರನು
ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ಕಿಟಕಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಹೊರಗೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ಬೀಸು
ತ್ತಲಿದ್ದ ಬಿರುಗಾಳಿಯು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ದಪ್ಪವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹಿಮವನ್ನು

ಸಿಕ್ವಾಬಟ್ಟಿ ಹಾರಾಡಿಸುತ್ತಲಿತ್ತು ಮೊದಲೇ! ಅಸಹ್ಯವಾಗಿದ್ದ ಚಳಿಯು ಈ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ದೇಹದಲ್ಲಿದ್ದ ರಕ್ತವನ್ನೇ ನೀರಿನಂತೆ ಹೆವುಗಟ್ಟಿಸುವುದೋ ಎಂತ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಕರ್ಟಿನ ಹೃದಯವು ಎಂಕವೇದನೆಯಿಂದ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು ರಶ್ಮಿದ ಅಸಹನೀಯ ಕಠಿಣ ಚಳಿಯು ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹಂಬಲವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತ್ತು ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು ! ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಶರಣಾಗತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಯುದ್ಧವು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಕರ್ಟನು ಎಣಿಸಿದ್ದನು ಆದರೆ ಹಿಟ್ಟಿರನು ಒಮ್ಮೆಲೆ ರಶ್ಮಿಮಾಡನೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಸಾರಿದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಸೇನೆಯನ್ನು ರಶ್ಮಿ ತಂದಿದ್ದರು ಜರ್ಮನಿಯ ಮೂರ್ಗವಾಗಿ ಬಂದವರಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಾದು ಹೋಗುವಾಗ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ನಿಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇಳಿಯಲು ಅನುಮತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಲು ಅನುಮತಿ ದೊರೆತ್ತಿದ್ದರೆ ! ತಾನು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಡ್ರೆಸ್‌ಡಿನಿನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು ಲುಯಿಸಾ ತನ್ನ ಸ್ಥೂಲ ಕೈಗಳಿಂದ ಬೆಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ಒಂಟೊಂದೇ ಬ್ರೆಡ್ ತುಂಡನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಆ ಸುದಿನ ಪುನಃ ಎಂದು ಬರುವುದೋ !

ತನ್ನ ಲುಯಿಸಾ! ಅವಳ ಅಡಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ರುಚಿಕರ ! ಮನೆಯನ್ನು ಅವಳು ಎಷ್ಟು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಳು ! ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟರೆ ಸರಿ. ಅಲ್ಲಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅದೆಷ್ಟೇ ಅನಂದವಾಗುವುದು. ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರ ಹುಟ್ಟಿತು. ಸೋಮಾರಿ ಅವಳು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವರೆಗೆ ಮಲಗುವ, ಎದ್ದ ಮೇಲೆ ಜೀರಣಕೆಯೆಂದು ದಿನವಿಡೀ ಗೊಣಗೊಟ್ಟುವುದು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಇಡಲಾರಳು ಸೀಗರೇಟ ತುಂಡು, ರೊಟ್ಟಿಯ ಚೂರು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದದ್ದು ಎಲ್ಲೆ, ಅವನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಿಸಾಡುವುದು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ನಿರುಪಯೋಗಿ ವೈಗಳ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೂ ಲುಯಿಸಾಳಿಗೂ ಎಷ್ಟು ಅಂತರ !

ಮತ್ತು ಈ ರಶ್ಮಿನ ಜನರು. ಈ ದೇಶದ ಹವೆಯಷ್ಟೇ ಕಠಿಣ ಅವರ

ಹೃದಯ ಅವರ ಸಹಕಾರ ಸಂಪಾದಿಸಲು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನವೆಷ್ಟು! ಎಲ್ಲವೂ ನಿರರ್ಥಕ. ನೀಡಿದ ಕೈಯನ್ನೇ ಕಚ್ಚುವವರು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ತಲೆಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ ಮೂಕರಂತೆ ವರ್ತಿಸುವರು. ಆದರೆ ಎಫೇಯತೆ ಯಾಗಲಿ ಅಂಜಿಕೆಯಾಗಲಿ ಅವರ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸಹಾನುಭೂತಿ, ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ, ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಇವರ ಮೇಲೆ ಆಗುವ ಪರಿಣಾಮ ಒಂದೇ ಸೊನ್ನೆ. “ಆಗಲಿ, ತೋರಿಸುವ ಕುಸ್ತಿಮಕ್ಕಳೇ ಈ ಕರ್ಟಿ ವಾರ್ನರನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ” ತಿರಸ್ಕಾರದ ಪರಮಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿ ಈ ನಾತನ್ನು ಹೇಳಿದನು ಮತ್ತು ಲಾಯಿಸಾಳಿಗೆ ಬರೆಯುವ ಪತ್ರವನ್ನು ಮುಂದರಿಸಿದನು.

“ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಸುಸಮಯ ಎಂದು ಬಂದಿತ್ತೆಂದು ದಿನ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತ ಇದ್ದೇನೆ, ಲಾಯಿಸಾ ನಾವು ಈಗ ಮುಂದರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ನಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಷಯವು ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ಮಾತು ”

ಲಾಯಿಸಾಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಲೆಂದು ಹೀಗೆ ಬರೆದನು. ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಈ ಹಾಳು ಹಳ್ಳಿಜೊಂಪೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಬಾರದೆ ಭಯಂಕರ ಚಳಿ, ಹಿಮ, ಅವೆರಡಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಯಂಕರವಾದ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ದಾಳಿ ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬಲಿಯಾಗಿ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಬಲದಲ್ಲಿಯ ಆರೋಗ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ತೇಣವಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬದು ಅವಳಿಗೇನು ಗೊತ್ತು. ಡ್ರೆಸ್‌ಡೆ ನಿಂದ ದಾಡಿಗೆ ಹೋದವರ ಪೈಕಿ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಉಳಿದಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಯದ್ಧರಂಗದಿಂದ ಬಂದ ಪತ್ರವೆಂದ ಮೇಲೆ ಅದು ಧೈರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕು ಹಾಗೂ ದೇಶಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಲಾಯಿಸಾಳ ಕೈಗೆ ತಲುಪುವ ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ಬೇರೆಯವರು, ತನ್ನ ಮೇಲಾಫೀಸರರು, ಓದುವರು ಈ ಪತ್ರದಿಂದಲೇ ಅವರು ತನ್ನ ಮತ ಮನೋಭಾವನೆಗಳ ಪರಿಚ್ಛೇದ ಮಾಡುವರು. ಮತ್ತೆ ಬರೆದನು:

“ ಇಲ್ಲಿ ಚಳಿ ಎಪರೀತ ಇಲ್ಲಿನ ಭಯಂಕರ ಶೀತಗಾಳಿ ಹಾಗೂ ಹಿಮವನ್ನು ನಾವು ಈ ವರೆಗೆ ಅನುಭವಿಸಿದವರಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಪೂರರನ (ಹಿಟ್ಟರನ)

ಆಜ್ಞೆಗಳಿಂದ ಈ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಶೀತಬಾಧೆಯನ್ನು ಸಹಿಸುವ ಉಷ್ಣತೆಯನ್ನು ನಾವು ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ ಜರ್ಮನಿಯ ದಿವ್ಯ ಭವಿತವ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಲ್ಪವಾದರೂ ಅಂಗವದೆಯೆಂಬುದು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯ. "

ಈ ಉದಾತ್ತ ವಿಚಾರಗಳಿಗಾಗಿ ಕರ್ಟನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಏಳಿ ನಂದಿಸಿದನು. ಹಿಟ್ಟರನು ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತನಗೆ ಮೊದಲ ಪಾರಿತೋಷಿಕವನ್ನು ಕೊಡದಿರನು.

ತನ್ನ ಮೇಲಾಭೀಷರಂಗಾಗಿ ಅಂದರೆ ತನಗೆ ವೇಚ್ಚಿಗೆ ಸಿಗುವುದರ ಸಲವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಒರೆದದ್ದು ಸಾಕೆಂದೆನಿಸಿತು. ಇದರ ಮೇಲೆ ಪತ್ರದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವಾದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಖಾಸಗಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬರೆದನು.

"ನೀನು ಹೇಗಿದ್ದೆ? ಲೈಸೆಲನು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಾರ್ಕು ಗಳಿಸಿದನು? ಎಲ್ಲಿಗೆ ನೆಗಡಿ ಬಂದಿ? ಇದೆಯೇ ಈಗಲೂ? ಅವನಿಗೆ ಅಂಗಿಗಾಗಿ ರೋಮವಿದ್ದ ತೊಗಲನ್ನು ಕಳಿಸುವೆ ಅದನ್ನು ತೊಟ್ಟರೆ ಅವನಿಗೆ ನೆಗಡಿ ಬಾರದು ನಿನಗೆ ಕಾಲುಚೀಲ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನಾವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇವೆ ನಾವು ಶಹರವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದೊಡನೆ ನಿನಗೆ ಕಾಲು ಚೀಲ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದ ವಾರ ಬೆಣ್ಣೆ ಕಳಿಸಿದ್ದೆ. ತಲುಪಿತೇ? ಮುಂದಿನ ವಾರ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೇನು ಕಳಿಸುವೆ. ತಲೆ ಪಿಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕೊಡಲೇ ಪತ್ರ ಬರೆ "

ಪಹರೆಯುವನು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿ ಊರ ಹಿರಿಯನು ಬಂದಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಕರ್ಟನ ಮನಸ್ಸು ಡ್ರೆಸ್ ಡೆನಿನಿಂದ ಪುನಃ ರಕ್ತದ ಈ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಮುಳಿತು. ಚುಂಬನಗಳಿಂದ ಪತ್ರವನ್ನು ಬೇಗನೇ ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿ ಲಕೋಟಿ ಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಊರ ಹಿರಿಯನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದನು.

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಖಜೀವಿಯಾಗಿದ್ದವನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ದುಂಡು ಹೆಗಲಿನ ಮನಷ್ಯನು ಒಳಗೆ ಬಂದು ಮುಜರೆ ಮಾಡಿ "ತಾವು ಕರೆಕಳಿಸಿದ್ದೀರೇನು? " ಎಂತ ಕೇಳಿದನು.

"ಹೌದು, ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳ ಸಂಗ್ರಹವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು?"

ಎಂದು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕರ್ಟನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನು ನನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಮೂರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಧಾನ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.” ಬಂದವನು ಹೆದರಿ ಹೆದರಿ ಅಂದನು.

“ಧಾನ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದರ ಅರ್ಥವೇನು ? ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೂರು ಮನೆಗಳಿವೆ. ಹಾಗೂ ಈ ವರ್ಷ ಹದಿನಾರಾಣೆ ಬೆಳೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ನೀನು ಧಾನ್ಯ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವೆ ! ”

“ದವಸಧಾನ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಮಹಾಪ್ರಭು ” ದೀನವಾಣಿ ಯಿಂದ ಬಂದವನು ಅಂಕಿತ ಮಾಡಿದನು.

“ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ನಿನ್ನಾಕೆ ಆದರೆ ಶೋಧ ನಡೆಸಲಿಲ್ಲ ? ” ಕರ್ಟನು ಕೇಳಿದನು

“ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭು ? ”

“ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲಿ ? ಸರಿಯಾಗಿ ಹುಡುಕಬೇಕು ಸರಿಯಾಗಿ ಹುಡುಕಿದರೆ ಅಡಗಿಸಿದ ಕಾಳು ಸಿಗದೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ? ” ಬಂದವನು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಕರ್ಟನು ಮುಂದುವರಿದನು “ನನಗೆ ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ, ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನೆಂದು ಯಾಕೆ ತಂದರೋ ಗೊತ್ತಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಸ್ಥಳೀಕ ಮನುಷ್ಯನಿದ್ದರೆ ಒಳಿತಾಗುತ್ತಿತ್ತು ನೀನು ಬಂದು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದರೂ ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರೂ ಇದ್ದಾರೆಂದು ನೀನು ಈ ವರೆಗೆ ತಿಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ”

“ಹೌದು ಪ್ರಭು, ಇದು ದೊಡ್ಡ ಹಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನೊಡನೆ ಯಾರೂ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಕೂಡಾ ಆಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹ್ಯಾಗೆ ಸಂಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ ? ಸ್ಥಳೀಕನಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಸುಲಭವಿತ್ತು ”

ಕರ್ಟನು ಖುರ್ಚಿಯ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಒರಗಿದನು. “ ಓಹೋ, ನಿನ್ನ ಈಗಿನ ಕೆಲಸದಿಂದ ನೀನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಇಲ್ಲವೆಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ ” ಹಿರಿಯನು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೊಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತನು. ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

“ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ನೀನಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಸಾನರ ಕೈಗೆ

ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಕುಡುಗೋಲುಗಳಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ತುಂಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಜೀವ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಜರ್ನುನರಿಂದಾಗಿ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರೂ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟು ಉದಾಸೀನವೇ ? ಅವರೇನು ನಿನ್ನಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದನ್ನೇನೂ ಬಯಸಿಲ್ಲ ”

ಹಿರಿಯನು ಅಸಾಧ್ಯತೆಯ ಹೊತ್ಕಾರವನ್ನು ಎಳೆದನು.

“ ನೀನು ನಿನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಮನಸ್ಸಿಡುವದಿಲ್ಲ. ಬೊಲ್ವೆವಿಕರು ನಿನ್ನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಸಿದುಕೊಂಡರು, ನಿನ್ನನ್ನು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದವು ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಲವಲೇಶವಾದರೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಶಕ್ತಿ ವಿಗ್ರಹ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಹಿಡಿಕಾಳು ಕೂಡಾ ದೊರಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ನಮಗೆ ಯಾವ ಸುದ್ದಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.”

“ ಹಾಗಲ್ಲ ಮಹಾಪ್ರಭು, ನಾನು ನನ್ನಿಂದಾಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಒಲೇನಾಳು ಊರಿಗೆ ಮರಳಿದ ಸುದ್ದಿ ನಾನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೇ ? ”

ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳ ಹಿಂದೆ ನುಸುಳಿದಾಗ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸುದ್ದಿ ಅದು. ಅದನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಪರಾಕ್ರಮವೆಂದು ತೋರಿಸಿ ತನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದನು, ಕಂಗೆಟ್ಟ ಹಿರಿಯ

ಕರ್ಟಿಸು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿದನು

“ ಸರಿ, ವ-ತ್ತೆ ಏನಾದರೂ. ”

“ ಹೊರಗಿನವರಿಗೆ ಒಳಗಿನ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸ್ಥಳೀಕರಾದರೆ ಸುಲಭ. ”

ಕರ್ಟಿಸ ಕೋಪವು ನೆತ್ತಿಗೆರಿತು.

“ ಸ್ಥಳೀಕರಿಗೆ ಸುಲಭ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಒದರಬೇಡ. ಸ್ಥಳೀಕರನ್ನು ತರುವುದು ಎಲ್ಲಿಂದ ? ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಮೂನ್ನುರು ಮನೆಗಳಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಸ್ವತಂತ್ರ ಕೊಲದೊಡೆಯರು ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಬೊಲ್ವೆವಿಕರು ಬರುವ ನೊದಲು ಭಿಕ್ಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದವರು.

ಇವರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಜನ ಎಲ್ಲಿಂದ ಸಿಗಬೇಕು? ಅದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಮೂರು ಅಲ್ಲ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಸಮಯ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ದವಸ ಧಾನ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ನಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆ, ನೆನಪಿರಲಿ ”

“ ನಾನೊಬ್ಬ ಏನು ಮಾಡಲಿ ? ನನಗೆ ಸೈನ್ಯದ ಸಹಾಯ ಬೇಕು ”
ಹಿರಿಯನು ಹೇಳಿದನು

“ ನಾನು ಬೇಡವೆಂದನೇ ? ಸೈನ್ಯದ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾದಾಗ ತಕ್ಕೊ. ಆದರೆ ಏನಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ ಧಾನ್ಯ ದೊರಕಿಸು ”

“ ಆಗಲಿ, ಮಹಾಪ್ರಭೂ ”

“ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಅಪರಾಧಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಬಂದ ಆ ಹುಡುಗನ ದೇಹವನ್ನು ಕದ್ದವರ ಪತ್ನಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಕು, ತಿಳಿಯಿತೇ ? ಅದಕ್ಕೂ ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ಅವಧಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊ. ”

“ ಅಪ್ಪಣೆ ” ಎಂದು ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಅತ್ಯಂತ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಸಲಾಂ ಮಾಡಿ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನು ಹೊರಬಿದ್ದನು

ರಸ್ತೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಹಿರಿಯನು ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ತಲೆಯ ವೇಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡನು ಇದು ಕರ್ಟನು ತನಗೆ ಕೊಡುವ ಕೊನೆಯ ಸಂದರ್ಭ (Chance). ಈ ಸಾರೆ ಉರಿನವರ ಅಸಹಕಾರವನ್ನು ಮುರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ತನಗೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಹಿರಿಯನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಹಂಚಿಕೆ ಹೂಡಲೇಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇದೇ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತನ್ನ ಮುಂದಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕಂಡು ತಾನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಂಚಿಕೆಯ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಆಗಲೇ ಮಾಡಿ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಅಮುದುಕನನ್ನು ಕರೆದನು. ಮುದುಕನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕರೆದವನು ಯಾರೆಂದು ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು. ಜರ್ಮನರು ನೇಮಿಸಿದ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನೆಂದು ತಿಳಿದೊಡನೆ ಮೋರೆ ನೋಡಿದ್ದೇ

ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಘೂ ಎಂದು ಉಗಿದು ಅಡ್ಡದಾರಿ ಹಿಡಿದನು.

ಹಿರಿಯನು ಅವನು ಹೋಗುವದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು. ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರರ ಧಿಕ್ಕಾರ, ಊರಿನ ಜನರ ತಿರಸ್ಕಾರ, ಇವುಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಸಹಿಸಿ ಸಣ್ಣಗಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಉಗ್ರ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಬಹಳ ಕಳವಳವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಕರ್ಟಿನ ಭೀಕರ ಸ್ವರ, ಅವನು ನುಡಿದ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳು, ಅವನನ್ನು ಬೇಗನೇ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದುವು. ತನ್ನ ಜೀವ ತಾನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು ತನ್ನ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹುಕುವನ್ನು ಗೀಚಲು ತೊಡಗಿದನು.

ಅಂದು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಈ ಭಯಂಕರ ಘಟನೆಗಳ ದ್ಯೋತಕವೊ ಎಂಬಂತೆ ಹೊರಗೆ ಜೋರಿನ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಆ ಚಳಿ ಗಾಳಿಯ ಹವೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹೊರಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಡುಕ ಎವ್ವೊಕೆಮನು ಮಾತ್ರ ಒಂಟಿತನಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತು ನೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಾಲ್ಫಾಕತ್ತಿರ ವಾದರೂ ಹೋಗಿಗೋಣವೆಂದು ಹೊರಟನು. ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತಟ್ಟಿದನು. ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದನು. ಭಯಭೀತರಾದ ಮೂರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅವನ ಕಡೆಗೇನೇ ನೋಡಿದರು " ಹೇಗಿದ್ದೀರಮ್ಮಾ ಎಲ್ಲರೂ ? " ಎವ್ವೊಕೆಮನ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ನಿಂತು ಹೋಗಿದ್ದ ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಗಾಲ್ಫಾಳು ಪುನಃ ಪಡೆದಳು. " ಎವ್ವೊಕೆಮ ಅಜ್ಜ ನೇನು ? " ಎಂದು ಮಕ್ಕಳು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಡುತ್ತಾ ಉಸುರಿದರು.

" ಕಾಣುವದಿಲ್ಲವೇ ನಿಮಗೆ, ಏತಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಹೀಗೆ ಹೆದರಿ ಕಂಗಾ ಲಾಗಿದ್ದೀರಿ ? "

ಯಾರೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕೋರಿನಮೇರೆ ಭಾರಪಾಕಿ ಮುಡುಕನು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತನು.

" ಏನಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಕೂಡಾ ಹೇಳುವದಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಸಂಪ್ರದಾಯವೇನು ಇದು ? "

" ನೀನು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳಿತಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಚಾರ

ಡಿರುವುದೇ ಲೇಸು ” ಗಾಲ್ಯಾ ಅಂದಳು.

“ ಯಾಕವ್ವಾ ? ಹೀಗೇಕೆ ಹೇಳುವೆ ? ”

ಗಾಲ್ಯಾ ಭಯಗ್ರಸ್ತಳಾದವಳಂತೆ ಎನೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ ಏನಾಗಿದೆ ಗಾಲ್ಯಾ ನಿನಗೆ ? ಹುಚ್ಚಳಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ಮಿಶಾ ಎಲ್ಲಿ ? ”

ಮಿಶಾನ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಜೀನಾ ಒಂದೇಸವನೆ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

“ ನಿನಗೇನಾಯಿತೇ, ಹೀಗೆ ರೋದಿಸಲು ? ” ಏನನ್ನೂ ಅರಿಯದ ಎವ್ವೊಕಿಮನು ಕೇಳಿದನು. ಜೀನಾ ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗಿ ಅತ್ತಳು.

“ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚು. ಜೀನಾ, ಅಳಬೇಡ. ” ಎಂದು ತಾಯಿ ಗದ್ದರಿಸಿದಳು.

ಏನೂ ಬಗೆಹರಿಯದೆ ಎವ್ವೊಕಿಮನು ತಲೆ ತುರಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು. “ ಆಗಿದೆ ಏನವ್ವಾ ನಿಮಗಿಲ್ಲಾ. ಈ ಚಳಿಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಶಾ ಎಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಾನೆ ? ”

“ ಮಿಶಾನು ಹೋದ, ಅಜ್ಜಾ ” ಗಾಲ್ಯಾ ಗದ್ದದಕಂಠದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

“ ಹೋದ ! ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ ? ”

“ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನರು ಇಂದು ಸಂಜೆ ಅವನಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾಕಿದರು.

ಮುದುಕನ ಕೈ ನಡುಗಹತ್ತಿತು.

“ ಮಿಶಾನಿಗೆ ಗುಂಡುಹಾಕಿದರು ! ನೀನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆಯಾದರೂ ಏನು ? ”

“ ಹೌದಜ್ಜಾ. ಅವನು ಒಲೇನಾಳಿಗೆ ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿ ತುಂಡು ಕೊಡಲು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಹೋದಾಗ ಜರ್ಮನ್ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಗುಂಡಿಕ್ಕಿದರು. ”

“ ಅವನ ದೇಹ ? ”

“ ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ ನಾವು. ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಹರಿದಾ

ಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ವನಿಗೆ ತಂದೆ. ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂಥ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹುಗದಿದ್ದೇನೆ, ಅವನನ್ನು. ”

“ ಅವನು ಯಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತೋ ಅವರಿಗೆ ? ”

“ ಹ್ಯಾಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು ? ಗುಂಡು ಹಾಕಿದರು, ಕೂಡಲೇ ಸತ್ತ ನಾಯಿಯನ್ನು ಒಗ್ಗಿದಂತೆ ಚರಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಿದರು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅವನು ಯಾರೆಂದು ತಪಾಸಣೆ ಫಡಸಬಹುದು ನೀನು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದಾಗ, ಅವರೇ ಬಂದರೆಂದು ನಾವು ಅಂಜಿವೆವು. ”

ಮುದುಕನು ತಲೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದನು

“ ಎಷ್ಟು ಜನರ ಆಹುತಿ ! ಎಳೆ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ನಿನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಇದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆಯೇ ? ”

“ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು, ಇಂದಲ್ಲ ನಾಳೆ. ಗೊತ್ತಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇನು ? ”

“ ಹಾಗನ್ನ ಬೇಡ, ಗಾಲ್ಯಾ. ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರೂರ ಕರ್ಮ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿವೆ. ವ್ಲೇಟನ್ನನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಇತರರ ದುಃಖದ ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಈಗ ತನ್ನ ಮಗನ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಪ್ರತೀಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ”

“ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಅಜ್ಜ. ”

“ ನಿಜ, ನಿಜ ಆದರೆ ಮಗನೆಂದರೆ ಮಗ ಸಂಬಂಧ ಸಮಾಪ ವಾದಷ್ಟು ವಿರಹದ ಬೇನೆಯು ಹೆಚ್ಚಲ್ಲವೇ ? ನನ್ನ ಮಗ ಹಿಂದಿನ ಯುದ್ಧ ದಲ್ಲಿ ಸತ್ತನು. ಈಗ ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಯಾರಿಗೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಸೊರ ಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮಗನು ಜೀವದಿಂದಿದ್ದರೆ ಮನೆ ತುಂಬಾ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿದ್ದು ಎಷ್ಟು ಅನಂದಮಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ! ”

“ ಊರು ತುಂಬಾ ನಿನ್ನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳೇ ಅಲ್ಲವೇನಜ್ಜಾ ? ”

“ ಅದು ಸರಿ, ಆದರೆ ರಕ್ತಸಂಬಂಧ ಅಂತ ಒಂದು ಇದೆಯಲ್ಲಾ, ಅದರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಬೇರೆಯೇ. ”

“ ಅದೋ ಕೇಳು ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಾರೆ. ” ಚಿಕ್ಕ ಸಾಶಾ ಕೈಮಾಡಿ ಕರೆದು ಹೇಳಿದನು

“ ಗಂಟೆ ಅಂದರೆ ಸಭೆಗೆ ಕರೆ ಮುಖಾನ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಏನೋ. ”
ಇದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಗಾಲ್ಫಾಳ ಮುಖ ದಿಗಿಲಿನಿಂದ ಬಾಡಿದೋಯಿತು.

“ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಂತ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು ? ಬೇರೆ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಇರಬಹುದು. ” ಮುದುಕ ಎನ್ನೊಕಿಮನಂದನು

“ ಎನ್ನಿದ್ದರೂ, ನಾವು ಹೋಗಲೇಬೇಕು. ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಬಂದು ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರಲ್ಲಾ. ನೀನು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ ಅಜ್ಜಾ ? ”

“ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆ ಎಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ? ಹೋಗೋಣ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೋಲನ್ನು ಉರುತ್ತಾ ಮುದುಕ ಎದ್ದನು.

“ ಸಾಶಾ, ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬೇಡ. ಜೀನಾಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಿರು. ಸಭೆ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಬರುವೆನು. ” ಎಂತ ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಗಾಲ್ಫಾಳೂ ಸಭೆಗೆ ನಡೆದಳು.

ಎಲ್ಲ ಮನೆಗಳಿಂದಲೂ ಬಾಗಿಲುಗಳು ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ಗಂಡಸರು, ಹೆಂಗಸರು, ಮುದುಕರು, ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲರೂ ಸಭೆಯ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಸಭೆ ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದು ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೇಳಿದವರಿಗೆ “ ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು ನಿನ್ನಷ್ಟೇ ನಾನೂ ತಿಳಿದಿರುವೆ ” ಎಂತ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

“ ದೇವಾ, ಏನು ಗೊತ್ತಾಂತರ ಬಂತಪ್ಪಾ ! ” ಎಂತ ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಳಹತ್ತಿದಳು.

“ ಯಾತಕ್ಕೆ ಸಭೆ ಅಂತ ಏನು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಯಾಕೆ ಅಳುತ್ತಿರುವೆ ? ” ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಕೇಳಿದಳು.

“ ಸಭೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಏನು ಒಳಿತಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮುದುಕಿ ಅಂದಳು, ”

“ ಅದು ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದೇ. ಒಳಿತು ಮಾಡಲು ಬಂದಿರುವರೇನು ಅವರು ? ” ಇನ್ನೊಬ್ಬಳೆಂದಳು.

“ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮರುಕ ಬರುತ್ತದೆ. ”

“ ಮೊದಲೇ ಮರುಗುವುದು ಯಾಕೆ ? ಮೊದಲಾಗಲಿ, ಕೊನೆಗಾಗಲಿ ಮರುಗುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಬಿಡದಿರೋಣ,

ಅಂದರೆ ಸಾಕು.” ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಫೆಡೊಸ್ಯಾ ಅಂದಳು.

ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಯಾರೂ ಮರುಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ಕಾನ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆರಿತಿದ್ದರು. ಅವಳಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಸುಖದ ಆಸೆ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇತರರಿಗಾದರೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದ ಅವರ ಗಂಡಂದಿರ ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಮೈಕಿ ಕೆಲವರಾದರೂ ಕೊನೆಯ ಜರ್ಮನನನ್ನು ರಕ್ತದಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಮರಳಿ ಬರಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನನ್ನು ಕಳೆಕೊಂಡ ಈ ವೃದ್ಧ ವಿಧವೆಗೆ ಅಂತಹ ಆಸೆಗೇನೇ ಎಡೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವಳ ಧೈರ್ಯ, ಮನೋದಾರ್ಥ್ಯಗಳೆಷ್ಟು !

ಸಭೆಯನ್ನು ಶಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದರು. ಬಿಳಿ ಹಂಚಿನ ಎತ್ತರ ಮಾಡಿನ ಹಾಗೂ ಉದ್ದ ಕಿಟಕಿಗಳ ಭವ್ಯ ಕಟ್ಟಡವಾಗಿತ್ತು ಅದು ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಶಾಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದ ಬೆಂಚು, ಮಿರ್ಚಿಗಳನ್ನು ಜರ್ಮನರು ಒಡೆದು ಉರಿಸಲು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದರು. ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಕಾಶೆ, ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹರಿದು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಶಾಲೆಯ ಇತರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಒಯ್ದಿದ್ದರು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಅಭಿಮಾನಾಸ್ಪದವಾದ ಆದರ್ಶ ಶಾಲೆಯು ಈಗ ಹಾಳುಬಿದ್ದ ಸ್ಮಶಾನದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನು, ಕಟ್ಟಿಗೆಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ಉಳಿದಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮೇಜಿನ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದ ಫೀಲ್ಡ್ ವೇಬೆಲನ ಮುಂದೆ ಅವನು ವರ್ತಿಸುವ ಗುಲಾಮಾ ರೀತಿಯು ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯ ನಿಡ್ಡರೂ ಜರ್ಮನರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ಥಾನವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಒಡೆದು ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದಿದ್ದಾರಾ ? ” ತನ್ನ ಸೊರಗಿದ ಉದ್ದ ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನು ಕೇಳಿದನು.

“ ಎಲ್ಲರೂ.” ಹಿಂದಿನಿಂದ ಯಾರೂ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಕೊಟ್ಟರು.

ಹಿರಿಯನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಕೆಲವು ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ತನ್ನ ನಡುಗುವ ಕೈಗಳಿಂದ ಎತ್ತಿದನು.

" ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟಿದೆ, ಈ ದೊಡ್ಡ ತಲೆ " ಮಂದಿಯ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳಿದನು.

" ಹೆದರದೆ ಮತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಕೆಂಪುಸೈನ್ಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವನ ತೊಗಲು ಸುಲಿಯುವರೆಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ, ಆ ಮುದಿಗೂಬೆಗೆ ? " ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಎಂದ.

" ಕೆಂಪುಸೈನ್ಯ ಬರುವವರೆಗೆ ಅವನು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲವೇ ಆ ಮಾತು. " ಮೂರನೆಯವನಂದ

" ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿರಿ, ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯ ಸುರುವಾಯಿತು. " ಎಂದು ಹಿರಿಯನು ಜಾಹೀರು ಮಾಡಿದನು

" ಸುರುವಾದಂತೇನೂ ತೋರ.ವದಿಲ್ಲ. " ಎನ್ನೊರೆಮನು ಗೊಣಗುಟ್ಟಿದನು

" ಮತ್ತೇನಾಗಬೇಕು ? ಹಿರಿಯನ ಸ್ವಾರಿ ಚಿತ್ತೈಸಿದೆ. ಅವನ ಧಣಿಗಳೂ ದಯಮಾಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಭೆ ಸುರುವಾಗಲು ಇನ್ನೇನು ಬೇಕು ? " ಹತ್ತಿರ ಕೂತವನಂದನು.

" ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿರೆಂದು ಎಷ್ಟು ಸಾರೆ ಹೇಳಬೇಕು ನಿಮಗೆ ? ಎನಿಂದು ಎಲ್ಲಾ ಗುಣಗುಣಾಟ ! " ಎರಿಸಿದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನು ಒದಂದನು.

" ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಂತರಾಗಿರೋ, ಮುದಿಗೂಬೆ ಏನು ಕೂಗುತ್ತದೋ ಕೇಳೋಣ " ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸೀನುತ್ತಾ ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ಹೇಳಿದಳು.

ಹಿರಿಯನು ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಕಿಸೆಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಮುಗಿಗಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದನು ಮತ್ತು ನಡುಗುವ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕನ್ನಡಕದ ಮೇಲೆ ನಿಂದ ಸಭೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದನು. ಸಭೆಯು ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಯಿತು. ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಕೆಮ್ಮಿ ಕಂಠವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂಜರಿಯುವ ಅಳು-ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನು ಓದಲು ತೊಡಗಿದನು

" ಈವರೆಗೆ ಯಾರೂ ತೀರ್ವಗಾಗಿ ಎಧಿಸಿದ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. " ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಗುಡುಗುಡು ಮಾತು ತೊಡಗಿ ಫಕ್ಕನೆ ನಿಂತಿತು.

" ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲು ಎಧಿಸಿದ ಅವಧಿಯು ಇನ್ನು ಮೂರೇ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ

ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ. ” ಪುನಃ ಗುಡುಗುಡು ಮಾತು.

“ ಎಧಿಸಿದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೂ 'ಹಿರ್ಮನ್' ಸೈನ್ಯಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡದಿರುವವನು ಅಸಹಕಾರ ಹಾಗೂ ರಾಜದ್ರೋಹದ ಕೂತಾದ ಕಾಯಿದೆಯನ್ವಯ ..... ”

“ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದೆ ” ಯಾರೋ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಧಿಕ್ಕಾರದ ಹಾಗೂ ಏರದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು.

ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಎದ್ದು ಹೇಳದವರಾರೊಂದು ಗೊತ್ತುಹಚ್ಚಲು ಸ್ವರ ಬಂದ ಕಡೆ ನೋಡಿದನು ಅದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗಿ ಹಿರಿಯನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರು.

ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಏರಿಸಿ ಹಿರಿಯನು ಜಾಹೀರುನಾಮೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದನು, “ ಮರಣದಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವನು. ”

ಮಂದಿಯ ಮೇಲಿನ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೆಳೆಯಲು ಹಿರಿಯನು ಓದಿದ ಮೇಲೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಸ್ತಬ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತನು. ಆಮೇಲೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸ್ವರವನ್ನು ಏರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ, “ ಕೇಳಿದಿರೇನು ಎಲ್ಲರೂ ? ” ಎಂತ ಒದರಿದನು.

“ ಎಲ್ಲರೂ ” ಗುಂಪಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

“ ತಿಳಿತೇನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ? ” ಪುನಃ ಒದರಿದನು.

“ ತಿಳಿತು, ತಿಳಿತು, ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ತಿಳಿತು ” ತರ್ಕಿರಿಕಾ ಎಂಬ ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ಹೇಳಿದಳು.

ಗೆಪ್ಪಿಕ (ಅದು ಹಿರಿಯನ ಹೆಸರು) ಸಂಶಯಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡಿದನು. ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಹೆದರದೆ ದೃಢತೆಯ ಮುಖ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಎದುರಿಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

“ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಯಿತು. ”

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೆಲವರು ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದರು.

“ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀರೋ ? ” ಗೆಪ್ಪಿಕನು ಒದರಿದನು.

“ ತೀರಲಿಲ್ಲೇನು ಎಲ್ಲಾ ? ”

“ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ? ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಏಷಯವಿದೆ. ”

ಈ ಮಾತು, ಅದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಗೆಸ್ಲಿಕನ ಮೋರೆಯಲ್ಲೂ ಸ್ವರದಲ್ಲೂ ತೋರಿದ ಕಠಿಣತೆ ಇದರಿಂದ ಮಿಶಾನ ತಾಯಿಗೆ ಭೀತಿಯಿಂದ ಭೂಮಿ ಇಬ್ಬಾಗವಾದಂತೆ ತೋರಿತು.

“ ಮಹತ್ವದ ಏಷಯವೆಂದರೆ ? ”

ಮಂದಿ ಆತುರದಿಂದ ಕೇಳಹತ್ತಿತು.

“ ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಕೈದಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಪರಾಧಿಗೆ ಯಾರೋ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು ”

ಭಯದ ಅತಿರೇಕದಿಂದ ಕೂಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕಳಕೊಂಡ ಮಿಶಾನ ತಾಯಿ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚೆಚೋರಾಳ ಕೈ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದಳು

“ ಏನಾಗಿದೆ ನಿನಗೆ ? ” ಚೆಚೋರಾ ಕೇಳಿದಳು

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ .. ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ” ಮಿಶಾನ ತಾಯಿ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು.

“ ಹಾಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದವನು ಒಬ್ಬ ಹತ್ತುವರ್ಷದ ಹುಡುಗನು. ಅವನ ಮೇಲೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಲಾಯಿತು ”

ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮಿಗೇಲೆ ಗುಜುಗುಜುಮಾತಾಡುವ ಗುಲ್ಲೆದ್ದಿತು. ಮಿಶಾನ ತಾಯಿಯ ಮೋರೆಯು ಭೀತಿಯಿಂದ ಬಿಳಿದಾಯಿತು. ಗಂಟೆಲು ಬಿಗಿದು ಶ್ವಾಸವು ಹೊರಡದಾಯಿತು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚೆಚೋರಾಳ ಕೈಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದಳು.

“ ಸಮಾಧಾನ ತಾಳು ತಾಯಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿನ್ನ ಕಡೆ ಗೆನೇ ಹೊರಳುವುದು. ” ಎಂದು ಚೆಚೋರಾ ಹೇಳಿದಳು

ಇವರ ಸುದೈವದಿಂದ ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಮಂದಿಯ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ ಅವನಿಗಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ ? ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಅವನು ಮುಂದರಿದನು “ ಈ ಹುಡುಗನ ಮೃತದೇಹವನ್ನು ಯಾರೋ ಕದ್ದು ಅಡಗಿಸಿರುವರು. ಈ ಹುಡುಗ ಅಥವಾ ಅವನ ದೇಹವನ್ನು ಕದ್ದವರು ಮಾರಿಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದವರು ಕೂಡಲೇ ಜರ್ಮನ್ ಸೇನಾಪತಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ”

ಯಾರೂ ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ ಶಿಸ್ತು, ಶಾಂತಿಗಳ ಪಾಲನೆಯು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಹಾಗೂ ಅಪರಾಧಿಗಳ ಶೋಧವು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಜರ್ಮನ್ ಸೇನಾ ಪತಿಯು ಈ ರೀತಿ ಹುಕುಂ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ” ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದು ಕೇಳಲು ತಲೆ ಮುಂದೂಡಿ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟು ಗಮನಿಸಿದರು.

“ ಉರಿನ ಈ ಕೆಳಗಿನ ನಾಗರಿಕರು, ಪಾಲಂಚುಕ, ನೀನಾ, ಒಕಾಬೊ ಎವೊಕಿಮ್, ಗ್ರೊಬಾಚ್ ಒಸ್ಪೀಸ್, ಮರಿಯಾ ಚೆಚೋರಾ, ಎಶ್ಶಿವಾ ಮಾಲನ್ಯಾ, ಜಾಮಿನ-ದಾರರಾಗಿ ಬಂಧಿಸಲ್ಪಡುವರು. ”

ಮಿಶಾನ್ ತಾಯಿಯು ಚೆಚೋರಾಳ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದ ಈ ಭಯಂಕರ ಎಸೆತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆತಳು. ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಆದರೆ ಚೆಚೋರಾಳು ಎಳ್ಳುಪ್ಪಾ ಧೈರ್ಯಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ತಾನು ಜೀವವನ್ನೇ ಕೊಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಂದರೂ ಅವಳೇ ಮಿಶಾನ್ ತಾಯಿಗೆ ಧೈರ್ಯಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. “ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ, ಗಾಲ್ಯಾ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ನ್ನಷ್ಟು ನೋಡಿಕೊ ” ಎಂದು ಸಣ್ಣದಾದರೂ ಸ್ಥಿರವಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಿಶಾನ್ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿ ತಾನು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು.

“ ಅಪರಾಧಿಯ ದೇಹವನ್ನು ಕಡ್ಡು ಅಡಗಿಸಿದ ದ್ರೋಹಿಗಳು ಮೂರು ದಿನಸು ಗಲಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ಹಾಗೂ ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಉರವರು ಕಾಳು ಕೊಡಲು ತೊಡಗದಿದ್ದರೆ ಈಗ ಜಾಮೀನಾಗಿ ಬಂಧಿತರಾದ ಐದು ಜನರು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿ ಸಲ್ಪಡುವರು ”

ಗಾಬರಿಯ ಗಲ್ಲೊಂದು ಕೂಡಿದ ಜನಗಳ ಗುಂಪಿನಿಂದ, ಪಾದು ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಭೀಕರ ಬೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಅವರ ನಿರ್ಧಾರವೇನೂ ಕದಲಿದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅಶಿಕ್ಷಿತ ಹಳ್ಳಿಗರ ಈ ಅಚಲ ಧೈರ್ಯವು ಹಿರಿಯನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಷ್ಟಾತ ಅಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತು.

“ ಮುಗಿಯಿತಲ್ಲಾ, ಇನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಬಹುದೇನು ? ”

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಾ ಬರೆ! ಬೇಸರ ಬರುವಂಥ ಹುಲ್ಲಕ
ವಿಷಯವೆಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು

“ ಸಭೆ ಮುಗಿಯಿತು, ಹೆಸರು ಹೇಳಿದ ಐದು ಜನರಲ್ಲದೆ ಇತರರೆಲ್ಲಾ
ಹೋಗಬಹುದು ” ಹಿರಿಯನು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ನಟಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ
ಹೇಳಿದನು. ಉಸಿರೆತ್ತದೆ ಸಭಿಕರು ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಹೊರ
ಬಿದ್ದರು ಈ ಹುಕ್ಕುಮು ಹೊರಡುವ ಮೊದಲೇ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದ ಐದು
ಜನರು ಮೇಜಿನ ಬಳಿ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತರು ಸಶಸ್ತ್ರ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅವರ
ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಅವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ತಂದರು. ಹೊರಬಿದ್ದ
ಜನರ ಗುಂಪು ಅಲ್ಲೇ ಇವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿತ್ತು

“ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆ ಬೇಡ ಇದೇನೂ ಮೊಡ್ಡದಲ್ಲ ಆದರೆ,
ಸರ್ವಧಾ ಶರಣು ಹೋಗಬೇಡಿರಿ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಕದಲಬೇಡಿರಿ ”
ಚೆಚೋರಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ನೆರೆದವರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಹೇಳಿ
ದಳು

ಒಳಗೋಗೆ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂತಾಪವನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿದು ಪ್ರತೀಕಾರದ
ದೃಢನಿರ್ಧಾರದ ಶಾಂತವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಜನರ ಸಮೂಹ
ನಿದಾನವಾಗಿ ಚವಕತು ಜನತೆಯ ನಿಷ್ಕರವಾದ ಮುಖಮುದ್ರೆಯನ್ನು
ನೋಡಿ, ಹಿರಿಯ ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಬೆನ್ನೆಲುಬಿನಲ್ಲಿ ಮಂಜು ಎರೆದಂತೆ ಭಯದಿಂದ
ನಡುಗಹತ್ತಿದನು ತನ್ನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನ ಆಳದಿಂದ ಎರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ
ಮುನ್ನೂರು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ವೈರಿಯು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುವ
ನೆಂದು ಹೇಳಬರುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆದಿನ ಉಗ್ರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ
ಹೊರಡಿಸದಿದ್ದರೆನೇ ಒಳಿತಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಎಂತ ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣಕ್ಕೆ,
ವಾರ್ತನ ಕರಿಣ ಮುಖ, ಭೀಕರ ಅಜ್ಜೆ, ಇವು ಮನಸ್ಸಿನ ಮುಂದೆ ಬಂದವು.
“ ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಂಬರು ಮಾಡುವದೇನು? ಜರ್ಮನರು ಗೆಲ್ಲುವುದು
ಖಂಡಿತ ” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಯೋಧರ ಗುಂಡು ದೇಶದ್ರೋಹಿಯ ಎದೆ
ಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಾಗ ಯಾವ ಜರ್ಮನ್ ಅಧಿಕಾರಿಯೂ ತಡೆಯಲಾರನೆಂದು

ಅವನ ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗೆ ಅರಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ.

*

*

*

*

ಗಾಲ್ಯಾಳು ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟುವಾಗ ಸಂತಾಪ, ಉದ್ವೇಗಗಳಿಂದ ಅರೆ ಜೀವವಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಲ್ಲದ ವೇಳೆ ಸಾಶಾನು ಕೋಲಿನ ತುಂಡುಗಳಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೂಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಜೀನಾಳನ್ನು ಅಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಲ್ಯಾಳ ದುಃಖವು ಕಟ್ಟಿಯನ್ನು ಒಡೆದು ಬರುವ ನೀರಿನಂತೆ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಅಶ್ರುರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿತು

“ ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ ಸಾಶಾ, ಜೀನಾ ಹಟಮಾಡಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ? ” ಎಂತ ಮಗನ ಕೂಡ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ, ಸಭೆ ಮುಗಿಯಿತೇ ? ”

“ ಮುಗಿಯಿತು. ನಾನು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಚೆಚೋರಾಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ”

“ ಯಾಕಮ್ಮಾ ! ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿ ಚೆಚೋರಾಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ? ”

“ ಚೆಚೋರಾಳನ್ನು ಜರ್ಮನರು ಬಂಧಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅವಳ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ”

“ ಅವಳನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದ್ದು ಯಾಕಮ್ಮಾ ? ” ಸಾಶಾ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ ಜರ್ಮನರದಿನ್ನೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲೇನು ನಿನಗೆ ? ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗಾಲ್ಯಾಳು ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು. ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಚೆಚೋರಾಳ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು ಹಿರಿಯ ಮಗು ಎಂಟು ವರ್ಷದ್ದು, ಸಾಶಾನ ಪ್ರಾಯದ್ದು. ಚಿಕ್ಕವಳಾದ ಮೂರು ವರ್ಷದ ನೀನಾ “ ಅಮ್ಮಾ, ಅಮ್ಮಾ ” ಎಂದು ಒಂದೇ ಸವನೆ ಅಳುತ್ತಿತ್ತು ತಾಯಿ ಬೇಗನೇ ಬರುವಳೆಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಉಣ್ಣೆ ಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡಿಸಿದಳು.

ಊಟ ! ಕೆಲವು ಬಟಾಟೆಗಳನ್ನು ಬೇಯಿಸಿದ್ದಳು. ಅದೇ ಅಡಿಗೆ. ಬಟಾಟಿಯ ಚಿಕ್ಕ ಚೀಲವೊಂದಲ್ಲದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥ ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೀಳಬಾರದಂತೆ ಇದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೋಳ,

ಸೆಜ್ಜೆ ಹಾಗೂ ಜೇನು, ಒಣಮಾಂಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮನೆಯಿಂದ ದೂರ ನೆಲದಲ್ಲೆ ಹೂತಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ನೆಲದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಮಂಜು ಮುಸುಕಿ ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಅವುಗಳಿದ್ದ ಸ್ಥಳದ ಗುರುತುಕೂಡಾ ಹತ್ತುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಯಾವಾಗಲೂ ಬಟಾಟೆ, ಬಟಾಟೆ, ಬೇರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ.” ಎಂದು ಜೀನಾ ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದಳು

“ಬೇರೇನು ಬೇಕು ನಿನಗೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯ ಎನ್ನು” ಎಂದು ತಾಯಿ ಗದರಿಸಿದಳು.

ಗದರಿಸಿದಳೇನೋ ನಿಜ, ಆದರೆ ಜೀನಾಳ ಸೊರಗಿದ ದೇಹ, ಕೃಶವಾದ ಕೈಗಳನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಅವಳಿಗೇನೇ ಕಣ್ಣೀರು ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

“ಬೇಜಾರು ಮಾಡಬೇಡಿ, ಮಕ್ಕಳೇ. ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರು ಬೇಗನೇ ಬರುವರು ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಹೋಗುವುದು. ಆಮೇಲೆ ರೊಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಜೇನನ್ನು ಸವರಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ತಿನ್ನುವಿರಂತೆ. ಸದ್ಯ ಬಟಾಟೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಕು” ಎಂದಳು.

“ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಾಕು.” ಎಂದು ಸಾಶಾ ಮೋರೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಅಂದಳು.

“ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಸಾಕು” ಜೀನಾ ನಿದಾನವಾಗಿ ಅವೇ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದಳು

ಮನಸ್ಸಿನ ಕಳವಳವನ್ನಡಗಿಸುವುದು ಗಾಲ್ಫಾಗಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಅವಳ ಕೈಕಾಲುಗಳು ತಣ್ಣಗಾದುವು. ಹೃದಯವು ಒಡೆದು ಇಬ್ಭಾಗವಾದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಕಷ್ಟವೇ ಹಿರಿದೊಂದೆನಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಈ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳು ಮೂರು ವರ್ಷದ ನೀನಾ, ಐದು ವರ್ಷದ ಒಸ್ಮಾ, ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಸೋನ್ಯಾ; ಅವರ ತಂದೆ ಈ ಮೊದಲೇ ದಂಡಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದನು. ಈಗ ಈ ಹಸುಳೆಗಳು ತಾಯನ್ನೂ ಕಳೆಕೊಂಡವು

ಉದ್ದೇಗದ ಸಂತಾಪದಲ್ಲಿ ಗಾಲ್ಫಾಗಿಗೆ ಗ್ರೋಖಾಚನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವನ ಮನೆಯವರ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗಿದೆಯೋ ! ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ,

ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹೊರಟಳು.

“ ಪುನಃ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ ಆಮ್ಮಾ? ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿ ” ಎಂದು ಪುಟ್ಟ ಜೀನಾ ಕೇಳಿದಳು. ಹಾಗೆ ಕೇಳುವಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಅಳು ಬಂದಿತು.

“ ನಾನು ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ, ಜೀನಾ. ಬೇಗ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಗಬೇಡ ” ಎಂತ ತಾಯಿ ಸಂತೈಸಿದಳು.

“ ಶಾಲಾ ಹೊದ್ದುಕೊ ಆಮ್ಮಾ, ಎಂತಹ ಚಳಿ ಹೊರಗೆ. ” ಪಾಶಾ ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಎಷ್ಟು ಧೀರ ಹಾಗೂ ವಿಚಾರವಂತ ಮಕ್ಕಳು.

ಗ್ರೋಖಾಚನ ಮನೆ ತುಸುದೂರವತ್ತು ಗಾಲ್ಫಾ ಜೋರಾಗಿ ನಡೆದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಗನೇ ತಲುಪಿದಳು. ಆದರೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು ಹಿಂಜರಿದು ಬಾಗಿ ಲಝೇ ನಿಂತಳು. ಗ್ರೋಖಾಚನ ಕೊಠಳಿಗೆ ಫಾಶಿಯ ನೇಣು ಬಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇತ್ತು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ದುಃಖ, ಅದೆಷ್ಟು ತೀಕ್ಷ್ಣವಿರಬೇಕು ತಾನು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಕೂಡಾ ಅವಳನ್ನು ಬಾಧಿಸಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವಳು ನೇರಾಗಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗದೆ ಹೊರಗೇನೇ ತುಸು ಕೊತ್ತು ನಿಂತಳು.

ಹೀಗೆ ನಿಂತಾಗ ಒಳಗಿನಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಗರಗಸದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಗಾಲ್ಫಾಳಿಗೆ ಕೊಂಚ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಗ್ರೋಖಾಚನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕೊತ್ತು ಮರ ಸಿಗಿರುವವರಾರು ?

ಗಾಲ್ಫಾ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದಳು. ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಅವನ ಹಿರೇಮಗಳೂ ಗರಗಸದಿಂದ ಮರವನ್ನು ತುಂಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಾಲ್ಫಾಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. “ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಬಂದೆ. ” ಗಾಲ್ಫಾಳು ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ದ್ದೇಶಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ ಒಳ್ಳೇದಾಯಿತು, ಒಳಗೆ ಹೋಗೋಣ. ”

ಇಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಹೋದರು. ಒಳಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರೋಖಾಚನ ಕಿರಿಮಗಳು ಹೊಲಿಯುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಲ್ಫಾಳು

ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಗೆ “ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಖಾಸಗಿ ಮಾತಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ಕಿರಿಮಗಳನ್ನು ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಮರ ಸಿಗಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿ “ನನ್ನೊಡನೆ ಏನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಿದೆ?” ಎಂದು ಗಾಲ್ಫಾಳೊಡನೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಅವರು ತಗೊಂಡು ಹೋದರಲ್ಲಾ!” ಭಾರವಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಗಾಲ್ಫಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು, ನಾವೇನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ? ನಮ್ಮ ಹಣೆಬರಹ! ಸುದೈವದಿಂದ ಅವನು ಬಂದರೂ ಬರಬಹುದು ನೀನು ಈ ವಿಷಯ ದಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದು?”

“ಹೌದು, ...ಅಂ, ಅಲ್ಲ ”

“ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೇನಿದೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ? ನನಗೆ ಮೊದಮೊದಲು ಅತಿಶಯ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಹೃದಯಕ್ರಿಯೆ ನಿಂತು ಹೋಗಿ ನಾನು ಸತ್ತುಬೀಳುವೆನೋ ಎಂದೆನಿಸಿತು. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದೆ. ಅತ್ತು ಏನು ಉಪಯೋಗ? ಅದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಸಹಾಯವಾಗುವಂತಿಲ್ಲ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ಮನಸ್ಸಿನ ನೋವನ್ನು ಮರೆಯಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದೆ.

ಇದೆಷ್ಟು ದಿನ ಹೀಗೆ ನಡೆದೀತು? ಆ ಹಿರಿಯ ಗೆಸ್ಲಿಕನು ನನ್ನ ಗಂಡನ ಹೆಸರು ಓದಿದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನೇ ನೋಡಿದನು ನಾನು ಅಳುವೆನೆಂದು ಎಳಸಿದನೇನೋ. ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದೆ: ‘ಬರಿಯ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಏನು ನೋಡುತ್ತೀಯೆ? ನಾನು ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ಅಳಲಾರೆ ನಾವು ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸರೆಂದರೆ ಕಬ್ಬಿಣದಂತೆ. ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಏನೂ ಹೊರಡದು ಹಾಗೂ ನಾವು ರೋದಿಸುವುದನ್ನು ನೀನು ನೋಡುವ ಬದಲು ನೀನು ಒದರಿ ಒದರಿ ರೋದಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುವ ದಿನ ಬೇಗನೇ ಬರುವುದು ”

ತನ್ನ ಮಗನಿಂದಾಗಿ ನೆರೆಕರೆಯವರಿಗೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಭಯಂಕರ ವಿಪತ್ತು ಒದಗಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಲ್ಫಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಮರುಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಈಗ ಗ್ರೋಖಾಚನ ಮನೆಯವರ ಸಂಕಷ್ಟ, ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರು ತೋರಿಸುವ ಅತುಲ ಧೈರ್ಯ, ಇವುಗಳಿಂದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆಸಮಾಧಾನದ ಅಶಾಂತತೆಯು ಮೂಡಿತು ಅವರೊಬ್ಬರ ಆಪತ್ತಿಗೆ ತಾನು ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದಿರಲು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

“ ಜರ್ಮನರು ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಕೊಂದದ್ದು ನನ್ನ ಮಿಶಾನನ್ನು ”

“ ಮಿಶಾ ! ”

“ ಹೌದು. ನಾನೇ ಅವನನ್ನು ಚರಂಡಿಯಿಂದ ಎಳೆದು ತಂದು ಹುಗಿದೆನು. ನನ್ನ ಈ ಕೃತ್ಯದಿಂದಾಗಿಯೇ ನಿನ್ನ ಗಂಡನೂ ಇತರ ನಾಲ್ಕು ಜನರೂ ವಿಪತ್ತಿಗೊಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ.”

ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆಯೊಂದನ್ನು ಇಳಿಸಿದಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಮನಸ್ಸು ತುಸು ಹಗುರವಾಯಿತು

“ ನನಗೆ ಯಾಕೆ ಹೇಳಿದಿ, ಇದನ್ನು ? ಇದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು ? ” ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹಂಡತಿ ಆಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟವಳಂತೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಗಾಲ್ಯಾಳಿಗೆ ಇದರ ಅರ್ಥ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

“ ಯಾಕೆ ? ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋದರು ನಾನು ಜರ್ಮನರ ರಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಬಂಧಿತರನ್ನು ಬಿಡುವರು.”

ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ದಿಗಿಲುದಬಿದ್ದವಳಂತೆ ಫಕ್ಕನೆ ಎದ್ದಳು

“ ನೀನೇನು ಪುರಾ ಹುಚ್ಚುಹಿಡಿದಿರುವುದೇ ? ಜರ್ಮನರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವೆಯೆನ್ನುವೆ ? ”

“ ಹೌದು, ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, ಜನರದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ಎನ್ನಲು.....”

“ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ತಪ್ಪಾದರೂ ಏನು ? ಮಗನ ದೇಹವನ್ನು ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಲು ಬಿಡಬೇಕಿತ್ತೇ ? ಎಂತಹ ವಿಚಾರ ! ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ಣ

ವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದೆಯೇ? ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನೇ ನೀನು ಮಾಡುವೆಯಾ? ಐದು ಜನರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವ ಹೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿದರಾಯಿತು, ಬೇಕಾದ್ದು ಸಿಗುತ್ತದೆಂದಾಯಿತು. ಹೀಗಾದರೆ ಹಿರಿಯನ ಹೆಚ್ಚಿಕೆ ಸಫಲವಾದಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೇನಾಗುವುದು ಗೊತ್ತೇ? ಇವತ್ತು ಐದು, ನಾಳೆ ಐವತ್ತು ಜನರನ್ನು ಇದೇ ರೀತಿ ಬಂಧಿಸುವರು. ಅವರಿಗೆ ಚಲೋ ದಾರಿ ತೋರಿಸುವೆ, ನೀನು !

“ ಹಾಗಲ್ಲ, ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ಅವರು ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ಈಗ ಅವರು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಲ್ಪಡುವರಲ್ಲಾ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ.”

“ ನಿನ್ನಿಂದಾಗಿ ಅಂತ ಸುಮ್ಮನೆ ಅನ್ನಬೇಡ. ಅವರು ಬಂಧಿತರಾದರೆ ಅದು ಜರ್ಮನರಿಂದಾಗಿ. ಇದು ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹೋರಾಟ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರು ದೇಹವನ್ನರ್ಪಿಸಬೇಕಾಗುವುದೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು ?”

ಗ್ರೋವಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯ ಈ ಗಂಭೀರ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ಗಾಲ್ಯಾಳು ವ್ಯಸ್ಯವಾಗೊಂಡಳು.

“ ಅಂದರೆ ?”

“ ಅಂದರೆ ಗಿಂದರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ’ ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದರಿಸಿ ಗೊಡದೆ ಗ್ರೋವಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ನಡುವೆಯೇ ಅಂದಳು. “ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನೆಟ್ಟಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗು, ಹಾಗೂ ಈ ವಿಷಯ ಯಾರಲ್ಲೂ ಉಸುರಬೇಡ. ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ ಅದು. ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮವರೇ ಹೌದು, ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಉದ್ದ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಎಡೆಕೊಟ್ಟಂತಾದೀತು. ಈ ಉದ್ದ ನಾಲಿಗೆಗಳಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಗುಟ್ಟು ಕೆಲವು ಸಾರೆ ರಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ನೋಡು.”

“ ಅದರೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡ.....”

“ ಹುಚ್ಚಿ ಬರೇ. ಅವನು ನನ್ನ ಗಂಡನೋ ನಿನ್ನ ಗಂಡನೋ ? ನಾನು ತಣ್ಣಗೆ ಇದ್ದೇನೆ. ನೀನುಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮರುಗುತ್ತೀ? ಎಫಿಲಿಖಿತ ಆಗಿಯೇ ತೀರಬೇಕು. ಬದುಕುವುದು ಅವನ ಹೆಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಬದುಕುವನು.

ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜರ್ಮನರ ಕೈಯಿಂದ ಸಾಯುವನು ಅಷ್ಟೆ. ಜರ್ಮನರ ದಾಸ್ಯತ್ವವೇ ಶಾಶ್ವತವಾದರೆ ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಯುವುದೇ ಉತ್ತಮ”

“ಜರ್ಮನರ ಅಧಿಕಾರ ಬಹಳ ದಿನ ಉಳಿಯಲಾರದು.” ಗ್ರೊಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ಧೀರ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಹುರಿದುಂಬಿದ ಗಾಲ್ಯಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ಅಷ್ಟು ಪ್ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ಎಂದೂ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಉರುಲು ಹಾಕಿ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈಗ ಏನೂ ನಮಗೆ ದಿನ ಕಟ್ಟದು. ಆದರೆ ಅವರ ದುರ್ದಿನ ಬೇಗನೇ ಬರುವುದು. ಅನುಮಾನವೇ ಬೇಡ ಆ ಬಗ್ಗೆ.”

ಇದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಗ್ರೊಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅನಂದೋತ್ಸಾಹಗಳ ಬೆಳಕು ಹೊಳೆಯಹತ್ತಿತು.

“ಏನೂ ಅಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಒಂದೂ ತೋಚುವುದಿಲ್ಲ.” ಗಾಲ್ಯಾ ಅಂದಳು.

“ನಿನ್ನ ಅಂತಾತ್ಮವು ದೇವರಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡದಿದೆ. ಆದರೆ, ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಖ ವಿಚಾರಗಳೇ ತುಂಬಿವೆ ನಿನ್ನ ವಿಷಯವನ್ನೊಂದೇ ಹಿಡಿದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕೂಡಬೇಡ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡು. ನಾಡಿನ ಹಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡು. ನೋಲನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆ ನಿನ್ನ ಕೊರಳನ್ನು ಜರ್ಮನರ ಕೈಗೆ ಕೊಡಲು ನಿನಗೆ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆಗ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುವುದು. ಈ ಜರ್ಮನರಿಂದ ನನಗೇನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ? ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಲಿ, ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಕೊಲ್ಲಲಿ, ಬೇಕಾದ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಮಾಡಲಿ. ಹಾಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನು, ಇಬ್ಬರನ್ನು, ಸಾವಿರ ಜನರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾಡನ್ನೇ ನಾಶಮಾಡಲು ಅವರಿಂದ ಎಂದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವು ಮರಳಿ ಬರುವವರೆಗೆ ನಾವು ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಶರಣು ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಸರಿ, ನಮಗೆ ಜಯವು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟದ್ದು.”

ಗ್ರೊಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ಶೀಘ್ರಕೋಪಿ, ಜಗಳಗಂಟಿಯೆಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಹೆಸರಾಗಿದ್ದಳು. ಒಬ್ಬರಿಂದಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನ್ನು ಆಡಿಸಿಕೊಂಡವಳಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈವತ್ತು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನೇ ಕಳೆಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ ಅವಳು ತೋರಿಸಿದ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ದೇಶಪ್ರೇಮ, ಜರ್ಮನರ

ಅಧಿಕಾರವನ್ನೇ ಧಿಕ್ಕರಿಸುವ ಅವಳ ಉದಾತ್ತ ಭೈರ್ಯ ಇವು ಮಿಶ್ರಾನ ಮರಣದ ದುಃಖದಿಂದ ಕುಗ್ಗಿಹೋದ ಗಾಲ್ಯಾಳಿಗೆ ಸಹನೆಯ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟವು. ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಗಾಲ್ಯಾ ಅವಳನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಳು.

ಇತ್ತ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಕೆಲವು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಗೂ ಮಸಿ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಜರ್ಮನ ಸೇನೆಯ ಬರುವಾಗ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಅಡಗಿಸಿದ ದನಕರುಗಳೆಂದು ಅಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾರದಂತಾಯಿತು ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿದಾಗ ಒಬ್ಬ ಜರ್ಮನ ಸಿಸಾಯಿಯು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದನು ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಏನೂ ಒದರಿದನು. ಅವರಿಗೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಿಶ್ರಾನ ಸುದ್ದಿ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ನೆಲವನ್ನು ಒಗೆದು ಅವನ ದೇಹ ಮೇಲೆ ತರಲು ಇವನು ಬಂದಿರಬೇಕೆಂದೂ ಸಾಶಾನು ಎಣಿಸಿದನು. ಸಾಶಾನಿಗೆ ಬಹಳ ಭಯವಾಯಿತು. ತನ್ನ ತಾಯಿ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಶ್ರಾನ ದೇಹವನ್ನು ಈ ನೀಚನ ಕೈಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಹೇಗೆ ರಕ್ಷಿಸುವುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಈ ಜರ್ಮನನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದವನಲ್ಲ. ಅಸ್ತಷ್ಟ ರಕ್ತನು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ “ಹಾಲು ಹಾಲು” ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಒದರಿ ಅವನು ತಾನು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. “ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಏನೂ ಇಲ್ಲ” ಸಾಶಾ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ, ಸಾಶಾ ಹೇಳಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪುನಃ “ಹಾಲು ಹಾಲು” ಎಂದು ಒದರಹತ್ತಿದನು. ಸಾಶಾನು ಚಿಕ್ಕವನಾದರೂ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಕುಮಾರ. ಪ್ರಸಂಗಾವಧಾನವನ್ನೆಂದೂ ಕಳಕೊಳ್ಳುವವನಲ್ಲ. ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹಟ್ಟಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಾದ ಹಟ್ಟಿಯನ್ನು ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದೇ ದನವನ್ನು ಜರ್ಮನರು ಬಂದ ದನವೇ ಕೊಂದು ಔತಣ ಜರುಗಿಸಿದ್ದರು.

ಇಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಸಿಗಲಾರದೆಂದು ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು.

ಹೆಚ್ಚಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗದವನು ಜೀನಾಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ನಕ್ಕನು. ಆ ಅಸಹ್ಯ ದೃಶ್ಯದಿಂದ ಜೀನಾಳು ಹೆದರಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ರೋದಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಜರ್ಮನನು ತನ್ನ ಕೋವಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅವಳ ಮೋರೆಗೆ ಗುರಿ ಇಡುವಂತೆ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದನು. ಸಾಶಾ ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಸಟಕ್ಕನೆ ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮುಂದೆ ಹಾರಿ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಅವಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತನು. ಜರ್ಮನನು ತನ್ನ ಕೋರೆ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೋವಿಯನ್ನು ಜೀನಾಳ ಎದುರಿನಿಂದ ತಿರುಗಿಸಿ ನೀನಾಳ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದನು ಯಾವುದನ್ನೂ ತಿಳಿಯದ ಚಿಕ್ಕ ನೀನಾ ಅವನನ್ನು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. “ನಾನು ಗುಂಡು ಹಾರಸುವೆ” ಎಂದು ಜರ್ಮನನು ಒದರಿದನು ನೀನಾಳಿಗೆ ಅವನ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಅವನ ಭೀಕರ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ಕದಲದೆ ಕೂತಳು. ಜರ್ಮನನು ಕೋವಿಯ ನಳಿಗೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೀನಾಳ ಮುಂದೆ, ತಿರುಗೊಮ್ಮೆ ಜೀನಾಳ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದು ಈಗ ಗುಂಡಿಕ್ಕುವೆನೆಂಬಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದನೆಂದೂ ಅವರನ್ನು ಅಂಜಿಸಿ ಮೋಜು ನೋಡುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ನೆಂದೂ ಸಾಶಾನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಜೀನಾಳ ಮುಂದಿನಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಅವರಂತೆ ತಾನೂ ಜರ್ಮನನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು.

ತುಸು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಸೈನಿಕನು ಬೇಸತ್ತನು. ಹಾಗೂ ಕೋವಿಯನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೇರಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಮಕ್ಕಳ ಹೋದ ಪ್ರಾಣಗಳು ಮರಳಿ ಬಂದುವು. ಸಾಶಾನು ನರಕಯಾತನೆಯ ಕೊನೆಗಂಡ ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಹೆಜ್ಜೆಗಳ ಸಪ್ಪಳವಾಯಿತು. ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕನು ತಿರುಗಿ ಬಂದನೆಂಬ ಭೀತಿಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಪುನಃ ಚೀರಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಸಾಶಾನು ಕೂಡಾ ಭೀತಿಯಿಂದ ನಡುಗಹತ್ತಿದನು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿತು. ಒಳಗೆ ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕನಿರದೆ ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯೆಂದು ತಿಳಿದರೂ ಮಕ್ಕಳು ಅಳುವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಶಕ್ತರಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಜಾಮಿನಿಗಾಗಿ ಬಂಧಿತರಾದ ಐದು ಜನರನ್ನು ಜರ್ಮನರು ಕತ್ತಲೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಒಯ್ದರು. ಅದು ಮೊದಲು ಗ್ರಾಮ ಸೋವಿಯೆಟ್ಟಿ (ಪಂಚಾಯತ)ದ ರಿಕಾರ್ಡ್ ಇಡುವ ಕೋಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ಜರ್ಮನರು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಕಿಟಕಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿ ಬೆಳಕಿಗೆನೇ ನಿರ್ಬಂಧ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಇದ್ದ ಮೇಜು, ಖುರ್ಚಿಗಳು ಎಂದೂ ಅಗ್ನಿಗೆ ಆಹುತಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಕೊರೆಯುವ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಬರಿದಾದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಈ ಐದು ಕೈದಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದರು.

ಹೊರಗಿನ ವಾತಾವರಣವು ಭವಿತವ್ಯದಷ್ಟೇ ಭೀಕರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಅಳಲಿಲ್ಲ ಮುಂಬರುವ ವೃತ್ತವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಎಲ್ಲರೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಗ್ರಾಖಾಚನು ಒಳಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮೈ ಚಾಚಿ ಕೈಯನ್ನೇ ತಲೆದಿಂಬಾಗಿ ಸಿದ್ಧ ಹೋದನು. ಉಳಿದವರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಎಳೆಯ ನೀನಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಜಿದಳು. ಆ ಕಾರಾಗೃಹ, ಅಗಾಧ ಕತ್ತಲು, ಹಿಂದಿನ ಘಟನೆ, ಮುಂದಿನ ಭವಿತವ್ಯ ಎಲ್ಲವೂ ಅವಳ ಕೋಮಲ ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅಜ್ಞಾತ ಭಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದುವು. ಅವಳು ಭೀತಿಯಿಂದ ಚೆಚೋರಾಳ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟಳು. ಚೆಚೋರಾಳು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಆಲಂಗಿಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಸ್ಥಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತರು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾಳು ಮಾತ್ರ ಇತರರಿಗಿಂತ ದೂರ ಕೂಡಿದ್ದಳು. ಆಗ ಹೋದ ಯಾವ ಘಟನೆಗಳ ಕಡೆಗೂ ಅವಳ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಿಚಾರದಲ್ಲೇ ಅವಳು ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದಳು. “ಒಂದು ವಾರ, ಅಲ್ಲಾ ಈವತ್ತಿಗೆ ಹತ್ತು ದಿನಗಳಾದುವು. ಅಹುದೊ ಅಲ್ಲವೋ, ಅಹುದಾದರೆ’ ..... ಈ ಭಯಂಕರ ವಿಚಾರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದೊಡನೆ

ಅವಳ ಹೃದಯವು ಒಂದೇಸವನೆ ಹಾರಾಡಹತ್ತಿತು. ನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನೆತ್ತರು ಹೋರಾಗಿ ಹರಿಯತೊಡಗಿತು.

ಲೆಕ್ಕ ತಪ್ಪಿರಬಹುದೋ ಏನೋ. ಪುನಃ ಎಣಿಸಿದಳು. ತಪ್ಪಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಹತ್ತು ದಿನಗಳು. ಹಿಂದಿನ ದಿನಗಳ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮುಂದೆ ಆ ಘೋರ ದಿನದ ಭಯಂಕರ ಘಟನೆಗಳ ಚಿತ್ರ ಪುನಃ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ನರನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುದಿಯುವ ಸೀಸ ಹರಿದಂತೆ ಅಸಹ್ಯ ವೇದನೆ ಯಾಯಿತು. ಮೂಳೆಯ ಸಂದುಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುರಿದಂತೆ ಅನಿಸಹತ್ತಿತು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವ ಉಳಿಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ತನ್ನಂಥ ದುರ್ದೈವಿಯ ಮೇಲೆ ಸಾವಿಗಾದರೂ ದಯೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ಈ ಬರಿದಾದ ಕೊರಡಿಯಲ್ಲಿ ಇತರ ಕೈದಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಸಾಯುವುದು ಕೂಡ ಸುಲಭವಿರಲಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮದ ಇಷ್ಟು ಹುಡುಗಿಯರಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಕಟ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಬರಬೇಕೆ? ಈಗ ತಾನೋರ್ವ ಮಹಾರೋಗಿ. ಎಲ್ಲರಂತೆ ಎಲ್ಲರೊಡನಿರಲು ಆಯೋಗ್ಯಳು.

ಏನೂ ಕಾಣದ ಕತ್ತಲು ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ಸುಖಕರವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕವಿದಿದ್ದ ಗಾಢಾಂಧಕಾರದಲ್ಲೂ ಆ ಮೂರು ಅಸಹ್ಯ ಮೋರೆಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಕಂಡವು. ಕ್ಷೌರವಿಲ್ಲದ ಕುಟ್ಟಿಕಾಡಿನಂತೆ (Scrub-jungle) ಅಲ್ಪ ಸ್ತಲ್ಪ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಕೆಂಬಣ್ಣದ ಗಡ್ಡವುಳ್ಳ ಆ ಭೀಕರ ಮುಖಗಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಮುಂದಿನಿಂದ ಅಳಿಸುವುದು ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಐವಾನನೊಂದಿಗೆ ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿಯ ನೆನಪು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಚಿತ್ತಭಿತ್ತಿಯ ಮುಂದೆ ಹೊಳೆಯಿತು ಆ ಮೃದು ಹಾಸಿಗೆ, ಸುತ್ತಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹೂವಿನ ಹೂಜಿಗಳು, ಆ ರಾತ್ರಿಯ ಅನಂದವೆಷ್ಟು! ಆದರೆ ಆಮೇಲೆ ಆ ದಿನ! ಹರಿದ ಹಾಸಿಗೆ, ಒಡೆದ ಹೂಜಿ, ಆ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರ ಒದರಾಟ, ನೆತ್ತರನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಿಸುವ ಅವರ ಹಿಡಿತ, ಇವೆಲ್ಲದರ ನೆನಪು ಸಹ ಭಯಂಕರವಾಗಿತ್ತು. ಮರೆಯ ಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಸತೀತ್ವವು ನಷ್ಟವಾದ

ಆ ಘೋರ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಳಿಸುವುದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ?

ಆ ಗ್ರಾಮದ ಜನರು ಜರ್ಮನರ ಕೈಯಿಂದ ನಾನಾತರದ ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದರು. ಲೆವೊನ್ಯಾಕನ ದೇಹವು ಫಾಶಿ-ಕಂಬ ದಿಂದ ಈಗಲೂ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಗರ್ಭಿಣಿ ಒಲೆನಾಳು ದಾರುಣ ನರಕ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಶತ್ರುವಿನ ಬೀಜವನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರುವ ದಾರುಣ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯು ತನ್ನ ಹೊರತು ಯಾರಿಗೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆಚೆಕಡೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನೀನಾ ವಾಲಾಂಚುಕಳು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಈ ಮೂರ್ಖಳು ಅಳುವುದೇತಕ್ಕೆ ? ಜರ್ಮನರು ಅವಳ ಮಾನ ಭಂಗ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಭಯಂಕರ ಯಾತನೆಗಳ ಮೈಕಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟ ಕೂಡ ಅವಳು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೀಕೆ ಈ ಕೂಗಾಟ ? ಕೊಲ್ಲುವರೆಂದೇ ? ಅದು ತೀರ ಅಸಂಭವ ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಯಿಂದ ಮೃತ್ಯು ವೊಂದೇ ಬಂದರೆ ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯವೆನ್ನಬೇಕು. ಜರ್ಮನರು ಅವರನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊಲ್ಲುವಷ್ಟು ದಯಾಳುಗಳಲ್ಲ. ಮರಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭೀಕರ ವಾದುದನ್ನು ಅವರು ತಮಗಾಗಿ ಯೋಜಿಸಿದ್ದಿರಬೇಕು.

ಪುನಃ ಆ ಕರಾಳ ದಿನದ ನೆನಪಾಯಿತು ಪುನಃ ಎಣಿಕೆ ಮಾಡಿದಳು. ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು.....ಹತ್ತು. ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಎಡೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಧೀರ ಕೆಂಪು ಯೋಧನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯಾದ ಅವಳು ಈಗ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನ ನಾಯಿಯ ಗರ್ಭವನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಾಲಾನ್ಯಾಳ ರಕ್ತವು ಕುದಿಯುತೊಡಗಿತು. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಸುತ್ತಿಗೆಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಮೈಯೊಳಗೆ ಯಾರೊ ಬಡೆಯುವಂತೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ನೋಯಹತ್ತಿತು. ಜರ್ಮನ ಗರ್ಭವನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ತನ್ನ ದೇಹವೇ ಅವಳಿಗೆ ತಿರಸ್ಕರಣೀಯವೆನಿಸಿತು. ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾರಿದ ರೊಟ್ಟಿಯಿಂದ ಗರ್ಭವು ಬೆಳೆಯುವುದರಿಂದ ಹಸಿವಾದರೂ ಏನನ್ನೂ ತಿನ್ನಲಾರಳಾದಳು. ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಆದರ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುವುದೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ

ಮಲಗುವುದು ಕೂಡ ಬೇಡವೆನಿಸಿತು. ಇನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಲಿರುವ ಅಜ್ಞಾತ ಮಗು, -ಅದಕ್ಕೆ ಮಗುವೆನ್ನಲು ಅವಳು ತಯಾರಿರಲಿಲ್ಲ—ಶತ್ರುವಿನ ಬೀಜ ದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಅದು ಮಗುವೇ ? ಮಗ್ಗುಲಿನ ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಒಲೆನಾಳ ಕೂಸಿಗಾದರೆ ಮಗುವೆನ್ನಬಹುದು. ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಹೋಗಿ ಜರ್ಮನರ ಗುಂಡಿಗೀಡಾದ ಆ ವೀರ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಮಗುವೆನ್ನುವುದು ಸರಿ. ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಬ್ಬರೂ ಅಗಲಿದ ಚೆಚೋರಾಳ ಮೂವರು ಹಸುಳೆಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಕ್ಕಳು. ಆದರೆ ತಾನು ಈಗ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ನಾಳೆ ಹಡೆಯಲಿರುವುದು ಮಗುವಲ್ಲ, ಜರ್ಮನ ಕುನ್ನಿ ಮರಿ. ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಅಸಾಧ್ಯ. ಅದು ಸತ್ತರೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ರಕ್ತದಿಂದ ಒಂದು ಜರ್ಮನ ಜೀವಪೋಷಣೆ ಹೊಂದುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನರಿಂದ ದೇಹ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡವಳೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸುವರು. ತನ್ನ ಉಬ್ಬಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಜರ್ಮನ ಕೂಸಿನ ತಾಯಿಯೆಂದು ಜನರು ತನ್ನಿಂದ ದೂರ ಸರಿಯುವರು

ಅವಳ ವಿಷಯ ಎಲ್ಲರೂ ಅರಿತಿದ್ದರು, ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಸಂತೈಸುವ ಎರಡು ಮಾತು ಗಳನ್ನಾಡಲು ಅಂದು ಪರಿಚಿತರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಇದರ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸುವ ದಿನ ದೂರವಿಲ್ಲೆಂದು ಅಶ್ವಾಸನೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸರಳವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಎಲ್ಲದರ ಸೇಡು ತೀರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ, ಲೆನೊನ್ಯಾಕ್, ಒಲೆನಾ, ನೆಲಸಮಗೈದ ಮನೆ, ಕೊಲ್ಲಲ್ಟಿ ಕೂಸು ಎಲ್ಲದರ ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು ವಿಜಯೋನ್ಮುಖ ಕೆಂಪುಸೈನ್ಯವು ಇಂದಲ್ಲ ನಾಳೆ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುವುದು. ಆದರೆ, ಅವಳ ಮೇಲೆ ಜರ್ಮನರು ಮಾಡಿದ ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಮೇಲಾಗಿ ಆ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಪರಿಣಾಮ ಇದರ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸುವುದು ಶಕ್ಯತೆಯ ಮೇರೆ ಮೀರಿದ ವಿಷಯ. ಹೊರಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿದರೂ ಊರಿನ ಇತರ ಹೆಂಗಸರ. ಅವಳನ್ನು ನೇರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳಿಗೆ

ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ದಿನದ ಘೋರ ಘಟನೆಯು ಅವಳ ಮತ್ತು ಇತರರ ನಡುವೆ ಹಾರಿದ ಅಡ್ಡಗೋಡೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಅಕ್ರಮಸಂಭೋಗ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಪಾಶವೀಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾದವರನ್ನು ಜರ್ಮನರು ಗಂಡಿಗೆ ಗುರಿಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಅವಳು ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಅವಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆ ಮೂರು ಸಶುಗಳು ಅಷ್ಟು ದಯೆಯನ್ನೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಸಾಲದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಜರ್ಮನ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ತನ್ನ ರಕ್ತದಿಂದ ಅದನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಭಯಂಕರ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅವಳ ಪಾಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಐವಾನನಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿದರೆ ? ಐವಾನನು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದುದರಿಂದ ಅವರ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನವು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗಂಡಿದ್ದರೂ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ತಿಲಮಾತ್ರವೂ ಸಂದೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಈಗಿನ ಅವಸ್ಥೆಯು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ? ಜರ್ಮನ ಕುನ್ನಿಯನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತವಳನ್ನು ರಶ್ಮಿನ್ ಯೋಧನಾದ ಅವನು ಹತ್ತಿರ ಬರಗೊಡುವನೇ ?

ಅವನೊಡನೆ ಕಳೆದ ಎಷ್ಟೊ ರಾತ್ರಿಗಳಿಂದಲೂ ಆಗದಿದ್ದ ಸಂಜಾಮ ಈ ಅರೆತಾಸಿನ ಪೈಶಾಚಿಕ ಬಲತ್ಕಾರದಿಂದ ಆಗಬೇಕೆಂದರೆ ಅವಳ ದೇಹದೃಷ್ಟವು ಎಷ್ಟು ಕಠಿಣವಾಗಿರಬೇಕು ?

ಊರಲ್ಲಿ ಅವಳು ಸುಂದರಿಯೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದ್ದಳು ಯುವಕರು ಅವಳೊಡನೆ ಎರಡು ಮಾತು ಆಡಲು, ಅವಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಗಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ ಕಿಟಕಿ, ಬಾಗಲುಗಳ ಸಂಧಿನಿಂದ ಜನರು ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ಆದರೆ ಈಗ..... ಅವಳ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯು ತಿಳಿದರೆ ಅವಳನ್ನು ಅಭಿಮಾನ, ಪ್ರಶಂಸೆಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವರೇ ಈಗ ಮಹಾರೋಗ ಹಿಡಿದವಳಂತೆ ಅವಳನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸದೆ ಇರುವರೇ ? ನಾಳೆ ಪ್ರಸವಕಾಲ ಸಮಾಪಿಸಿದಾಗ.... .. ಒಲೆನಾಳಂತೆ ಅವಳು ಯಾರೊಬ್ಬರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಆ ದಾರುಣ ಅವಸ್ಥೆ

ಯನ್ನು ದಾಟಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಜನರ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಯಾದರೂ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೈತಿಕ ಧೈರ್ಯವಿತ್ತು. ಮೇಲಾಗಿ ಅವಳು ಹಡೆವದ್ದು ರತ್ನನ್ ವೀರಕುವರನನ್ನು ತನಗೆ, ಜರ್ಮನ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಡೆಯುವವಳಿಗೆ ನೈತಿಕ ಧೈರ್ಯವೆಲ್ಲಿಯದು ? ನಿಜಸಂಗತಿ ತಿಳಿದವರಿಗೆ ಅವಳ ಕುರಿತು ಕನಿಕರದ ಬದಲು ತೀರಾ ತಿರಸ್ಕಾರ ಹುಟ್ಟಿದಿರಲಾರದು.

ಜಾಹೀರುಮಾಡಿದಂತೆ ಜರ್ಮನರು ಅವರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿದರೆ ! ಹಾಗಾದರೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ತಾನು ಅಷ್ಟು ಸುದೈವಿಯಲ್ಲ ಹುಡುಗನ ವೃತದೇಹ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸಿಗುವಹಾಗಲ್ಲವೆಂಬ ದೇನೋ ನಿಜ. ಹಾಗೂ ಧಾನ್ಯದ ಒಂದೂ ಕಾಳೂ ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕೊಡಲಾರರು. ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಮಿನಾಗಿ ಬಂಧಿತರಾದ ತನಗೂ ಇತರ ನಾಲ್ಕು ಜನರಿಗೂ ಸಾವು ಖಂಡಿತವೇ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಹೇಗೆಂದು ಕೇಳಲಸಾಧ್ಯವಾದರೂ, ತಾನು ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಖಾತ್ರಿಯು ಅವಳನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಇತ್ತ ನೀನಾಳು ಅಳುವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮೈಯನ್ನು ಸವರುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚೆಚೋರಾಳಿಗೆ ಬೇಸರಹತ್ತಿತು.

“ಯಾಕೆ ಅಳುತ್ತೀ ? ಸಾವಿಗೆ ಅಂಜಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ, ನಿನಗೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಚೆಚೋರಾ

“ಅಳಬಾರದೆಂದು ನನಗೂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಆಗರೆ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೂ ಅಳುವನ್ನು ತಡೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.” ಎಂದಳು ಎಳೆ ನೀನಾ.

ಹೆಸರಿನಂತೆಯೇ ಅವಳ ಸ್ವರವೂ ತನ್ನ ಮಗಳ ಸ್ವರದಂತೆಯೇ ಇದ್ದು ಚೆಚೋರಾಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳ ನೆನಪನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿಸ ಹತ್ತಿತು. ಅವರು ಈಗ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ, ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ಮಾತುಕೊಟ್ಟಂತೆ ಗಾಲ್ಕಾಳು ಅವರನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೋ ಇಲ್ಲವೋ ? ಅವಳು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿರದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ

ಮಕ್ಕಳ ಗತಿ ಏನಾದೀತು ? ಈ ವಿಚಾರ ಬಂದೊಡನೆ ಅವಳ ಹೃದಯ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ನಿಂತಂತಾಯಿತು. ಅರೆಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹಾಗಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡಳು. ಗಾಲಭ್ಯಳು ರಶ್ಮಿನ್ ಮಾತೆ. ತಬ್ಬಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎಂದೂ ಕೈಬಿಡುವವಳಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕುವಷ್ಟು ಹಿಟ್ಟುಬರೂ ಅವಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀತೇ ? ಅಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಕೊಳ್ಳುತ್ತವೋ ಏನೋ ? ಕಡೇ ಮಗ ಒಸ್ಮಾ ಬಹಳ ಜಗಳಗಂಟ. ಯಾವಾಗಲೂ ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಜಗಳ ಮಾಡಿ ಹೊಡೆತ ತಿಂದು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಸಾಶಾನೊಡನೆ ಜಗಳಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾಳೋ !

ಮುದುಕ ಎನ್ನೊಕೆಮನು, ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಗ್ರೊಬಾಚನ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ “ಹ್ಯಾಗೆ ಮೈಮರೆತು ಮಲಗಿದ್ದಾನೆ ನೋಡಿರಿ ?” ಎಂದನು. ತನ್ನ ತಬ್ಬಲಿ ಮಕ್ಕಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮರೆಯಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಚೆಚೋರಾಳು “ನೀನು ಮಲಗುವುದಿಲ್ಲೇನು ಅಜ್ಜಾ ?” ಎಂತ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಮುದುಕ. ಎರಡು, ಮೂರು ತಾಸಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನಿದ್ರೆಯೇ ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲ.” ಎಂದನು.

“ನಾವು ಬಂದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯಿತೇ ?” ನೀನಾಳು ದಿಗಲು ಬಿದ್ದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ? ಇಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲು. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗ ಹೊತ್ತು ಮೂಡಿದ್ದೂ ಮುಳುಗಿದ್ದೂ ಒಂದೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿದೆ. ಅಗೋ ನೋಡಿ, ಆಚೆಯ ಕಾವಲು. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪ ಕಾಣುತ್ತದೆ.” ಎಂದನು ತೀಕ್ಷ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯ ಮುದುಕ ಎನ್ನೊಕೆಮ.

“ಹೊತ್ತು ಮೂಡಿದರೇನು, ಮುಳುಗಿದರೇನು, ನಮಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ. ಇಲ್ಲಿ ಇರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ನಮ್ಮದು. ಆಮೇಲೆ ಇದೆಯಲ್ಲಾ ಅನಂತನಿದ್ರೆ.”

“ನಮ್ಮ ಮಂದಿ ಬೇಗ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ?” ಬಿಡುಗಡೆಯ ಆಸೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಿಡದಿದ್ದ ನೀನಾ ಹೆದರದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಜರ್ಮನರು ನಮಗೆ ಮೂರೇ ದಿನಗಳ ಅವಧಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಮರೆಯಬೇಡ.” ಚೆಚೋರಾ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಳು

“ಈ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಅವರು ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ?” ಬದುಕಲು ಆತ್ಮಾಸೆಪಟ್ಟ ನೀನಾ ಅಂದಳು.

“ಈ ಭಯಂಕರ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ, ಇಷ್ಟು ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹಿಮ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ಅವರು ಬರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಅವರ ತೋಪು, ಮಶಿನ್‌ಗನ್ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಗಿಸಲು ಈ ಹವೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ? ಆ ಆಸೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು” ಚೆಚೋರಾ ಹೇಳಿದಳು.

ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಅವರು ಬರಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆಗೆತ್ತೆಯು ಚೆಚೋರಾಳಿಗೂ ಇಲ್ಲದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ಜೋರಿನ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದರೂ ಎಂತಹ ಕಠಿಣ ಹಿಮ ಬಿದ್ದರೂ ನಾಡಿನ ಬಿಡುಗಡೆಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುವ ವೀರ ರಶ್ಮಿನ್ ಯೋಧರು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಲಾರರೆಂಬುದು ಚೆಚೋರಾಳೂ ತಿಳಿದಿದ್ದಳು. ನೀನಾಳ ಎಣಿಕೆ ಸರಿಯಾದುದು. ಅವರಿಗೂ ಮರಣಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಇರುವ ಈ ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಲಾಬಹುದೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಅನಿಸಿತು “ಬರಬಹುದು, ನಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ಅವಧಿಯು ಮುಗಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಬರಬಹುದು” ಎಂದು ಅವಳೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನೀನಾಳ ಮುಖವು ಆನಂದದಿಂದ ಅರಳಿತು. “ನೀನಾ ಅದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನಂಬುವೆಯಷ್ಟೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. “ಬಂದೇ ಬರುವರು. ಇಷ್ಟರೊಳಗೇನೇ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು” ಮುಡುಕ ಎನ್ನೊಕೆಮನಂದ

“ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ನಾವಿರುವ ಜಾಗ ಯಾವುದೆಂದು ಗೊತ್ತಾದೀತಲ್ಲಾ?” ಎಲ್ಲಾದರೂ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಪ್ರಮಾದವಾದೀತೆಂಬ ಅಂಜಕೆಯಿಂದ ನೀನಾ ನೆಲ್ಲನೆ ಕೇಳಿದಳು

“ಆ ಯೋಚನೆ ಬೇಡ ನಿನಗೆ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆಂತ ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಿದ್ದೀತೇ? ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಬರಲಿ ಅವರು.” ಚೆಚೋರಾ ಅಂದಳು.

ಉಳಿದವರು ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದಾಗ, ಮಾಲಾನ್ಯಾಳು ಮಾತ್ರ ಅವರಿಂದ ದೂರ ಒಬ್ಬಳೇ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ನೀನಾಳಿಗಾಗಲಿ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವಿತ್ತು ಅಂತೆಯೇ ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಬರುವ ರಶ್ಮಿನ್ ಯೋಧರ ಆಗಮನವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಅವರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನ ಕುನ್ನಿಯನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರುವ ತನಗೆ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಯದು ? ರಶ್ಮಿನ್ ಸೇನೆಯು ಮರಳಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ವೃತಪ್ರಾಯವಾಗಿದ್ದ ಊರು ತಿರುಗಿ ಚೇತನಗೊಳ್ಳುವುದು ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗೆಯರು ನಗೆಮೊಗದಿಂದ ನೈನಿಕರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುವರು. ಆ ಎಲ್ಲ ಮನೆಗಳಲ್ಲೂ ಸಂತೋಷದ ಸಂಭ್ರಮವು ಕಂಡುಬರುವುದು ತಾನು ಮಾತ್ರ ಹಿಗ್ಗಿನ ಸುಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅವಲಕ್ಷಣಮೋರೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತೋರಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಎಲ್ಲರೂ ದೂರ ಸರಿಯ ಬಹುದು. ತಾನು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದೊಡನೆ ತಮ್ಮ ಆನಂದದ ಕುಣಿತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡಬಹುದು. ಏಜಯದ ಹಿಗ್ಗಿನ ಹಸ್ತಾಂತರವಾಗಿದ್ದಾಗ ಯಾರೂ ತನಗೆ ಕೈನೀಡಲಾರರು. ಇತರರ ವಿಚಾರವಂತಿರಲಿ, ಐವಾನನು ಕೂಡ ತನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಾರ. ಊರಿಗೆ ಬಂಸಾಗ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯದೆ ಇರದು. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಕೂಡಾ ನೋಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಎದುರಿಗೆ ಬಂದರೆ ನೈರಿಯಿಂದ ವೈಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಂಡವಳೆಂದು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಉಗುಳಿ ದೂರ ಹೋಗುವನು.

ಊರ ಜನರು ತನ್ನೊಡನೆ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸುವರೆಂಬುದರ ಪೂರ್ವ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಈಗಲೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ತನ್ನಂತೆಯೇ ಕೈದಿಗಳಾದರೂ ಚೆಚೋರಾ, ಒಲ್ಲಾ, ಎಮ್ಮೊಕಿಮ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ತನ್ನಿಂದ ದೂರ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ನಿರಾಶಾವಾದಿ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾದ ಮಾಲಾನ್ಯಾಳು ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತಾನು ಅವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡದೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಅವರಿಂದ ದೂರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತದ್ದನ್ನು ಮರೆತಳು.

ರೂಪದಲ್ಲಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವುದರಲ್ಲೂ ತನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಹುಡುಗಿಯರು ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಹಜವಾದ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ತಾನು ಅಡ್ಡಾಡುವಾಗ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗಿಯರಂತೆ ನೀನಾಳೂ ಅಸೂಯೆಪಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಈಗ ನೀನಾಳಂಧನಳಿಗೂ ಭವಿಷ್ಯವಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜರ್ಮನರು ಅವಳ ಮೈಮುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಅವಳ ಪ್ರಿಯಕರ ಒಸ್ತಾಫನು ಬರುವನು. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಅವರು ಹೊಸ ಸಂಸಾರವನ್ನು ತೊಡಗುವರು. ಊರ ನಡುವಿನ ಜೌಕದಲ್ಲಿ ತೂಗಾಡುತ್ತ ಲಿದ್ದ ಲೆವೊನ್ಯೂಕನ ಹೆತ್ತವರಾದರೂ ತಮ್ಮ ಉಳಿದ ವ್ಯಕ್ತಳ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಅವನ ವಿರಹವನ್ನು ಇಂದಲ್ಲ ನಾಳೆ ಮರೆಯುವರು ಯುದ್ಧೋತ್ತರದ ಪುನರ್ರಚನೆಯು ಎಲ್ಲರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಆಗಿಯೇ ಆಗುವುದು. ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪುನರ್ರಚನೆಯ ಆಸೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ತಾನು ಅಷ್ಟು ರೂಪವತಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲವಾದರೆ ವಿಷಯದ ಅನಂದೋತ್ಸವದಲ್ಲಾದರೂ ಸೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಈಗ ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಆದೂ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು.

ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಮಾಲಾನ್ಯಾಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ದೀರ್ಘ ನಿಟ್ಟುಸಿರೊಂದು ಹೊರಬಿತ್ತು. ಅವಳು ಮಲಗಿರಬೇಕೆಂದು ಈ ವರೆಗೆ ಎಣಿಸಿದ್ದ ಚೆಚೋರಾಳು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ “ಮಾಲಾನ್ಯಾ, ನೀನು ಮಲಗಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂತ ಕೇಳಿದಳು ಇಲ್ಲದ ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನು ಚೆಚೋರಾಳ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಮಾಲಾನ್ಯಾ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೇಳಿದಳು, “ನಾನು ಮಲಗದಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ಬಂದದ್ದೇನು?”

“ಅಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳಿದೆ.” ಚೆಚೋರಾ ಅಂದಳು.

“ಕೇಳಬೇಕಾದ್ದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ವಿಷಯ ಯಾವ ಕುತೂಹಲವೂ ಬೇಡ ನಿಮಗೆ.”

“ರೇಗುವೆ ಏಕೆ? ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಒಂದೇ ಅಲ್ಲವೇ?” ಮಾಲಾನ್ಯಾಳು ಸಿಟ್ಟಿನ ಹುಸಿನಗುವನ್ನು ನಕ್ಕಳು.

“ ಒಂದೇ ಸ್ಥಿತಿ! ಹ್ಲೆ ಹ್ಲೆ, ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯೇ. ”

“ ಅದು ದುರ್ದೈವ ಅಥವಾ ನಾವೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು ? ” ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಚೆಚ್ಚೋರಾ ಹೇಳಿದಳು.

ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ತುಚ್ಛೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ಭ್ರಾಮಕ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲೇ ಮುಳುಗಿ ಹೋದ ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಒಳಗೊಳಗೆ ಎಲ್ಲರ ಕುರಿತು ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಟ್ಟು ಇನ್ನಷ್ಟು ನೆತ್ತಿಗೆರಿತು. “ ಇಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ನೀವು ನಾಲಿಗೆ ಬಿಗಿಬಿಡಿದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತರೆ ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರ ” ಎಂದಳು.

“ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಬೇಡ, ಸಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವ ಅವಳದು ” ಎಂದು ನೀನಾ ಮೆಲ್ಲನೆ ಚೆಚ್ಚೋರಾಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ಇದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ ಹೌದು, ನನ್ನೊಡನೇಕೆ ಮಾತಾಡುವುದು ? ನಾನು ಸಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವದವಳು. ನೀನು ಮಾತ್ರ ಕೋಪವನ್ನೇ ಅರಿಯದ ಮೊದ್ದು ಹುಡುಗಿ ” ಅಂದಳು.

ಮಾತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತಿತು. ತನ್ನ ನಗುವಿನಿಂದ ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಸಂತೋಷದ ಸುಗ್ಗಿಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿದ್ದ ತಾನು ಇಂದು ಸಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವದವಳೆಂದು ಸಂಭಾಷಣೆಗೂ ಅಯೋಗ್ಯಳಾದೆ. ನಗುತ್ತಲಿದ್ದಾಗ ತೆಗೆದ ತನ್ನವೊಟಿಗ್ರಾಮದ ವಾರ್ತಾಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದರೆ ನೆನಪು ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದ ದುಡಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗಿಯರಿಗಿಂತ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಳಾಕೆ. ಆಗ, ಅಂದು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ಅಭಿನಂದನೆಯ ಆಲಿಂಗನಗಳಿಷ್ಟು, ಹರ್ಷದ ಹಸ್ತಾಂದೋಲನಗಳಿಷ್ಟು! ಆದರೆ ಇಂದು ?

ಹೊರಗಡೆ ಏನೂ ಬಿದ್ದ ಸದ್ದಾಯಿತು ಗೊರಕೆಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಗ್ರಾಖಾಚನು ಅದರಿಂದ ಎಚ್ಚತ್ತು, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಕಳಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದನು.

“ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆ ನಿನ್ನದು ! ” ಎವ್ವೊಕಿಮನು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು.

“ ಈಗ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಬಂತು. ಮುಂದೆ ಏನು ಆಗುವುದೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು ? ” ತೂಕಡಿಕೆಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಗ್ರೋಖಾಚ ಅಂದನು.

“ ಆಗುವುದೇನು, ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ ”

“ ನಮ್ಮವರು ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ? ” ಮೇಲಿನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಾಬರಿ ಗೊಂಡ ನೀನಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಅವಧಿಯ ಮೂರು ದಿನಗಳೊಳಗೆ ಅವರು ತಲುಪುವುದೆಂದರೆ ..... ”

“ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳಾದರೂ ಬರಬಹುದು ”

“ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯ. ಈ ಹಿಮದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬರುವುದೆಂದರೆ ಸಾವಿನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಂತೆಯೇ. ಬೇಸಗೆಯಲ್ಲಾದರೆ ಗಿಡ ಪೊದೆಗಳು ಹಂದೆ ಅಡಗಿ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎಲೆಗಳಿಲ್ಲಾ ಉಮರಿ ಮರಗಳಿಲ್ಲಾ ಎಲುಬು-ಗೂಡುಗಳಂತಾದ ಈ ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳಿಗೆ ಎದುರು ಬೀಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

“ ಸೈನ್ಯವಾದರೆ ? ”

“ ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬೇರೆ. ಅವರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವವರು.”

ಹೊರಗಡೆ ಜೋರಾಗಿ ಗಾಳಿಯು ಸುಯ್ಯುಗುಟ್ಟುತ್ತಲಿತ್ತು. “ ಮುದಿ ರಕ್ತಸನಂತೆ ಒದರುತ್ತದಲ್ಲಾ, ಈ ಗಾಳಿ ” ಗ್ರೋಖಾಚನಂದ

“ ಇಂತಹ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆ ಹೊಂಚುಹಾಕುತ್ತಿರುತ್ತಾಳಂತೆ. ಅಲ್ಲಾ ? ” ಎವ್ವೊಕಿಮನು ಹೇಳಿದನು.

“ ಅದು ನಿಜ ” ಚೆಚೋರಾ ಸಮ್ಮತಿಸಿದಳು. “ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿಂತೂ ಈಗ ಸಾವಿನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೇ ನಡೆದಿದೆ.”

ಮೃತ್ಯುವಿನ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಕಿವಿಗೊಡಲೆಂಬಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದರಾದರು. ಅಂಜಕೆಯಿಂದ ನೀನಾಳು ಬೆನ್ನೆಲುಬಿನಲ್ಲಿ ಹಿಮ ಚೆಲ್ಲಿದಂತೆ ನಡುಗಿದಳು. ಆ ಕತ್ತಲುಕೋಣೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಮೊದಲೇ ಭಯಾನಕವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಈ ಮುದುಕ ಇನ್ನೂ ಅಂಜಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಮಾತು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮುದುಕನು ಆ ವಿಷಯ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೇ ಅವನು ಅನಂದಿಸು ವಂತೆ ತೋರಿತು

“ ಈಗಿನ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೃತ್ಯುಗಳಿವೆ.”

“ ಅದು ಹಾಗೆ ಅಜ್ಜಾ ?”

“ ಸರಳ, ಒಂದು ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿರುವ ಜರ್ಮನ ಮೃತ್ಯು ಎರಡನೇದು ಜರ್ಮನರಿಗಾಗಿ ಕಾದಿರುವ ನಮ್ಮವರ ಮೃತ್ಯು.”

ನೀನಾಳಿಗೆ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಸುದ್ದಿ ಆಸಹನೀಯವಾಯಿತು. ಎಷ್ಟೊಂದು ನನ್ನು ಕುರಿತು, “ ಇಂತಹ ಭಯಂಕರ ವಿಷಯ ಬೇಡ ಅಜ್ಜಾ !” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿದಳು.

“ ಭಯಂಕರ ಅಂತ ಹೆದರಬಾರದು ” ಗ್ರೋಬಾಚನು ಕಠಿಣ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ನುಡಿದನು “ ಈಗೀಗ ಜಗತ್ತೇ ಭಯಂಕರವಾಗಿದೆ, ಜನರೂ ಭಯಂಕರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದೇನೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಅರಿವು ಇರಬೇಕು, ಹಾಗೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹೆದರಬಾರದು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೆದರಿಸಬಹುದೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ತಿಳಿದರೆ ಸರಿ, ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೇಕಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ.”

“ ಅವರು ಅಂದರೆ ಯಾರು ?”

“ ಯಾರು, ಜರ್ಮನರು .....ಅವರು ಈಗ ಒಂದೇ ಪ್ರಯತ್ನ ದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೆದರಕೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು. ಒಮ್ಮೆ ನೀವು ಹೆದರಹತ್ತಿದರೆಂದರೆ ಮುಗಿಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ಇತಿಶ್ರೀ ಆಯಿತೆಂದೇ ತಿಳಿಯಿರಿ. ಅದೇ ನೀವು ಹೆದರಕೆಗೆ ಎಡೆ ಕೊಡದೆ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಎದುರಿಸಿದರೆ, ಜರ್ಮನರು ನಿಮಗೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರರು.”

“ ಏನೋ ಅಪ್ಪಾ, ವಾಸ್ತವವು ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಎಲ್ಲಷ್ಟೂ ಅಂಜಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ, ಅಂಜಿದವರಿಗೆ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿದಂತೆಯೇ ಅವರಿಗೂ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಕೊಂದರು. ಸಾಶ್ವತವಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ....”

“ ಅವರು ಗುಂಡಿಕ್ಕಲಾರರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದನೇ ? ಗುಂಡಿಕ್ಕು ವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೋವಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಅದರ ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ಅಲ್ಲಲ್ಲ.”

“ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ? ”

“ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ ? ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿದ ಗುರಿಯಿಂದ ಕದಲದಿರುವುದರಲ್ಲಿದೆ. ನಮ್ಮ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹಲು ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಡ್ಡುವ ಯಾವ ಮೋಸದ ಹಾಗೂ ಮೋಹದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳದಿರುವುದರಲ್ಲಿದೆ. ಎಂತಹ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಪಿಟ್ಟಿನ್ನದೆ ನಾಡಿನ ಹಿತವನ್ನು ನೆನೆದು ಮೌನವನ್ನು ತಾಳುವುದರಲ್ಲಿದೆ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕೊನೆಯಿದೆ, ಈ ನೆತ್ತರು ಹೀರುವ ಜರ್ಮನ ಪಿಶಾಚಿಗಳಾರೂ ಇಲ್ಲಿಂದ ಜೀವ ಸಹಿತ ಹೋಗಲಾರರು, ಎಂಬುದನ್ನು ಎಂದೂ ಮರೆಯಬಾರದು ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿ ಕೊಂದರೆ . . ? ಹಿಂದಿನ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಸತ್ತಿಲ್ಲ ? ಸೋವಿಯೆಟ್ ರಾಜ್ಯಸ್ಥಾಪನೆಯ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರ ಬಲಿಯಾಗಿಲ್ಲ ? ಹಿಂದಿನ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನ ತುಪಾಕಿಗಳು ಅಹುತಿಗೊಂಡ ನಮ್ಮವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಏನು ಕಡಿಮೆಯೇ ? ಅದರೆ ಪರಿಣಾಮವೇನಾಯಿತು ? ಜರ್ಮನರ ಚಿಕ್ಕ ಕುರುಹು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಾಡು ಉಳಿಯಿತು. ನಾಡಿನ ಜನತೆ ಉಳಿಯಿತು.”

“ ಹಿಂದಿನ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕಾಳಗಗಳಲ್ಲಷ್ಟೇ ಜನ ಸತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಹಾಗಲ್ಲ ಕೊಲ್ಲುವುದೇ ಉದ್ದೇಶವೆಂಬಂತೆ ಊರಿನ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾರಲ್ಲಾ ? ”

“ ಅದು ನಿಜ. ಆದರೆ, ಇಡೀ ರಶ್ಯನ್ ಜನತೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಅವರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾಡನ್ನು ಪುನಃ ಕಟ್ಟಲು ಕೆಲವರು ಉಳಿದೇ ಉಳಿಯುವರು. ನಾವು ಬದುಕಿದರೆ ಸರ್ವಸಮ್ಮದ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಹೊಸ ನಾಡು ಹುಟ್ಟುವುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಾಣಬಹುದು. ”

“ ಕಾಣುವ ಆಸೆ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಇದೆ. ” ನೀನಾ ಅಂದಳು.

“ ನೀನೂ ಕಾಣುವೆಯಂತೆ. ನಿನ್ನ ವಯಸ್ಸೆಷ್ಟು ? ಗ್ರಾಖಾಚನು ಕೇಳಿದನು.

“ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು.”

“ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ! ನಾವು ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ದಾಟಿ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ವಾಯಿತು. ಎವ್ವೊಕೆಮು ಅಜ್ಜಾ ?”

“ ಹೆ, ಹೆ, ನನ್ನನ್ನಾ ನಿನ್ನ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಿಯಾ ? ನೀನು ಮೇಜನ ಕೆಳಗೆ ಓಡ್ಯಾಡುವಾಗ ನನ್ನ ಗಡ್ಡೆ ಹಣ್ಣಾಗಿತ್ತು.” ಎವ್ವೊಕೆಮು ಅಂದನು.

“ ಅದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ, ಇವಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ನಾನೂ ಮುದುಕನೇ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ! ನೀನಾ, ನೀನು ಆ ವೈಭವದ ದಿನಗಳನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ನೋಡುವೆ. ಮುದುಕರಾದ ನನಗೂ ಎವ್ವೊಕೆಮು ಅಜ್ಜನಿಗೂ ಕೂಡಾ ಅದನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಅತುರವಿದೆ ”

“ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಮಾರ್ಪಾಟವನ್ನು ಅಲ್ಲವೇ ?” ನೀನಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಮಾರ್ಪಾಟವನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಕೊನೆಯ ಜರ್ಮನನು ಸಾಯುವುದನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆ. ಕೇವ್ ಶಹರದಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರ ಕೊನೆಯ ಘಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆ. ಮತ್ತು ಈಗ ನಮ್ಮ ಕೊರಳಿಗೆ ಬಿಗಿಯಲು ಹಗ್ಗ ಹೆಣೆಯುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ತಂದು, ನೆಲಸಮವಾದ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮರಗಳನ್ನು ಅವರಿಂದ ಕಟ್ಟಿಸುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಾಣಬೇಕೆಂದಿರುವೆ ” ಇದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಗ್ರಾಖಾಚನು ಒಳಗೊಳಗೆ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಪಾಗ್ನಿಯಿಂದ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾದನು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಇವೇ ಭಾವನೆಗಳು ಹುದುಗಿದ್ದವು. ಅದನ್ನೇ ಗ್ರಾಖಾಚನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಹರ್ಷವಾಯಿತು. ಕೊನೆಯ ಜರ್ಮನನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಲ್ಪಡುವ ದೃಶ್ಯವು ಎಷ್ಟು ಅನಂದದಾಯಕವಾಗಬಹುದು ! ತಮಗಾದ ಹಿಂಸೆಯ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತುಸುವಾದರೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗದಿರದು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆಯವರ ಮಟ್ಟಿಗೆನೂ ಸರಿ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ತನ್ನ ದುರವಸ್ಥೆಯು ಸೇಡಿನ ಮೇರೆಯನ್ನೂ

ಮೊಂಡುದು. ಭ್ರಷ್ಟವಾದ ತನ್ನ ದೇಹ ಎಷ್ಟೇ ಜರ್ಮನ ನೆತ್ತರು ಚೆಲ್ಲಿದರೂ ಶುದ್ಧವಾಗಲಾರದು.

“ ನನಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ” ನೀನಾ ಮೆಲ್ಲನೆ ಚೆಚೋರಾಳ ಕೂಡ ಅಂದಳು, ಅದು ಗ್ರೋಖಾಚನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. “ಆದರೆ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಡ. ನಿನಗೆ ನೀರು ಕೊಡುತ್ತಾರೇನು ಅವರು ? ಈಗೀಗ ಸೆಕೆ ಇಲ್ಲ ಕೆಲಸವೂ ಇಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಎಡೆಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಅಸಹನೀಯವಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತಿರುವಾಗ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು ಕಠಿಣವಲ್ಲ ” ಎಂದು ಗ್ರೋಖಾಚನು ಸಹನೆಯ ಪಾಠವನ್ನು ಕಲಿಸಿದನು.

ಎಳೆ ಪ್ರಾಯದ ನೀನಾಳಿಗೆ ಅದು ಸುಲಭವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. “ ಅಯ್ಯೋ, ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಹೀಗೆ ನೀರಿಲ್ಲದಿರುವುದು. ” ಎಂದು ಒದರಿದಳು.

“ ಏನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನ್ನ ಒದರಾಟ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಬೊಬ್ಬಿಡಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ ? ” ಚೆಚೋರಾ ನಡುವೆಯೇ ಹೇಳಿದಳು.

“ ದುಃಖ, ಕಷ್ಟ ನಿನಗೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಂದದ್ದೇನು ? ಅದು ಯಾರನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದೆ ಈಗ ? ”

“ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಮೂರು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಾರಿಗೂ ಬಂದಿಲ್ಲಲ್ಲಾ. ”

“ ಹುಚ್ಚಿ ಬರೇ. ಬೇರೆಯವರಿಗೇನೂ ಬದುಕುವ ಖಾತ್ರಿ ಇದೆಯೇ ? ಒಬ್ಬರೂ ಕಾಳು ಕೊಡುವಂತಿಲ್ಲ ಅಂದಬಳಿಕ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಅವರೂ ಸಾವಿನ ದವಡೆಯೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಂತೆಯೇ. ”

“ ಯಾರೂ ಅವರಿಗೆ ಕಾಳು ಕೊಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಖಂಡಿತ. ಆದರೆ ಏನು, ಜರ್ಮನರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲುವರೇ ? ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು ? ” ಎನ್ನೊಕೆಮ ಕೇಳಿದನು.

“ ಅದ್ಯಾಕೆ ಆಗಲಾರದು ? ಈ ಮೊದಲು ಮಾಡಿಲ್ಲೇನು ಅವರು ? ” ಗ್ರೋಖಾಚನು ಮುಂದುವರೆದು ಎನ್ನೊಕೆಮನ ಮೂರ್ಖ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದನು.

ಒಬ್ಬನೂ ಉಳಿಯದಂತೆ ನಿರ್ನಾಮವಾದ ಹೆಳ್ಳಗಳ ನೆನಪು ಅವರ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂತು. ಲೆವೆನೆವ್ಯಾ—ಅಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರು ಜನರನ್ನು ಮನೆಗಳಲ್ಲೇ ಬಂಧಿಸಿ ಇಡೀ ಊರಿಗೇನೇ ಬೆಂಕಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ತಾಯಂದಿರ ಎದುರಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಿದಿದ್ದರು. ತಪ್ಪಿಸಿ ಓಡಿದವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದು ಉರಿಯುವ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ದೂಡಿದ್ದರು. 'ಸಹಾದಿ'—ಹೆಳ್ಳಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಜನರನ್ನು ಊರ ಹೊರಗಿನ ದೊಡ್ಡ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಮದ್ದು ಗುಂಡಿನಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸುಟ್ಟಿದ್ದರು. 'ಕೊಸ್ಪಿಂಕಾ'—ಗಂಡಸರ ನೈಲಾ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಕೊಂದು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಬತ್ತಲೆ ಮಾಡಿ ಕೊರೆಯುವ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಓಡಿಸಿ ಚಳಿಯಿಂದ ಮರಗಟ್ಟಿ ಸಾಯಿಸಿದ್ದರು.

“ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಕಾಳು ಯಾರೂ ಕೊಡುವಹಾಗಿಲ್ಲ.” ಎವ್ವೊಕೆಮ ಎಂದನು.

“ಆ ಕುರಿತು ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ.” ಚೆಚೋರಾ ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸಿದಳು.

ಎಲ್ಲರೂ ಅದೇ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆ ವರ್ಷದ ಸುಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತಷ್ಟು ಕಾಳು ಹಿಂದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೆಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಳನ್ನು ಊರಿನಿಂದ ದೂರ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹುಗಿದು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹಿಮ ಬಿದ್ದಾಗ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿನೆಲವು ಜನತೆಯ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಮಡಿಲಿನಿಂದಕೊಟ್ಟು, ಹೊನ್ನಿಗೆ ಹೋಲುವ ಕಾಳನ್ನು, ಜನರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಹರಣಮಾಡಲು ಬಂದ ಜರ್ಮನರ ಕೈಗೆ ಕೊಡುವುದುಂಟೇ? ಅದು ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ತಮ್ಮ ನೆತ್ತರು ಹೀರುವ ಆ ರಕ್ತಪರಿಗೆ ನಾನೇ? ಅಹಾರ ಒದಗಿಸಿದಂತೆ. ನಾಡನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಜೀವದ ಹಂಗುಮೊರೆದು ಕಾಡುವ ಕೆಂಪುಸೇನೆಯ ದೇಶಬಾಂಧವರಿಗೆ ದ್ರೋಹ ಬಗೆದಂತೆ. ತಮ್ಮ ಒಲವಿನ ತಾಯ್ನಾಡು ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಪಾದಾಕ್ರಾಂತವಾಯಿತೆಂದು ನಾನೇ? ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಾರಿದಂತೆ. ಎಂದು ಊರೊಡೂರಿಗೆ ಒಂದೇ ಸಂದೇಶ ಹೊರಟಿತ್ತು. ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದುಕಾಳಿನ ಕಣ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡಿರಿ. ಅದೇ ತಾಯ್ನಾಡಿನ ಕರೆ. ಅವನ್ನು

ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವುದು ಸ್ವಜನದ್ರೋಹ, ಸ್ವದೇಶದ್ರೋಹ. ಅಂತಹ ಘೋರವಾದ ದ್ರೋಹಗೃಹಿಯವನರು, ರಶ್ಮದ ರೈತಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜನತೆಯ ಅಸಹಕಾರದಿಂದ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡ ಜರ್ಮನರ ರೋಷಾಂಗುಗೆ ಬಲಿಯಾಗಲು ಎಲ್ಲರೂ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಶ್ಮದ ಯುಕ್ರೇನ್ ಭಾಗದ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೃತ್ಯುವು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಟ್ಯಾಂಕುಗಳ ರತ್ನಾರ ಹಾಗೂ ಸಿಡಿಮದ್ದುಗಳ ಸ್ಫೋಟದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವರ ನೃತ್ಯನಿನಾದವು ಕೃಷಿಕ ಜನತೆಯ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸಿತ್ತು. ಫಾಶಿಯ ಹಗ್ಗದ ಸ್ಪರ್ಶವನ್ನು ತಮ್ಮ ಕುತ್ತಿಗೆಗಳಲ್ಲಿಯೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಜರ್ಮನ ಬೆಂಚಿನೆಟ್ಟಿನ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಹಂತ ಹಾಗೂ ಅವರ ತುಪಾಕಿಗಳಿಂದ ಹೊರಬೀಳುವ ಗುಂಡಿನ ತೀವ್ರಗತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಎದೆಗಳೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಜರ್ಮನ ಮೃತ್ಯು ಎಷ್ಟೇ ಕಂಠ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದರೂ ಎಷ್ಟೇ ಹುಚ್ಚಿದ್ದು ಕುಣಿದರೂ, ತಾಯ್ನಾಡನ್ನು ನುಗ್ಗಿದ ಮೈರಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ಸಬಾರದೆಂಬ ಜನತೆಯ ಅಚಲನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕದಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಶ್ಮದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಮೆರೆದಾಡಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜರ್ಮನ ಸೇನೆಗೂ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದ ಅಂವು ಆಗುತ್ತಲಿತ್ತು. ರಶ್ಮದ ಕಠಿಣ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ, ಜೋರಾಗಿ ಬೀಸುವ ಹಿಮಗಳಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರು ಅದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಶ್ರಮಿಸಿದ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸಿಗದೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವುದನ್ನು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ತಂಡಗಳು ಅಪಹರಿಸಿದ ಕಾರಣದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆಯ ಬೆಂಕಿ ಏಳುವಾಗ ಹಾಗೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದ, ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ಸೈನಿಕರು ಫಕ್ಯನೆ ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳುವಾಗ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರು ರಶ್ಮನ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಗತ್ತು ಹೊಡೆಯುವಾಗ, ನಿದ್ರೆಯ ಅಮಲೇರಿ ಎಚ್ಚರವಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿದಾಗ, ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೆಯೂ ಅದು ಅವರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿತ್ತು.

ಮೃತ್ಯುವಿನ ತಾಂಡವನೃತ್ಯದ ಮುಂದೆ ರಕ್ತನ್ ಜನತೆಯು ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚಾಗಿ ಧೈರ್ಯ ಸೈರ್ಯಗಳನ್ನು ತೋರಿದಂತೆ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರು ಮೃತ್ಯುವಿನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ತಹೀನರಾಗುತ್ತಾ ನಡೆದಿದ್ದರು.

೬

ಹೊರಗೆ ಭಯಂಕರ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ಗಾಳಿಯಿಂದ ಒಳಗೆ ಅಟ್ಟಲಟ್ಟಿ ಹಿಮಕಣಗಳು ಮೊದಲೇ ಅಸಹನೀಯವಾಗಿದ್ದ ಚಳಿಯ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದವು. ಒಲೆನಾಳು ಮಲಗಿದ್ದ ಆ ಗುಡಿಸಲು ಈ ಗಾಳಿಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಈಗಲೇ ಬೀಳುವುದೋ ಎಂಬಂತೆ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಲೆನಾ ಜೋರಿನಿಂದ ಒದರಿದಳು ಕಟ್ಟನ್ನು ಒಡೆದು ಹೊರ ಹೊಮ್ಮುವ ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಈವರೆಗೆ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಸಹಿಸಿದ್ದ ದಾರುಣ ನರಕಯಾತನೆಯಿಂದಾಗಿ ವನಸ್ಪಿನಲ್ಲೇ ಹುದುಗಿದ್ದ ವೇದನೆಯ ಪ್ರವಾಹವು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರಲೆಣಿಸಿತು ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರ ಬೆಂಚುಗಳ ಮೇಲೆ ಇಂತ, ಅವರು ಓಡಿಹೋಗುವ ಬದ್ಧ ಆದ ಹೊಡೆತ, ಅಸಹನೀಯ ಚಳಿಯಿಂದ ಬತ್ತಲೆದೇಹಕ್ಕಾಗುವ ಯಾತನೆ, ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆದ ಪ್ರಸವದ ವೇದನೆ, ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಸಮ್ಮಿಶ್ರಿತವಾದ ಸಹನಾತೀತ ನೋವನ್ನು ಅವಳ ದೇಹವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒದರಿ ಕೂಗಾಡಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವಳ ಚೇರಾಟವನ್ನು ಕೇಳಿದ ನೆರೆಕರೆಯ ಕೆಲವರು ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಅಸಮರ್ಥರಾದುದಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದರು. ಭಾವಿಕರು ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟರು. ಉಳಿದವರು ನಾಡನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸಿದ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಬಗ್ಗಲಾರವೆಂಬ ತಮ್ಮ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ದೃಢ ಮಾಡಿದರು.

ಒಲೆನಾಳ ಮಗು ಅವಳ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲೇ ಮಲಗಿತ್ತು. ಈ ಮೊದಲೇ ಸತ್ತಿದ್ದ ತಂದೆಯ, ಎಷ್ಟೋ ಸಾರೆ ಸಾಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗು ಅದು. ಅದರ ಜನ್ಮವು ಕೂಡ ಎಂತಹ

ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ! ಸೂಲಗತ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಹಡೆಯುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಹಾಸಿಗೆ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಬರೇ ನೆಲದಲ್ಲಿ, ತಾಯಿಯು ಜರ್ಮನರ ದವಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವಾಗ ಆ ಮಗು ಲೋಕದ ಬೆಳಕನ್ನು ಮೊದಲ ಸಾರೆ ಕಂಡದ್ದು ! ಈಗಲಾದರೂ ಅದು ಮಲಗಿದ್ದುದು ಕಡಿಯುವ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ, ಮೈಯಲ್ಲಿ ಚಿಂದಿಬಟ್ಟೆ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದೆ ಒಣ ನೆಲದಲ್ಲಿ. ಆದರೆ ಇದರ ಯಾವ ಅರಿವೂ ಅದಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ತನ್ನ ಆಗಮನವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಕಂಠದಿಂದ ಎಳೆ ಸ್ವರ ತೆಗೆದು ಕೂಗುತ್ತ ಲಿತ್ತು. ಎಂತಹ ಮುದ್ದು ಮಗು ! ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ಸಾಯಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಹೊರಗಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕರಣವಿದ್ದರೂ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ದಾಟಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಆ ಮಗು ಎಣಕೆಗೆ ಮೀರಿ ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

ಬಹಳ ಶ್ರಮದಿಂದ ಕೈಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಒಲೆನಾ ಮಗುವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದಳು. ಗಂಡುಮಗು ! ನಾಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷ ಬಂಜೆಯಾಗಿದ್ದು ಮಕ್ಕಳಾಗುವ ಆಶೆಯನ್ನು ಪೂರಾ ಬಿಟ್ಟಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಿದುದು ಮಗುವಿನ ಮುದ್ದು ಮೊಗವನ್ನು ನೋಡುವ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಒಲೆನಾ ತಾನು ಎಲ್ಲಿದ್ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು " ಮಿಕೋಲಾ, ಮಗ ! " ಎಂದು ಗಂಡನನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆದಳು. ಒಂಪಾದರೂ ಮಗುವಾಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಎಷ್ಟು ಆಸೆ ಪಟ್ಟಿದ್ದ ! ಆದರೂ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ತನ್ನ ಬಂಜೆ ತನಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಹಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಬಸುರಿತನದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ತೋರಿದಾಗ ಅವನೆಷ್ಟು ಆನಂದಪಟ್ಟಿದ್ದ !

ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸೈನ್ಯದ ಕರೆ ಬಂದಿತು. ಒಲೆನಾಳನ್ನೂ ಅವಳ ಕೂಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನೂ ಅವನು ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಮಗುವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಕಾಣುವ ಸುಯೋಗವು ಅವನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ತಿಂಗಳು ತುಂಬುವ ಮೊದಲೇ ಅವನು ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಮಡಿದನು. ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವಮಾನವಿಡೀ ಹಂಬಲಿಸಿ ವಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದನೋ ಆ ಫಲವು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಮೃತ್ಯುವು ಅವನನ್ನು ಈ ಲೋಕದಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ದಿತು.

ಮಗುವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಒಲೆನಾ-ಕಣ್ಣುತುಂಬಾ ನೋಡಿದಳು. ಈ ಅಸಾಧ್ಯ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಎಲ್ಲಿ ಮರಗಟ್ಟಿ ಹೋಗುವುದೋ ಎಂದು ಅಂಜಿದಳು. ಅದರ ಬೆಚ್ಚಗಾಗಿರಿಸಲು ಒಂದು ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿ ಕೂಡಾ ಅವಳಿಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಬಾಯಿಯ ಬಳಿ ಹಿಡಿದು ಬಿಸಿಯುಸಿರನ್ನು ಅದರ ಮೈಮೇಲೆ ಬೀರಿ ಉಷ್ಣತೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು.

ಹೊರಗೆ ಸಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ, ಒಂದು ಅರಿವೆಯ ಚಿಂದಿಯನ್ನಾದರೂ ಒಳಗೆ ಬಿಸಾಡುವಷ್ಟು ದಯಾಭಾವವನ್ನು ಅವರೂ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪೀಪಾಸೆಯು ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನೇ ಹರಣಮಾಡಿತ್ತು ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಿಪಾಯಿಗಳಾದ ಅವರು ಮನುಷ್ಯತ್ವದ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದರೂ ಆಫೀಸರರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ಅಸರಾಧ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರು ಕೊಟ್ಟ ಭಯಂಕರ ನರಕಯಾತನೆಯ ಸಮಯ ದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಒಂದು ಹನಿ ಆಶ್ರು ಉದ್ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಈಗ ತನ್ನ ಮುದ್ದು ಮಗುವಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆಯುವಾಗ ಕಣ್ಣೀರು ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಹರಿಯತೊಡಗಿತು. ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಏಕಾದಶಿ ! ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಏನೂ ಆಹಾರವಿಲ್ಲದ ಅವಳ ಮೊಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ಹಾಲಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು ? ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಅವಳ ಕಡೆಗೆನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಮಗು ತನಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಯಾಗಿದೆಂದು ಸನ್ನೆಯಿಂದ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಅದರ, ನೀರಿನ ಒಂದು ಹನಿಯನ್ನಾದರೂ ಅದರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ? ನೀರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಂಜಲನ್ನಾದರೂ ಅದರ ತುಟಿಗಳಿಗೆ ಸವರಿ ದಾಹಬಾಧೆಯನ್ನು ಕೊಂಚವಾದರೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡೋಣವೆಂದರೆ ನೀರು ಸಿಗದೆ ಅವಳ ನಾಲಿಗೆ ತುಟಿಗಳೇ ಒಣಗಿದ ಮರುಭೂಮಿಯಂತಾಗಿದ್ದವು

ಮಗುವಿನ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂದು ಬೇಗುದಿಗೊಂಡ ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಕಾವಲುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನಾದರೂ ಕರೆದು ಮಗುವಿಗಾಗಿ

ಒಂದು ಅರಿವೆ ಚಿಂದಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಒಂದು ಗುಟ್ಟುಕು ನೀರನ್ನಾಗಲಿ ಯಾಚಿ ಸೋಣವೆನಿಸಿತು ನಾಜೀತತ್ವಪ್ರಚಾರದಿಂದ ನಷ್ಟವಾಗಿದ್ದ ಅವರ ಮನುಷ್ಯತ್ವವು ಈ ಎಳೆಗೂಸಿನ ದುರವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಂಡು ತುಸುವಾದರೂ ಜಾಗೃತವಾದೀತೆಂದು ಎಣಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ನಾಯಕ “ಮುಂಗುರುಳಿ”ನ ಆದೇಶದ ನೆನಪಾಯಿತು. “ನಾವು ಸೋಲುವುದಾದರೆ ಜರ್ಮನರ ಫಿರಂಗಿ, ಬಾಂಬುಗಳಿಂದಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಸ್ಪೈರ್ಯದ ಶಿಥಿಲತೆಯಿಂದ; ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ದುರ್ಬಲತೆಯು ವೈರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತೆಂದರೆ ಸರಿ, ಅಂದೇ ನಮ್ಮ ಪರಾಜಯದ ಪ್ರಾರಂಭ” ಈಗ ತಾನು ಕೂಸಿಗಾಗಿ ಏನನ್ನಾ ದರೂ ಬೇಡಿದರೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ದುರ್ಬಲತೆಯ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ವೈರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗಿ, ರಕ್ಯನ್ ಜನತೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೂ ಆಸೆ ತೋರಿಸಿ ಬಗ್ಗಿಸಬಹುದೆಂದು ವೈರಿಯು ಎಣಿಸುವನು, ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಒಲಿನಾಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ವೈರಿಯಿಂದ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ಸಹ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೇಡಲಾರೆನೆಂಬ ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ತಿರುಗೊಮ್ಮೆ ವಿಚಾರ ಬದಲಾಯಿತು. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಧೈಯಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಅಜ್ಞಾತ ಕೂಸನ್ನು ಬಲಿಕೊಡುವುದೇ? ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ನಮ್ಮಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯಿಂದ ಬಂದವರು. ನಾಜಿ ಮುಖಂಡರಂತೆ ಶೋಷಕವರ್ಗದವರಲ್ಲ. ಕೂಸಿಗಾಗಿ ಇವರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಬೇಡಿದರೆ ಅದು ಮುಖಂಡರ ಕಿವಿವರೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನರಾದರೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯತ್ವವಿಲ್ಲದಿದ್ದೀತೇ? ಏನೇ ಆಗಲಿ ಕೂಸಿನ ಜೀವ ಉಳಿಸಲು ಒಂದು ಅರಿವೆ ಚಿಂದಿಯನ್ನು ಬೇಡಿ ನೋಡುವೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಅಂದಳು. ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಬಾಯಿ ತೆರೆದಳು. ಆದರೆ ಫಕ್ಯನೆ ಹಿಂಜರಿದಳು. ತಾನು ಮಾಡುವುದು ಸತಿಯೊ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ಹುಟ್ಟಿತು, ತಿರುಗೊಮ್ಮೆ ವಿಚಾರಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಅಕ್ರಮಿಸಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಜನರ ಮೇಲೆ ಜರ್ಮನರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಜರ್ಮನ ಸೈನ್ಯದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಿಪಾಯಿಯು ಕೂಡಾ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸೀ ರಕ್ತಸಿಪಾಸಿ, ಅಜ್ಞಾತ ಎಳೆಗೂಸುಗಳಿಗೆ ಅವರು

ಕೊಡುತ್ತಲಿದ್ದ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದವು. ನೈರಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಕೃತ್ತದ ಆಸೆ ಮಾಡುವುದು ಬರೇ ಹುಚ್ಚುತನವೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು.

ಇಂತಹ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದ ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಅಲ್ಲೇ ನಿಡ್ಡಿ ಹತ್ತಿತು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಿದುವಾದ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಕಂಡಳು. ತನ್ನ ಗಂಡನು ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಮಗುವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಂತಹ ಅನಂದದಾಯಕ ಪ್ರಸಂಗ ! ಅದರ ಮಗುವನ್ನು ಆ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೊ ಕಾಲಿನಿಂದ ಒದ್ದು ಅವಳನ್ನು ದೂಡಿದರು. ಮಗು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರ ಚೀರಾಟಕ್ಕೆ ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡುವಾಗ ಮಗು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಕಾವಲಿನ ಸಿಪಾಯಿಯು ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಲು ಕಾಲಿನ ಬೂಟಿನಿಂದ ಮೈಗೆ ಒದೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಲೆನಾ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಳು. ಆ ಸಿಪಾಯಿಯು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಒಗ್ಗಿದ ಅರಿವೆಯಿಂದ ಮೈಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅವನು ಸನ್ನೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಗುವನ್ನು ತಗೆಸಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು.

ಕರ್ಟನು ತನ್ನ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದನು. ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅವನ ಮೇಜಿನ ಬಡಿತವು ಜೋರಾಗುತ್ತಾ ನಡೆದಿತ್ತು. ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಲು ಅಸಮರ್ಥನಾದುದರಿಂದ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳ ಮುಂದೆ ಅವನ ವರ್ತಮಾನ ಇಳಿಮುಖವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಅವನ ಚಿತ್ತ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವು ಎಂದೋ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಒಲೆನಾಳನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ನಂದಿರಿಸಲಾಯಿತು. ನಿಲ್ಲುವ ಶಕ್ತಿ ಕೂಡ ಅವಳಲ್ಲಿ ಎಳೆಷ್ಟಾ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ ; ನಿಲ್ಲಿಸಿದೊಡನೆ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಬೀಳುವಂತಾದಳು. ಕರ್ಟನು ಒಂದು ಖುರ್ಚಿಯನ್ನು ತರಿಸಿ ಅವಳಿಗೆ ಕೂಡಲು ಹೇಳಿದನು.

ಸೋತು ಸುಣ್ಣವಾಗಿದ್ದ ಅವಳ ಕಾಲುಗಳು ಖುರ್ಚಿಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ತಾವಾಗಿ ದೇಹವನ್ನು ಅದರ ಬಳಿ ಕೊಂಡುಹೋದುವು

ಹೆಸಿವು, ನೋವುಗಳಿಂದ ಜರ್ಜರಿತವಾದ ಅವಳ ದೇಹವು, ಕರ್ಟಿನು ಕೂದಲು ಹೇಳುವ ಮೊದಲೇ ತಾನಾಗಿ ಖುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಕ್ರಮಿಸಿತು. ಕೂನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವಳು ಕರ್ಟಿನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. ಕರ್ಟಿನು ಮಗುವನ್ನೊಮ್ಮೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ "ಗಂಡೋ, ಹೆಣ್ಣೋ?" ಎಂದು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

ಒಣಗಿ ಒಡೆದುಹೋಗಿದ್ದ ತುಟಿಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ ಕ್ಷೇಣಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು. "ಗಂಡು." ಅವಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಗಾಡುವಷ್ಟು ಕೂಡಾ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಕರ್ಟಿನು ಮನಗಂಡನು. ಗೃಹಿಣಿ ತಂದೆದ ಗುಟ್ಟಿನ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಅವಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಪಡಿಸಲು ಇದು ಕೊನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಕಲ್ಪನಾತೀತವಾದ ಯಾವತ್ತೂ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಕರ್ಟಿನು ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಕೊಡುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ದೇಹಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವಳಲ್ಲಿ ಇರಗೊಡುವುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶಸಾಧನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಿಪಾಯಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲು ತರಲು ಹೇಳಿದನು. ಸಿಪಾಯಿಯು ಒಂದು ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಹಾಲು ತಂದನು. ಅವಳ ಬುದ್ಧಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾರಿದ ಅವಳ ಕೈಗಳು ಹಾಲನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಮಿದುಳಿನ ಸೂಚನೆಯ ದಾರಿ ನೋಡದೆ ಆ ಲೋಟವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಾಯ ಬಳಿ ಕೊಂಡುಹೋದುವು. ಒಂದೆರಡು ದೊಡ್ಡ ಗುಟ್ಟುಕುಗಳನ್ನು ಕುಡಿದಳು. ಹೋದ ಜೈತನ್ಯ ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮಗುವಿಗೆ ಒಂದು ಗುಟ್ಟುಕು ಕುಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹಾಲಿನ ಲೋಟವನ್ನು ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಇಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರ್ಟಿನ "ಸಾಕು" ಎಂಬ ಗರ್ಜನೆಯಾಯಿತು. ಸಿಪಾಯಿಯು ಲೋಟವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಎಳೆದು ತೆಗೆದನು. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಆ ಲೋಟವನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದುವು.

"ಎಷ್ಟು ಮುದ್ದಾಗಿದೆ ನಿನ್ನ ಮಗು! ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿಬಿಡು. ನಿನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಆಹಾರ ತರಿಸಿ ಕೊಡುವೆ." ಕರ್ಟಿನಂದನು.

ಒಲೆನಾ ಮಾತೆತ್ತಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ಕಳೆಗುಂದಿದ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸ್ಥೈರ್ಯ ನಿರ್ಧಾರಗಳ ಭಾವ ಒಂದು ಮೂಡಿತು. “ನೋಡು, ಈಗ ನಿನ್ನೊಬ್ಬಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದೇ! ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಈ ಮುದ್ದು ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೀಯೋ ಉಳಿಸುತ್ತೀಯೋ ವಿಚಾರಮಾಡು. ತಾಯಿತನದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲಿದೆ, ಮರೆಯಬೇಡ ” ಕರ್ಟನು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಹೇಳಿದನು. ಒಲೆನಾ ಮೌನವನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ದೃಢವಾದ ಮನೋನಿರ್ಧಾರವು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಲವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

ಕರ್ಟನು ತನ್ನ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸುರಿಮಳೆ ಸುರುವಾಯಿತು “ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಯಾರೊ ನಿನಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ತುಂಡು ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರು ಅದು ಯಾರು?”

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ”

“ಏನೂ, ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ?”

“ಇಲ್ಲ ”

ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಉತ್ತರ ನಿಜವಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದೆಂದು ಕರ್ಟನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಪತ್ತೇದಾರಿ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮುಂದರಿಸಿದನು.

“ನಿನ್ನ ನೆರೆಯವರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿವೆ?”

“ಮಕ್ಕಳು!” ಒಲೆನಾ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಉದ್ಗರಿಸಿದಳು. “ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇವೆ ”

“ನಿನಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಬಂದ ಹುಡುಗ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವಯಸ್ಸಿನವ. ಆ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗನನ್ನು ಯಾರು ಕಳಸಿರಬಹುದು?”

ಒಲೆನಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ನೆರೆಕರೆಯ ಎಲ್ಲರ ನೆನಪು ಮಾಡಿದಳು. ಕರ್ಟನಿಗೆ ತಿಳಿಸುವದಲ್ಲವಾದರೂ ಜರ್ಮನ ಗುಂಡನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಬಂದವರಾರೊಂದರಿ ತಿಳಿಯಲು ಅವಳಿಗೂ ಆತರವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೊ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತು, ಹನ್ನೆರಡು

ವರ್ಷದ ಹುಡುಗರಿದ್ದರು. ಅವರ ಪೈಕಿ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಬಂದವರಾ
ಲೆಂದು ಊಹಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ನಾನು ಅರಿಯೆನು. ಊರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮನೆಗಳಲ್ಲೂ ಹುಡುಗ
ರಿದ್ದಾರೆ.” ಎಂದು ಪ್ರಪಂಚವಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಕರ್ತನಿಗೆ ಅವಳು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೆನಿಸಿತು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ
ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿದನು.

“ಮುಂಗುರುಳು ಈಗ ಎಲ್ಲಿರಬಹುದು ?”

ಒಲೆನಾಳ ಮೈ ತಣ್ಣಗಾಯಿತು. ಈ ಚೌಕಕ್ಕೆ ಕೊನೆ ಯಾವಾಗ
ಎಂದನಿಸಿತವಳಿಗೆ. ನಕಾರಸೂಚಕವಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು.
“ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.”

“ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ ? ಇರಲಿ ನೀನು ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದಾಗ ಅವನು
ಎಲ್ಲಿದ್ದ ?”

“ಒಂದು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿದ್ದ.”

“ಯಾವ ಅಡವಿ ?”

“ಯಾವುದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಒಂದು ಅಡವಿ”

“ಇಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲೂ ಅಡವಿಗಳಿವೆ. ನೀನು ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ
ಬಂದೆ ?”

“ನನಗೆ ನೆನಪಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತೂ ಇಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ದಪ್ಪವಾಗಿ
ಹಿಮ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಯ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ತಂದು ಬಿಟ್ಟರು, ಅಷ್ಟು
ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು.”

“ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ರಸ್ತೆಗೆ ತಂದರು ?”

“ಯಾರಿಗೆ ನೆನಪಿದೆ ?”

“ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಮರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ? ನೀನು ಮರಳಿ ನಾಲ್ಕು
ದಿನಸವಾಯಿತಷ್ಟೆ ?”

ಒಲೆನಾ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ.

“ನೋಡು, ಈಗ ನೀನು ಒಬ್ಬಳೇ ಅಲ್ಲ. ಈಗ ನೀನು ತಾಯಿ.”

ಈ ನರಕಯಾತನೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೂ ತಾಯಿತನದ ಕಲ್ಪನೆಯು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಹುರುಪನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಅಭಿಮಾನ ಹಾಗೂ ಅನಂದದಿಂದ ಮಗುವಿನ ಮುದ್ದು ಮೊಗವನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದಳು ತನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಗೆಯೊಂದು ಮೂಡಿತು.

ಕರ್ಟಿಸು ಮುಂದರಿಸಿದನು. “ನಿನ್ನ ಮಗು ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿನಗೆ ಆಸೆ ಇಲ್ಲವೇ?”

ಕರ್ಟಿಸು ಈ ರೀತಿಯ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನೇಕೆ ಆಡುತ್ತಾನೆಂದು ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮಗು ಸುಖದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯ ಬೇಕೆಂದು ಯಾವ ಮಾತಿಗೆ ತೋರದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ?

ಮಗುವಿನ ಭಾವ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳ ಸವಿಯನ್ನು ಒಲೆನಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಉಂಡಳು ಅವಳ ಮುಖವು ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದೆಂದೆಣಿಸಿದ, ಸುಖದ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಅರಳಿತು ತನ್ನ ಮಗು ಅಂಬೆಗಾಲು ಹಾಕುವನು, ತೊದಲ್ನುಡಿ ಯಾಡುವನು. ನಿಲ್ಲಲು ಯತ್ನಿಸಿ ಮುಗ್ಧರಿಸಿ ಬೀಳುವನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ತೋಟದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅಡ್ಡಾಡುವನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಆಟದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಗೆಯುವನು. ಹೀಗೆ ಮುಂದಾಗ ಬಹುದಾದ ಘಟನೆಗಳೆಲ್ಲ ಚಲಚ್ಚಿತ್ರದಂತೆ ಅವಳ ಮನಶ್ಚಕ್ಷುವಿನ ಮುಂದೆ ನಲಿಯತೊಡಗಿದುವು.

“ನೋಡು, ಒಲೆನಾ. ನಿನ್ನ ಮುಂಗುರುಳಿನ ಪತ್ತೆ ನಮಗೆ ಇಂದಲ್ಲ, ನಾಳೆ ಹತ್ತಿಯೇ ಹತ್ತುವುದು. ನಿಮ್ಮ ಕೆಂಪು ಸೇನೆಯ ಗೋಣು ಮುಂದದೆ. ಇನ್ನು ಈ ಹಟವೇಕೆ? ಅಡವಿಗಳೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯಗಳಿಂದ ಸುತ್ತಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒವಿತಿಟ್ಟ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ತಂಡಗಳಿಗೆ ಪಲಾಯನ ಮಾಡಲು ಎಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಹೆಜ್ಜೆಂದರೆ ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಐದು ದಿನಗಳ ಮಾತು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಕೈಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದೇ ಬೀಳುವರು. ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸುವೆ. ಸೇತುವೆ ಹಾರಿಸಿದ್ದನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸುವೆ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನು ಸ್ವಯಂವೈರಣೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ. ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ದುರ್ಬೋಧನೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದಾಗಬೇಕು. ನೀನು ಈ ವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ

ಯಾವ ಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವದಿಲ್ಲ. ನೀನು ನಿಶ್ಚಿಂತಳಾಗಿ ಊರಲ್ಲಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಮಗುವಿನ ಪಾಲನೆ ಮಾಡು.”

ಕರ್ಟನ ಮಾತುಗಳ ಇಂಗಿತವೇನೂ ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಶೂನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು.

ಕರ್ಟನು ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದನು: “ನೋಡು, ನಾನೇನು ಹಿಂಸ್ರಸಶು ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ನಾನು ಮಾಡಬೇಕು. ಸೈನಿಕನಾಗಿ ವರಿಸ್ಕರ ಅಣ್ಣಿಯಂತೆ ನನ್ನ ತಂದೆನಾಡಿನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ವರ್ತಿಸಲೇ ಬೇಕು. ನಿನಗಾಗಿ, ನಿನ್ನ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ನನಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇದೆ. ನಿನ್ನ ಮಗುವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಾದರೂ ನಿನಗೆ ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಈಗ ಹುಟ್ಟಿದೊಡನೆ ಅದರ ಕೊಲೆ! ನೀನೇ ಮಾಡುವೆಯಾ?”

“ಕೊಲೆ” ಎನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಅಜ್ಞಾತ ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಒಲೆನಾ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಶಬ್ದವನ್ನೇ ಉಚ್ಚರಿಸಿದಳು.

“ಹೌದು, ಕೊಲೆಯೇ. ಇನ್ನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನೀನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ನೀನೇ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಿದಂತಾಗುವುದು, ತಿಳಿಯಿತೇ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚಿಸು ನಾನು ಒಂದೆರಡು ತಾಸು ಕಾಯಲು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ. ವೃಥಾ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಯಾಗಬೇಡ. ಹೇಗೂ ಗುರಿಲ್ಲಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಈ ಮುದ್ದು ಮಗುವನ್ನೇಕೆ ಬಲಿಗೊಡುವೆ?”

ತನ್ನ ರಿಸೆಯಿಂದ ಸಿಗರೇಟೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಾಯೊಳಗಿಟ್ಟು ಕಡ್ಡಿ ಹಚ್ಚಿ ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿದನು. ಒಲೆನಾ, ಮುಗಿಲಿನಂತೆ ವೃತ್ತಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಮೇಲೇಳುವ ಅದರ ಹೊಗೆಯ ರಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಳು. ತುಸು ಹೊತ್ತು ಈ ರೀತಿ ಹೊಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಕರ್ಟನು ಪುನಃ ಕೇಳಿದನು :

“ಎನನ್ನುವೆ?”

ಒಲೆನಾ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೇ?”

“ ನನಗೆ ಒಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ”

ಈ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕರ್ಟನು ರೌದ್ರಾವತಾರವನ್ನೇ ತಾಳಿದನು. “ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮನುಷ್ಯರೆಂತೆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದರೂ ಪರಿಣಾಮ ಇಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲವೇ ? ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ ನಿನಗೆ, ನಿನ್ನ ತಿಳಿಗೇಡಿತನದ ಫಲವೇನೆಂದು ”

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಕರ್ಟನು ಇಬ್ಬರು ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕರೆದನು. ಅವನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಏನಾಯಿತೆಂಬ ಅರಿವಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಕರ್ಟನು ಮಗುವನ್ನು ಅವಳಕೈಯಿಂದ ಎಳೆದು ತೆಗೆದನು. ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ವಜ್ರಾಘಾತವಾದಂತಾಯಿತು ಮಗುವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ (Instinct) ನೈಸರ್ಗಿಕ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಕರ್ಟನ ಮೈಮೇಲೆ ಹಾರಲು ಯತ್ನಿಸಿಳಿದು. ಆದರೆ ಯಮಪಾಶದಂತೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವರಿಬ್ಬರ ಕೈಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು ?

ಕರ್ಟನು ಮಗುವನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದನು. ಭಯಭೀತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಲೆನಾ ಮಗುವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಮುಂದೆ ಮಾಡಲಿರುವ ಕೃತ್ಯದ ವಿಚಾರದಿಂದ ಅಸ್ಪಷ್ಟನಾದ ಕರ್ಟನೂ ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಎಳೆ ಮುದ್ದು ಮಗು ಮಾತ್ರ ಇಂದು, ಮುಂದು ಯಾವುದನ್ನೂ ಅರಿಯದೆ ಆರಾಮವಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಲಿತ್ತು ಇವರು ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಮಗುವಿನ ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಕಣ್ಣರೆವೆಗಳು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಂಪಿಸಿದಂತಾಗಿ ತೆರೆದುವು. ಆದರೆ ಕಣ್ಣಿನ ನೀಲ ಮೆದಕಗಳು ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಲಿದ್ದ ಕಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಅಲುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು ತುಟಿಗಳು ನಡುಗಹತ್ತಿದುವು. ಮಗು ಕೂಗಲು ತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ರೋದನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಲೆನಾ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತಳು ಮಾತೃಸಹಜವ್ಯಾಕುಲದಿಂದ ಅದಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಲು ತಿರುಗೊಮ್ಮೆ ಉರುಳಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಸಿಪಾಯಿಗಳ ಬಿಗಿತ ಬಲವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು.

“ ಸಾಕಾಯಿತು ಹತೋಪದೇಶ ” ಕರ್ಟನು ಕರ್ಕಶಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದನು

“ ಈಗಾದರೂ ಹೇಳುವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಕೊನೆಯ ಸಾರೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ?”

ಒಲೆನಾ ಮಗುವಿನ ಮೇಲೆ ನೆಟ್ಟ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ತೆಗೆಯದೆ ಸ್ತಬ್ಧಳಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಡೆಗೂ ಅವಳ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

“ ಏನು ಕೇಳಿಸುವದಿಲ್ಲವೇ?” ಕರ್ಟನು ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒದರಿದನು.

“ ನನಗೇನೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಮಗುವಿನ ಕಡೆಯಿಂದ ಕಣ್ಣನ್ನು ಕದಲಿಸದೆ ಒಲೆನಾ ಉತ್ತರವತ್ತಳು.

“ ನೋಡು ಹಾಗದ್ದರೆ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ನಾಯಿ-ಮರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿದಂತೆ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಕೂಸನ್ನು ಕರ್ಟನು ಸಟಕ್ಕನೆ ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿದನು. ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅದರ ಕಾಲುಗಳ ಕೆಂಪು ಉಗುರುಗಳು ಹೊವಿನ ಎಸಳುಗಳಂತೆ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಂಡವು.

ಕರ್ಟನು ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದನು. ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಭೀತಿಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಆ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಕರ್ಟನು ಉದ್ಯುಕ್ತನಾದಾನೆಂದು ಒಲೆನಾ ಎಂದೂ ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅದಕ್ಕೂ ಹಿಂಜರಿಯದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳಿಗೆ ಆಕಾಶವೇ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಟನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರನಾಗಿರದೆ ಎಳೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹರಿದು ತಿನ್ನುವ ರಕ್ತಪನಂತೆ ಕಂಡನು.

“ ನೀನು ಮಾತೆಯೋ, ಬೊಲ್ಶೆವಿಕ್ ನಾಯಿಯೋ ಹೇಳು?”

ತನ್ನ ಕೂಸಿನ ಸನ್ನಿಹಿತವಾದ ಕೊಲೆಯ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ನಿಂತು ಹೋಗಿದ್ದ ಅವಳ ಹೃದಯಕ್ರಿಯೆಯು ಈ ಅವಮಾನಕರ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಪುನಃ ಜೀತನಗೊಂಡಿತು.

“ ಹೇಳು!” ಎಂದು ಕರ್ಟನು ಪುನಃ ಗರ್ಜಿಸಿದಾಗ “ ನಾನು ರಕ್ತನು ಮಾತೆ” ಎಂದು ಧೈರ್ಯಯುಕ್ತ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ನುಡಿದಳು. ಕರ್ಟನು ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಕೂಸಿನ ಮೇಲೆಯ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋದನು. ಅವಳ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವ ಕೊನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿತ್ತು ಅದು.

“ನಿನಗೆ ಇರುವುದು ಇದೊಂದೇ ಮಗುವಲ್ಲವೇ?”

ಅಲ್ಲವೆಂದು ಸೂಚಿಸಲು ಒಲೆನಾ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು.

“ಏನು? ನಿನಗೆ ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಹುಡುಗರೂ ಹುಡುಗಿಯರೂ? ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ?” ಕರ್ಟನು ಅಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತನಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

“ಹುಡುಗರು, ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರು. ಅಡವಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಎಲ್ಲರೂ. ಮುಂಗುರುಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯವ.”

ಮುಂಗುರುಳಿನ ಹೆಸರು ಉಚ್ಚರಿಸಿದ್ದೇ ತಡ ಕರ್ಟನು ಪಿಕ್ಕಾಲಿನ ಕುದುರೆ (Trigger) ಯನ್ನು ಎಳೆದನು.

ಪಿಕ್ಕಾಲು ಹೊಡೆದ ಶಬ್ದವು ಎಲ್ಲರ ಕರ್ಣರಂಧ್ರಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸಿತು. ಒಲೆನಾಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಕೂಡ ನಡುಗಿದರು.

“ನಿನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ನೀನೇನು ಮಾಡಿರುವೆ ನೋಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕರ್ಟನು ಕೂಸಿನ ಮೃತದೇಹವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಗುಂಡು ನೇರಾಗಿ ಮುಖಕ್ಕೆನೇ ನಾಟಿತ್ತು. ನೀಲಮಣಿಗಳಂತೆ ಹೊಳೆಯುವ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಹಾಗೂ ಗುಲಾಬಿ ವರ್ಣದ ಗಲ್ಲಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಮೋಹಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಮುದ್ದುಮೊಗವು ಈಗ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬದಲು ನೆತ್ತರು ಸುರಿಯುತ್ತಲಿದ್ದ ಗುಂಡಿನ ದೊಡ್ಡ ಗಾಯವೊಂದಷ್ಟೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಇದು ಯಾವುದೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಆಗ ಗ್ಯುರಿಲ್ಲಾದಳದವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿದ್ದಳು.

“ಇನ್ನಾದರೂ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಹೇಳು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಮಗುವಿನಂತೆಯೇ ಕೊಲ್ಲುವೆನು.” ಕರ್ಟನು ಜೋರಾಗಿ ಒದರಿದನು. ಅವಳು ಅದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಏನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಶೂನ್ಯದ ಸಮಾಧಾನವೊಂದು ಅವಳನ್ನು ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಆಸೆಗಾಗಲಿ ಅಂಜಿಕೆಗಾಗಲಿ ಎಡೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ ಹೊಳೆ ದಂಡೆಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಇವಳನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿಬಿಡೆ.” ಎಂದು ಕರ್ತೃನು ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅವಳನ್ನು ದೂಡಿಕೊಂಡು ಹೊಳೆಯ ಕಡೆಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಳೆಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಲೆನಾ ಅವರು ದೂಡಿದಷ್ಟೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅರ್ಧ ದಾರಿ ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮಗುವಿನ ಕಳೆಬರವು ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಅವನು ಕಾಲುಗಳಿಂದಅದನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಜೋಲುುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಯಗೊಂಡ ಮುಖವು ಭೀಭತ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾತೃಪ್ರೇಮ ಎಷ್ಟು ಅಗಾಧವೋ ಅಷ್ಟೇ ಅಂಧ. ಒಲೆನಾ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ಕೈಯನ್ನು ನೀಡಿದಳು ಸಿಪಾಯಿಯು ಮಗುವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಡಲು ಕೊಂಡ ಅನುಮಾನಿಸಿದನು. ಆದರೆ, ವೃತದೇಹವನ್ನು ಒಯ್ಯುವುದು ಆನಂದದಾಯಕ ಕೆಲಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಒಲೆನಾ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಎದೆಗೆ ಅಪ್ಪಿ ಹಿಡಕೊಂಡಳು. ಅದರ ಮೈಯ ಬಿಸಿಯು ಇನ್ನೂ ಅರಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಲೆನಾಳ ಸುಖಕರವಾಗಿವೆ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕೂಸಿನದೊಂದೇ ಕೊರತೆ ಇತ್ತು. ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಾದು ಕಾದು ಅಮೇಲೆ ಬಂದ ಆ ಮಗು ಕೆಲವೇ ತಾಸು ಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಅವಳ, ಅದನ್ನು ಸಾವಿನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದಳು. ಒಂದು ಶಬ್ದವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಎದೆಗೆ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಮಗು ಆ ಶಬ್ದವನ್ನು ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ, ಎಂತ ಕೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. “ ಇಲ್ಲ, ನನ್ನ ಮದ್ದು, ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ ” ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳು ತಿಳಿಯದೇನೇ ಅವಳ ಬಾಯಿ ಯಿಂದ ಹೊರಟವು

ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ರಶ್ಮಿನ್ ಮಾತು ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಯಾರಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಸೂಚನೆ ಕೊಡುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಎಣಿಸಿ ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ‘ಮಾತಾಡಬೇಡ’ ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒದಂದನು. ಅವರು ತನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾನು

ನಡೆಯುವುದು ತನ್ನ ಅಂತ್ಯದ ಹಾದಿ ಎಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವಳಿಗೇನೂ ಅಂಜಿಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮಗುವಿನ ವೃತ್ತವಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಎಲ್ಲವೂ ಅಂತ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಹಿಮಗಾಳಿಯು ಜೋರಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ಗಡ್ಡೆಗಟ್ಟಿದ ಮಂಜು ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಸುಕಿತ್ತು ಆ ಕಠಿಣ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಾಗಿಲೂ ತೆರೆದಿರಲಿಲ್ಲ ಹೊರಗೆ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯಪ್ರಾಣಿಯೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾವಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಲೆನಾ ಒಬ್ಬಳೇ ನಡೆದಿದ್ದಳು.

ಹೊಡೆತ ಹಾಗೂ ಹಿಮ ಕಡಿತದಿಂದ ಚರ್ಮ ಒಡೆದು ಹೊರ ಸೂಸುವ ನೆತ್ತರನಿಂದಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಲಾರದೆ ಮುಗ್ಗುಸಿ ಬೀಳುವ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ದೂಡುತ್ತಾ ಕೋವಿಯ ಬುಡದಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ಆ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಹೇಗೋ ಹೊಳೆದಂಥೆಗೆ ತಂದರು.

ಇದುವರೆಗೆ ಒಲೆನಾ ಮಗುವನ್ನು ಆಸ್ತಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಳು. ಅದರ ವೈಯ ಬಿಸಿಯು ಆರಿತ್ತು ಒಳಗಿನ ರಕ್ತವೆಲ್ಲಾ ಗಾಯದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹರಿದು ಹೋದುದರಿಂದ ಅದರ ಮುಖದ ಗುಲಾಬಿ ವರ್ಣವು ಕವುಗಟ್ಟಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ನೊಂದ ಮಾತೃಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅದು ಜೀವದಿಂದಿದೆಯೆಂಬ ಭ್ರಾಮಕ ಭಾವನೆಯು ಇನ್ನೂ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ ಹೊಳೆಯ ದಡಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದೊಡನೆ ಸಿಪಾಯಿಯು ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ಕೈಯಿಂದ ಎಳೆದನು. ಮರಿಯ ರಕ್ತಣಿಗಾಗಿ ಆಗಂತುಕರ ಮೇಲೆ ಹಾರುವ ಸಿಂಹಾಣೆಯಂತೆ ಒಲೆನಾ ಆ ಸಿಪಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಎರ ಹೋಗಿ ಕೂಸನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಪುನಃ ಎಳೆದಳು ಈ ಎಳೆದೊಡೆದಿಂದ ಮೊದಲೇ ಶಕ್ತಿ ಎನ್ನಾ ಇಲ್ಲದ ಅವಳ ತೋಲ ತಪ್ಪಿ, ಅವಳು ಧೂಪನೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಳು. ಕೂಸು ಅವಳೊಡನೆಯೇ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಒಲೆನಾ ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಲು ಕೈಚಾಚಿದಳು. ಅವಳು ಎತ್ತುವುದರೊಳಗೆ ಅವಳನ್ನು ತಂದ ಸಿಪಾಯಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಬೆಯಾನೆಟ್ಟನ್ನು ಮಗುವಿನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಕುತ್ತಿ ಅದನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ನೀರಿಗೆ ಎಸೆದನು. ಆದರೆ ಬಲವಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಅವನ ಗುರಿ ತಪ್ಪಿ, ನದೀವತಿಯ ಮಡಿಲನ್ನು ಸೇರುವ ಮೊದಲು ನಿಸರ್ಗವು ಮಾತೆಗೆ

ಮಾಡಿಸುವ ವಂದನೆಯೊ ಎಂಬಂತೆ ಮಗು ಒಲೆನಾಳ ಕಾಲಮೇಲೆ ಬಂದು ಬಿತ್ತು. ಒಲೆನಾ ಸಟಕ್ಕನೆ ಅದನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕತ್ತಿ ಮುದ್ದಿಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಸಿಪಾಯಿಯು ಅದನ್ನು ಎಳೆದು ಪುನಃ ಬೊಯೊನೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ನೇರಾಗ ನೀರಿಗೆ ಎಸೆದನು. ಈ ಸಾರೆ ಗುರಿತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹವು ಒಲೆನಾಳ ಕೂಸನ್ನು ತೇಲಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.

ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ಪಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆ ನದಿಯ ನೀರನ್ನು ಹಾಯಿಸಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಹುಲುಸಾದ ಬೆಳೆಗಳ ನೆನಪಾಯಿತು. ಕೆಲವೇ ತಾಸುಗಳ ಜೀವಿತವನ್ನು ಪಡೆದು ಬಂದಿದ್ದ ಅವಳ ಮುದ್ದು ಕುವರನನ್ನು ಅನ್ನದಾತೆ ಯಾದ ನದಿಯು ತನ್ನ ಕೋಮಲ ಆಲಿಂಗನದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಅವನ ಮೈಯ ಗಾಯಗಳನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ತೊಳೆದು ಯಾವ ಜರ್ಮನ ಸೈನ್ಯವು ಹೋಗಲಾರದ ದೂರದ ತನ್ನ ವಿರಾಮಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೃತಕೃತ್ಯರಾದ ಸಿಪಾಯಿ ಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಏನೊ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೊ ಮೆಟ್ಟಿದ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಕರ್ಟನು ತೀವ್ರಗತಿಯಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಿಪಾಯಿಗಳು ನೆಟ್ಟಿಗೆ ನಿಂತು ಸಲಾಮು ಮಾಡಿದರು. ಒಲೆನಾ ನದಿಯ ಪ್ರವಾಹವನ್ನೇ ಎವೆ ಇಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕರೆದರೂ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಕರ್ಟನು ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಸೈನ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಧ್ವನಿಯಂತ್ರ (Telephone) ದ ಮುಖಾಂತರ ಒಂದು ಸಂದೇಶ ಬಂದಿತ್ತು. ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಾದರೂ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾಹಿತಿ ದೊರಕಿಸಲಿ. ಬೇಕೆಂತ ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ವಾದ ಆದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾದಳದೊಡನೆ ಇದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀ ಅದೂ ತುಂಬಿದ ಬಸುರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವಾಗ ಅವಳಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಹೊರಗೆಡಹಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಂದ್ರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಂಬಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಂಧಿತರಿಂದ ಗುಟ್ಟನ್ನು ರಟ್ಟಿಸಲು ಕರ್ಟನು ತೀರಾ ಅಯೋಗ್ಯನೆಂದು ಅವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕೊನೆಯ ಸಾರಿ ಎಲ್ಲಾ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿ

ತುಸುವಾದರೂ ಸುದ್ದಿ ದೊರಕಿಸಲಿಕ್ಕೇಬೇಕೆಂಬ ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆಯು ಕರ್ಟನಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಬಂದಿತ್ತು.

ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಗಳ ಕುರಿತು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ದೊರಕಿಸದಿದ್ದರೆ ತನಗಾಗುವ ಹಾನಿಯನ್ನು ಕರ್ಟನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನಗಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ದಳದವರ ಗುಟ್ಟನ್ನು ರಟ್ಟಿಸುವುದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ? ಕಲ್ಪನಾ ತೀತವಾದ ಕ್ರೂರತನದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ ಆಯಿತು. ಸಹನಾತೀತವಾದ ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಯಾಯಿತು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಈ ಹೆಂಗಸು ಬಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಒಲೆನಾ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ ಮೂರ್ಖ ತನಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಹಳಿದುಕೊಂಡನು.

ಕರ್ಟನಿಗೆ ತಾನು ಒಲೆನಾಳ ಮಗುವನ್ನು ಒಂದೇ ಗುಂಡಿನೇಟಿಗೆ ಕೊಲ್ಲಬಾರದಿತ್ತೆಂದು ಅನಿಸಿತು. ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಅದರ ಕಿವಿ ಕಡಿದು, ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕಿ, ತೊಗಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಲಿದು ಒಲೆನಾಳ ಮೇಲೆ ಈ ಒಂದೊಂದೇ ಕೃತ್ಯದಿಂದ ಆಗುವ ಪರಣಾಮವನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಒಲೆನಾ ಒಂದು ವೇಳೆ ಅನುಮಾನಿಸಿ ಅನುಮಾನಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳೋ ಎನೋ. ಆದರೆ, ಈಗ ಅದೂ ಕೈಮೀರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಈ ವಿಚಾರ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನೊದಲೇ ಬಾರದುದಕ್ಕಾಗಿ ಕರ್ಟನು ತನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದನು.

ಕೋಪ ಹಾಗೂ ನಿರಾಶೆಗಳ ಉನ್ನಾದಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲೇ ಕರ್ಟನು ಹೊಳೆಯಬದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು ಹೆಸರಿತ್ತಿ ಕರೆದಾಗ ಒಲೆನಾ ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ಕೂಡಾ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡದೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಉನ್ನಾದಾವಸ್ಥೆ ಏಕೋಸಕ್ಕೇರಿತು. “ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ? ಹೇಳು ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಗರ್ಜನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಯೂ ಒಲೆನಾ ಕಣ್ಣಿತ್ತಲಿಲ್ಲ. ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿದ್ದ ದಟ್ಟವಾದ ವೃಕ್ಷಸಮೂಹದಿಂದ ಕರ್ಟನ ಗರ್ಜನೆಯ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯೊಂದು ಅವನನ್ನು ಅಣಕಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಕರ್ಟನು ಪೂರಾ ಹುಚ್ಚನಂತಾದನು. ಸಿಪಾಯಿಯು ಕೈಯಿಂದ ಕೋವಿಯನ್ನು ಎಳೆಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ ಬಿಯಾನೆಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಲೆನಾಳ ಬಿನ್ನಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿದನು.

ರಕ್ತವು ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಹರಿದು ಸುತ್ತಲಿನ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಗೆ ಕೆಂಬಣ್ಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಒಲೆನಾಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದು ಮೊರೆಯ ಉಸಿರು ಕೂಡಾ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಹೊಳೆಯಮ್ಮನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಮುದ್ದು ಕುವರನೊಡನೆ ಮನೋರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳು ದೈಹಿಕ ವೇದನೆಯ ಬಂಧನವನ್ನು ಮೀರಿದ್ದಳು. ಕರ್ಟಿನು ತಿರುಗೊಮ್ಮೆ ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಪುನಃ ಅದೇ ಅಣಕಿಸುವ ಮರುಧ್ವನಿ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೆಯೋನೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಲವಾಗಿ ತಿವಿದನು. ಒಲೆನಾಳ ದೈಹಿಕ ಬಂಧನಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಥಿಲವಾಗಿದ್ದವು. ಬೆಯೋನೆಟ್ಟಿನ ತಿವಿತದಿಂದ ಅವು ಪೂರಾ ಕಡಿದು ಹೋಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಅವಳ ಆತ್ಮವು ತನ್ನ ಪತಿ, ಪುತ್ರರ ಆತ್ಮಗಳೊಡನೆ ಅನಂತದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಯಿತು.

ಉನ್ನಾದಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕರ್ಟಿನಿಗೆ ಅವಳ ಪ್ರಾಣಪಕ್ಷಿ ಹಾರಿ ಹೋದುದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗಿಲಿಲ್ಲ. “ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಹೇಳು?” ಎಂದು ಪುನಃ ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಉತ್ತರ ದೊರೆಯದುಡಕ್ಕೆ ಕಾಳರುದ್ರನಂತೆ ಕೋಪಾ ವೇಶದಿಂದ ಕುಣಿದಾಡಿದನು. “ನಿನ್ನನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿಸಿ ಸಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ!” ಎಂತ ಒದರಿ ಅವಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಲು ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಇತ್ತನು. ನದಿಯ ನೀರು ಹಿಮಗಟ್ಟಿತ್ತು. ಊರ ಜನರಿಗಾಗಿ ನೀರು ತೆಗೆಯಲು ಒಂದೆಡೆ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಯನ್ನೊಡೆದು ಒಂದು ಹೊಂಡ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಒಲೆನಾಳ ಸ್ಥೂಲದೇಹವು ಆ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಹೋಗಿಲಿಲ್ಲ. ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಕೋವಿಗಳಿಂದ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಗೆ ಬಡಿದು ಹೊಂಡದ ಬಾಯಿಯನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಒಲೆನಾಳ ದೇಹವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿಸಿ ಕೋವಿಗಳಿಂದ ತಲೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಕೆಳಗೆ ಅಟ್ಟಿದರು. ನಿರ್ದಾಸವಾಗಿ ಅದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಮಗುವಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟ ನದಿಯು ತಾಯಿಯನ್ನೂ ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

೭

ರಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಉಡುಪನ್ನು ಬದಲಿಸುವ ನೆವದಿಂದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ತನ್ನ ಸುಂದರ ದೇಹದ ಲಾಙ್ಛನವನ್ನು ಕರ್ಟಿನಿಗೆ ತೋರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ

ನಿರತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವನು ಏನನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಯಾವುದೋ ಗಹನವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದೂ ಮಾತಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪುಸ್ತಕ ಬೇಸತ್ತು “ ಕರ್ಟಿ ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕರೆದಳು. ಆ ಕರೆಯಿಂದ ಅವನು ಎಚ್ಚತ್ತನು.

“ ಏನು ? ”

“ ಒಳಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಬಾಯಿಯೇ ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ ! ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವೆ ”

“ ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಯಾಸವಾಗಿದೆ ”

“ ದಿನವಿಡೀ ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ರಾತ್ರಿ ನೀನು ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೂ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂಟಿತನವೇ ”

ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯಿಂದ ಕಳಸಿದ ಸಂದೇಶವು ಕರ್ಟಿನ ತಲೆಯನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು ಮರುದಿನದೊಳಗೆ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ವರದಿಯನ್ನು ಕಳಸ ಬೇಕಿತ್ತು. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾದಳದ ಸ್ತ್ರೀಯಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದಕ್ಷರವನ್ನೂ ಹೊರಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಆಯೋಗ್ಯರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವರು. ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಲಿದ್ದ ಮೇಲಿನ ಹುದ್ದೆಯೂ ತಪ್ಪುವುದು. ತನ್ನ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮುಂದಟ್ಟು ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ? ಈ ವಿಚಾರವೊಂದೇ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಟಿನಿಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ಪುಸ್ತಕ ರೂಪಲಾವಣ್ಯಗಳ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ ರಾಣ್ಯಗಳ ಕುರಿತು ತುಸುವಾದರೂ ಸುದ್ದಿ ದೊರಕಿಸದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಭವಿತವ್ಯಕ್ಕೆನೇ ಧಕ್ಕೆ ಹತ್ತುವಂತಿತ್ತು. ಆ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಲಿರುವಾಗ ಕರ್ಟಿನಿಗೆ ಪುಸ್ತಕ ಅಕ್ಕನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಈವರೆಗೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದವನು ಪುಸ್ತಕನನ್ನು ಕರೆದು “ ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕ ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವುದು ? ”

“ ಹೌದು. ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇನು ನಿನಗೆ ? ”

“ ನಾನೇಕೆ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲಿ ?” ಅಪಹಾಸ್ಯದ ಸ್ವರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ ನನಗೆ ನೀನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ನಗುವಂತಹದೇನೂ ಇಲ್ಲ ಅದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿವೆ.”

“ ಅದರೆ ಅವಳು ನನಗೆ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.”

“ ಅವಳು ಹೇಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು. ನನ್ನೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಿದರೆ ಒಳಿತೆಂಬುದನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳು. ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ರಶ್ಮಿವು ಎಜಯಿಯಾಗುವುದು ತೀರಾ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಮಾಡಿಕೊಡು. ತನ್ನ ಹಿತವನ್ನು ಮರೆತು ವೃಗಜಲದ ಹಿಂದೆ ಓಡುವಷ್ಟು ಮೂರ್ಖಳಲ್ಲವಷ್ಟೆ ಅವಳು.”

“ ಅವಳು ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತೇ ಆಡುವುದಿಲ್ಲ.”

“ ಯಾಕೆ ?”

“ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಹಾರೋಗ ಹಿಡಿದವಳನ್ನು ಕಾಣುವಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ. ನಿನಗೇನು ? ನೀನು ಇಡೀ ದಿನ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಮಜಾ ಮಾಡುತ್ತಿ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಕೊಳೆಯಬೇಕು.”

ಕರ್ಟನು ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿದನು. “ ಸಾಕು, ನಿನ್ನ ಕಿಸಬಾಯಿ ದಾಸನ ಹಾಡು. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಗಂಭೀರವಿಚಾರ “ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿರಲಿ.”

ಪುಷ್ಪಾಳಿಗೆ ತುಸು ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. “ ಆಗಲಿ, ಮಾತಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದರೆ, ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ?”

“ ಈಗ ದಾರಿಗೆ ಬಂದಿ. ನೋಡು, ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾವಳದವರಗೂ ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೂ ಸಂಪರ್ಕವಿಡೆಯೆಂದು ನಮಗೆ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತಿದೆ. ಅವರಗುಸ್ತ ರಾಣ್ಯವೆಲ್ಲಿ ಎಂಬುದನ್ನು ನಮಗೆ ಅವಳು ತಿಳಿಸಬೇಕು.”

“ ಅವಳು ನನ್ನೊಡನೆ ಚಕಾರ ಶಬ್ದ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.”

“ ಮಾತಾಡುವ ಮೊದಲೇ ಅದು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು? ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಶಲಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ, ಅವಳು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಬಾಯಿ ಬಿಡುವಳು.”

ಪುಷ್ಯಳು ಉಡುಪನ್ನು ಬದಲಿಸಿ ನಿಜ್ವೆಯ ಗೌನನ್ನು ಧರಿಸಿದಳು. ನೀಲವಾದ ಸುಂದರ ರೇಶ್ಮಿಯದಾಗಿತ್ತು ಅದು. ಕರ್ಟಿನು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗಾಗಿ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದಿಂದ ತಂದಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಫ್ರಾನ್ಸಿನಿಂದ ಮರಳುವಾಗ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡುವು ದೊರೆಯದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತರಬೇಕಾಯಿತು. ಮದುವಾದ ಅದರ ಮೈಯು ಇನಿಯಳ ಆಲಿಂಗನ ದಂತೆ ಕೋಮಲವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅದು ಪುಷ್ಯಳ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಉಡುಪಾಗಿತ್ತು. ಕರ್ಟಿನು ತನ್ನ ಲವ್ಕರೇ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ

“ ಏನು, ನೀನು ಮಲಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ?” ಪುಷ್ಯ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು

“ ಮಲಗಲು ಸಮಯವಿಲ್ಲ ಈಗ. ನೋಡು, ಗ್ಯುರಿಲ್ಲಾಗಳ ಸುದ್ದಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲೇಬೇಕು ”

ಪುಷ್ಯ ಮೋಹಕ ನಗುವೊಂದನ್ನು ಬೀರಿ ಕರ್ಟಿನ ಕೈಯನ್ನು ಮುದ್ದಿಡಹೋದಳು. ಕರ್ಟಿನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿದನು. ಹಾಗೂ ತೀರ ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ, “ ಗಂಭೀರವಿಷಯ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವುದೇ ಅಸಾಧ್ಯ.” ಎಂದನು.

“ ಗಂಭೀರ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಇದು ವೇಳೆಯಲ್ಲ.” ಎಂದಳು ಪುಷ್ಯ ಅಷ್ಟೇ ಅತ್ಯಪ್ರಿಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ. ಆದರೆ, ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಕರ್ಟಿನ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಖಂಡಿತ ಮಾತಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಆಶ್ವಾಸನ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲು ಪುಷ್ಯ ಸರ್ವಥಾ ಸಿದ್ಧಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಲ್ಪ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಮಾನವನ್ನೇ ಮಾರಿದ ಅವಳಿಗೆ ಅಷ್ಟು ನೈತಿಕಧೈರ್ಯವಾದರೂ ಹೇಗೆ ಬರಬೇಕು? ಅಕ್ಕನೊಡನೆ

ಮಾತಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ “ಗೃಹಿಣ್ಯ ದಳಕ್ಕಾ ಅವಳಿಗೂ ಸಂಪರ್ಕವಿರುವುದು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ? ಅದು ನಿಜವಲ್ಲದಿರಬಹುದು.” ಎಂದಳು

“ ಆ ಯೋಚನೆ ಬೇಡ ನಿನಗೆ. ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವಳು ನಮಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಪೂರೈಸದಿದ್ದರೆ ಅವಳನ್ನು ದಸ್ತಗಿರ ಮಾಡಲಾದೀತು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸು, ಅವಳಿಗೆ.”

“ ಆಂ ! ”

“ ಏನೆಂತ ತಿಳಿದೆ ನೀನು, ಮತ್ತೆ ! ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನಾದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ನಾವು ತಡ್ಡಿಗೆ ಕೂಡುವೆವೆಂದು ಎಣಿಸಿದೆಯೋ ? ”

“ ನನಗೇನೂ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಅದರಲ್ಲಿ. ದಸ್ತಗಿರ ಮಾಡಿರಿ, ತಲೆ ಹಾರಿ ಸಿರಿ, ಬೇಕಿದ್ದರೆ ನನಗೇನು ? ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾನು ಮಾತಾಡಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ, ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಕದವನ್ನು ಇಕ್ಕಿಬಿಡುವಳು.”

“ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿ ನೋಡು ”

“ ಅಯಿತು ನೋಡುವೆ.” ಎಂದಳು ಪುಷ್ಪಾ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಅದು ನಾಳಿನ ಸುದ್ದಿ. ಆಗಲೇ ಏಕೆ ಒಲ್ಲೆನೆಂದು ಹೇಳಿ ರಾತ್ರಿಯ ಸವಿ, ಸುಖಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ?

“ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅಕ್ಕನಿಂದ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವೆ.” ಎಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ ಪುಷ್ಪಾಳು ಕರ್ತನನ್ನು ಶಯ್ಯಾಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಬರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದಳು

*

*

*

*

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ರಾತ್ರಿಯ ಊಟದ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲಾ ಮ.ಗಿದ ಮೇಲೆ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೊಳೆದ ನೀರನ್ನು ಹೊರಚೆಲ್ಲಲು ಹಿಂದಿನ ಅಂಗಳದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹೂಗಿಡಗಳೆಡೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ನೀರನ್ನು ಗಿಡಗಳಡಿಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ ಅಮ್ಮಾ ! ” ಎಂದು ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಉಸುರಿದಂತಾ

ಯಿತು. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಗಾಬರಿಗೊಂಡಳು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳನ್ನು ತಾಯಿಯೆಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಆಗಂತುಕನ ಶಿರಸ್ತ್ರಾಣದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಂಪು ತಾರೆಯು ಎದ್ದುಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕ ನೆಂದು ತಿಳಿದೊಡನೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶೋಕ ಸಂತೋಷಗಳ ಧಾವೋದ್ರೇಕ ಉಂಟಾಯಿತು. ಹೃದಯವು ಹಾರಾಡತೊಡಗಿತು. “ ನೀನು.... ನೀನು.....ನು ” ಕಂಠವು ತುಂಬಿ ಬಂದು ಮುಂದೆ ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.

ಆಗಂತುಕನಿಗೆ ತುಸು ದಿಗಲಾಯಿತು. “ ಏನಾಯಿತಮ್ಮ ನಿನಗೆ ? ” ಎಂತ ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ” ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಆಳು ವನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿದಳು. ಆಗಂತುಕನು ತೀರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಸ್ವಾತೀ ನಕ್ಷತ್ರದ ಮಳೆಯ ನಡುವೆ ಬೀಳುವ ಬಿಸಿಲಿನಂತೆ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ತೊಯ್ದ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎಳೆ ನಗುವೊಂದು ಮೂಡಿತ್ತು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ಆಗಂತುಕನ ಕೈಹಿಡಿದು “ ಊರಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರಿದ್ದಾರೆ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಉಸುರಿದಳು.

“ ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಈಗ ನಿನೊಡನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತಾಡಬೇಕು. ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯವಳೇ ತಾನೆ ? ”

“ ಹೌದು, ನಾನು ಇದೇ ಊರವಳು. ”

“ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಡು, ಇಲ್ಲಿ..... ”

ಇಷ್ಟು ಹೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅವನನ್ನು ತಡೆದಳು.

“ ಕೇಳು, ತಮ್ಮಾ, ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಪಹರೆಯವನಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ಹೊರಗೆ ಬಂದವಳು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ, ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಹತ್ತುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇರೊಂದು ದಾರಿಯಿಂದ

ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ನೋಡು, ಆ ಹೆಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡು ಅಲ್ಲಿ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಹುಲ್ಲು ಇದೆ. ನಾನು ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬರುವೆ ”

ಬಂದವನು ಒಂದು ತರದ ತೀಕ್ಷ್ಣದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡ ಹತ್ತಿದನು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಹೆಟ್ಟಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಘಡೋಸ್ಯಾ ಅರಿತಳು

“ತಮ್ಮಾ, ಏನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ. ನಾನು ಇದೇ ಊರಿನ ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದವಳು. ನನ್ನ ಮಗ ಕೆಂಪು ಸೇನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವನ ಮೃತ ಕಳೇಬರ ಇಲ್ಲೇ ಹೊಳೆಯದಂಡೆಯ ಕಂದರದಲ್ಲಿದೆ ಶವಸಂಸ್ಕಾರ ವನ್ನು ಕೂಡ ಈ ನರಾಧಮರು ಮಾಡಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ ”

ಅವಳ ಮಾತು, ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅವಳ ಸ್ವರ, ಅವಳ ನಿರ್ವಂಚನೆ ಯನ್ನು ನಿರ್ದೋಷವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬಂದವನಿಗೆ ಇಂಥವಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಪಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು.

“ ಎಲ್ಲಾ ತರದ ಜನುವ್ದಾರೆ, ತಾಯಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ” ಎಂದನು.

“ ನೀನು ಆ ಹೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗು. ನಾನು ಬೇಗನೆ ಬರುವೆ.”

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಅವಳು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದಳು. ಪಹರೆಯವನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೆ ನಗು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. “ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಹರೆ ಮಾಡು. ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಮಾಡುವಿ. ಕೆಂಪು ಸೇನೆಯು ಬರುತ್ತಿದೆ, ಬೇಗನೇ. ನಿನಗೆ ಅದು ತಿಳಿಯುವ ಮೊದಲೇ ನಿನ್ನ ಅಂತ್ಯವಾಗುವುದು. ಒಬ್ಬ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕನು, ಈಗಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಅದು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು, ಮೂರ್ಖಾ !” ಅವ ನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಳಗೇನೇ ಅಂದಳು.

ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಮಲಗುತ್ತೇನೆಂದು ತೋರಿಸಲು ಜಾಲೆ ಬಿಡಿಸಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಹೆಟ್ಟಿಯ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಕಿರಿಬಾಗಿಲನ್ನು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ತೆಗೆದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೈಕಾಲು ಗಳಿಂದ ಹಿಂದಾಡಿ ಹೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದಳು. ಹೆಟ್ಟಿಯ ಮಾಡಿಗೆ ಹೊದಿಸಿದ

ಹುಲ್ಲಿನೊಳಗಿಂದ ಗಾಳಿಯು ಬೀಸುವಾಗ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಸರಸರ ಶಬ್ದದಿಂದಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಹಿಸುಮಾತಾಡಿದರೆ ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಪಹರೆಯವನಿಗೆ ಏನೂ ಕೇಳಿಸುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಡಿಕೆ ನೋಡಿದಳು. ಒಳಗೆ ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಗಾಬರಿಗೊಂಡಳು ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಡಿದ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಲು ಸಂಬೋಧಿಸಿದವನಲ್ಲದೆ ಅವನ ಜೊತೆಗಾರರು ಬೇರೊಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು.

“ನಿಮಗಾಗಿ ಇಡೀ ಊರೇ ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದೆ ನೀವು ಬರುವ ವರೆಗೆ ನಾನು ಬದುಕುವೆನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂತ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು,” ಎಂದಳು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅನಂದದ ಅತಿರೇಕದಲ್ಲಿ.

“ಅದು ಸರಿ ತಾಯಿ. ಆದರೆ ಈಗ ನಾವು ಬಂದ ಕೆಲಸ ಬೇಗನೆ ಮಾತಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕೂಡಲು ವೇಳೆಯಿಲ್ಲ.”

“ಮಾತಾಡೋಣವಂತೆ. ನಿಮಗೆ ಹಸಿವಾಗಿರಬಹುದಲ್ಲಾ ?”

ಬಂದವರು ನಕ್ಕರು “ನಾವು ಊಟಮಾಡಲು ಬಂದಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿ ಮಾಹಿತಿ ಕೂಡಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ ನೀನು ಮಾಹಿತಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಊಟ ಕೊಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚೇ.”

“ಆಯಿತವ್ವಾ, ನಿಮಗೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ಮಾಹಿತಿ ಬೇಕು, ಹೇಳಿರಿ.”

“ನಿನಗೆ ಈ ಊರಿನ ಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಯವಿದೆಯಷ್ಟೇ ?”

“ಇಲ್ಲದೆ ಏನು ?” ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಇದೇ ಊರವಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಇಲ್ಲೇ, ಬೆಳೆದದ್ದೂ ಇಲ್ಲೇ.”

“ಸರಿ. ನಮಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾಹಿತಿ ಬೇಕು. ಜರ್ಮನರು ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ ? ಇಲ್ಲಿ ಅವರ ಬಳಿ ಏನೇನೆಲ್ಲಾ ಇದೆ.”

“ನಮ್ಮ ದಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ?” ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅನಂದೋತ್ಸಾಹಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಅವರು ಬಂದೇಬರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಅದರ ನೊಡಲು ನಮಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಹಿತಿ ಕೂಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.”

“ಒಳ್ಳೇದು. ನಮ್ಮದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡ ಹಳ್ಳಿ ಮುನ್ನೂರು ಮನೆ ಇವೆ. ಎರಡು ದಾರಿಗಳು ಈ ಊರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೇ ಒಂದನ್ನೊಂದು ದಾಟುತ್ತವೆ. ಆ ನಡುವಣ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯವಿತ್ತು. ಈಗ ಅದರ ಅವಶೇಷ ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರು ಈಗ ಫಿರಂಗಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.”

“ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳು ತಾಯಿ.”

ಅವರು ಒಂದು ನಕಾಶೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ವಿದ್ಯುತ್ ಬೆಟರಿ (Electric torch) ದೀಪದ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನೋಡಹತ್ತಿದರು.

“ಇಲ್ಲಿದೆ, ನೋಡಿರಿ, ಎರಡು ದಾರಿ, ನಡುವಣ ಚೌಕ.” ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಜೊತೆಗಾರರಿಗೆ ನಕಾಶೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿದನು.

“ಎಷ್ಟು ಫಿರಂಗಿಗಳಿವೆ ?”

“ನಿಲ್ಲಿರಿ,..... ..ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು.. ...ಸರಿ, ನಾಲ್ಕು.” ಹೌದು ನಾಲ್ಕು ಅವೆ. ದೇವಾಲಯದ ಬಲಬದಿಗೆ ಒಂದು ಕಟ್ಟಡವಿದೆ. ಅದು ಗ್ರಾಮ ಸೋವಿಯಟದ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಜರ್ಮನರು ಈಗ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಚೇರಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೇ ಒಂದು ಸೆರೆಮನೆ ಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮವರು ಇವರು ಇದ್ದಾರೆ”

“ಜರ್ಮನರು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ ?”

“ಚೌಕದ ಸಮಾಪವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ದೂರದ ಮನೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಲವೆಡೆ ಇದ್ದಾರೆ.”

“ಕೋವಿ, ಫಿರಂಗಿ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ.... .. ?”

“ಊರ ಅಂಚಿನ ಹೊರಗೆ ಮರಗಳೆದ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅವೆ”

“ಎಮಾನ ಎರೋಧಿ ಕೋವಿಗಳೇನು? (Auto air-craft guns)”

“ಇರಬಹುದು, ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಸಪೂರವಾಗಿ ಬಿದ್ದವಾಗಿನೆ ತುದಿಮೇಲೆ ಮಾಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.”

“ಮಶಿನ್‌ಗಳನ್ನು.”

“ ಅವು ಉರಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಚಿನಲ್ಲಿವೆ ಮನೆಗಳ ಗೋಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತೂತುಮಾಡಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಶಿನ್‌ಗಳನ್ನು ಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ”

ಬಂದ ಕೆಂಪುದಳದವರು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಕಾಶೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಗುರುತುಮಾಡಿದರು.

“ ಜಮೀನರು ಒಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ ? ”

“ ಹೇಳಬರ.ವಂತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬರುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಅವರ ಕಮಾಂಡರನೊಬ್ಬ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ.....ಎಂದಾಜಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸುಮಾರು ಇನ್ನೂರು ಜನ ಇರಬಹುದು.”

“ ಸಹರೆಯವರು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಾರೆಯೇ ? ”

“ ಅವರದೇನೂ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಾರೆ, ಅವರು. ರಾತ್ರಿ ನಾವು ಯಾರೂ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆ ಇದೆ ಅದರೂ ಅವರು ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೋಗಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ ರಾತ್ರಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹೊರಗೆ ಕಂಡರೆ ಅವನೊಡನೆ ಏನೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ ನೇರಾಗಿ ಗುಂಡಿಕ್ಕುವುದೇ.”

“ ಸೇತುವೆಗಳು ಎಷ್ಟಿವೆ ಇಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ? ”

“ ಸೇತುವೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ.”

“ ಅಡವಿ ? ”

“ ಇಲ್ಲ ಹೇಳುವಂತಹ ಅಡವಿಗಳೇನೂ ಇಲ್ಲ. ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಮರಗಳಷ್ಟೇ. ಅವುಗಳಲ್ಲೂ ಈಗ ಹೆಚ್ಚು ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಜಮೀನರು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆದು ಉರಿಸಲು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.”

ಹೆಟ್ಟೆಯ ಹೊರಗೆ ಏನೂ ಶಬ್ದವಾದಂತಾಯಿತು. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೆ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. ಏನಾಯಿತೆಂದು ಬಂದವರು ಕೇಳಿದರು

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಸಹರೆಯವನು ಮನೆಯ ಮುಂದೆಯೇ ಇದ್ದಾನೋ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಂಶಯ ಬಂದು ಈ ಕಡೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ನೋಡಿ ಬರುತ್ತೇನೆ.” ಎಂತ ಹೇಳಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಟ್ಟೆಯ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ರಿವಿಗೊಟ್ಟು

ಕೇಳಿದಳು. ಪಹರೆಯವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆಯೇ ಅಡ್ಡಾಡು ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಬೂಟಿನ ಸಪ್ಪಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಹೆಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು.

“ ಗಾಬರಿ ಇಲ್ಲ. ಪಹರೆಯವನು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಕುತ್ತಾ ಇರಲಿ ” ಎಂದಳು.

ಬಂದವರು ನಕಾಶೆಯನ್ನು ಮಡಚಿದರು.

“ ನಾವು ಈಗ ಹೊರಡುತ್ತೇವೆ. ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು, ತಾಯಿ. ”

“ ಉಪಕಾರವೇನು ಇದರಲ್ಲಿ. ನನ್ನ ಮಗನೂ ನಿಮ್ಮ ದಂಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ. ಅವನ ದೇಹ ಇಲ್ಲೇ ಹೊಳೆಯಬದಿಯ ಕೊರಕಲಿನಲ್ಲಿದೆ. ”

ದೀಪದ ಗುಂಡಿಯು ಒತ್ತಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜ್ಯೋತಿಯು ಮಾಯವಾಯಿತು. ಬಂದವರು ಹೊರಟರು.

“ ನೀವು ಎಂದೆ ಬರುತ್ತೀರಿ ? ” ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಅದು ಈಗ ಹೇಳಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡುವ ಮೊದಲು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ”

“ ಬೇಗನೆ ಬನ್ನಿರಿ. ಒಂದು ತಿಂಗಳಾಯಿತು, ಪ್ರತಿದಿನ ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ”

“ ಹಾಗೆ ಬರುವುದೆಂದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಭವಲ್ಲ, ತಾಯಿ ”

“ ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಆದರೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿರಿ, ಮಕ್ಕಳೇ. ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದಿನ ಇದನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ? ”

ಫಕ್ಕನೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಹೊಳೆಯಿತು ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿ. “ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲಿ. ನಿಮಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ” ಎಂದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

“ ಅದೇನು ತಾಯಿ ? ”

“ ಅವರ ಕಮಾಂಡರನು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ರಾಣ್ಯಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ಮನೆಯಿಂದಿನ ಒಬ್ಬ ಪಹರೆಯವನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಒಳಗೆ ತನ್ನ ಇನಿಯರೊಡನೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಇವನು ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಇಲಿಯಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನೊಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮುಗಿಸ ಬಹುದು.”

ಬಂದ ಮೂವರಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವನಾದ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಯು ಬಹಳೇ ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸಿತು. “ ಒಂದು ಕೈ ನೋಡೋಣ.” ಅಂದನು

“ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ದುಡುಕಬಾರದು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕು.” ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದನು.

“ ವಿಚಾರವೇನು ಇದರಲ್ಲಿ ? ನಾಯಿಯನ್ನು ಎಳೆದಂತೆ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದ ರಾಯಿತು, ಅವನನ್ನು ”

“ ಹೌದು, ಬಹಳ ಸ.ಲಭ. ನಾಯಿಯನ್ನು ಎಳೆದಂತೆ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಯುವುದು, ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಕೊಯ್ದಂತೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ದುಬಿಡುವುದು, ಅಲ್ಲವೆ ? ಆದರೆ, ಮುಂದೆ ಏನು ? ಮೂರ್ಖಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸು. ಮುಂಜಾನೆ ಈ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ವೈರಿಗಳು ದೊಡ್ಡ ದಂಡನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸುವರು. ‘ಸಹಾದಿ’ ‘ನೆವ್ವಾ’ ಈ ಊರಲ್ಲಿ ತೊಟ್ಟಿಲಿ ನಲ್ಲಿದ್ದ ಕೂಸನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದುಕನ ವರೆಗೆ ಒಬ್ಬ ನನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಕೊಂದಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡುವರು. ಅಂದ ಮೇಲೆ ನಾವಾ ದರೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಏನನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಯಿತು ? ಯಃಕಶ್ಚಿತ ಒಬ್ಬ ಜರ್ಮನ ಅಫೀಸರನನ್ನು ಕೊಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಏನೂ ಮುಂದೆ ಹೋದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ತಿಳಿಯಿತೇ ?”

“ ಅದೇನೋ ಸರಿಯೇ. ಆದರೂ ಈ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದು ಹಾಕಲು ಕೈಗಳು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತವೆ.”

“ ಅವಸರ ಮಾಡಬೇಡ. ಅದನ್ನೂ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವೆಯಂತೆ. ಹೊರಡು, ಈಗ ಹೋಗೋಣ ಮನೆಗೆ.”

“ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ ತಮ್ಮಾ ?” ಫೆರೋಸ್ಯಾ ಆತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಮನೆಯೆಂದರೆ ಸಾಂಕೇತಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗಳು ಬಹಳ ದೂರ ಅವೆ, ತಾಯಿ. ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪೈಪ್ಪದ ದಳ ಎಲ್ಲಿ ಇದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆ. ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇವೆ, ತಾಯಿ. ನಮಸ್ತೆ.”

“ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ. ಮಕ್ಕಳೇ, ಬೇಗನೆ ಬನ್ನಿ, ವಿಜಯಿಗಳಾಗಿ ಬನ್ನಿ.”

ದೂರವಾದಂತೆ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ ಅದೃಶ್ಯವಾಗುತ್ತಿರುವ ಮೂರು ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಳು. ಅವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನಿರ್ಮಲ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮೀಯುವ ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳು. ಈಗ ಪುನಃ ದಾಸ್ಯತ್ವದ ಕೊಳೆ-ನೀರಿನ ಕೊಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಾಗ ಅವಳ ಹೃದಯ ಅತ್ಯಂತ ಜಡವಾಯಿತು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ಇಡೀ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ದಾಸ್ಯತ್ವದ ಹಾಗೂ ಕ್ರೂರ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಊರಿನ ಜನರು ತಮ್ಮ ಬಿಡುಗಡೆಯು ಬೇಗನೆ ಆಗುವುದೆಂಬ ಭರವಸೆಯಿಂದಷ್ಟೇ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. “ನಮ್ಮ ದಂಡು ಬರುತ್ತದೆ” ಇದೇ ಅವರ ಆಸೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ, ಹಾಗೂ ಕನಸಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಬರುತ್ತಾರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ - ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಂಶಯವಿರಲಿಲ್ಲ - ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ತಯಾರಿ ಮುಗಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಗೇನೇ ಬರಲು ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಈಗ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಮಾತ್ರ ಅರಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯ ದಂಡಿನ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮಂದಿಗಳಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೇಳೋಣ ಎನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಆ ಮೂವರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಶಬ್ದಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದವು. ಈ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಜರ್ಮನರ ಕಿವನರೆಗೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಅದು ತಿಳಿದರೆ ತಮ್ಮ ಬಿಡುಗಡೆ ಇನ್ನೂ ಕಠಿಣವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ದೀರ್ಘಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವೂ ಆಗಬಹುದು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು. ಆದರೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹೊಸ ಹುರುಪನ್ನು ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸದಿರಲು ಅವಳಿಗೆ ದುಸ್ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಮುದುಕಿಯೇನೋ ದಾರಿಗೆ ಬರಹತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ರಶ್ಮಿವು ಗೆಲ್ಲುವ ಆಶೆ ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು ಎಂದು ಕರ್ಟಿ, ಪುಸ್ತಕ ಎಣಿಸಿದರು. ಎಜಯದ ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದ ಮತ್ತರಾದ ಅವರಲ್ಲಿ ಭಡೋಸ್ತಾಳ ನವೋತ್ಸಾಹದ ನಿಜಕಾರಣವನ್ನು ಉಹಿಸುವಷ್ಟು ಧೂರ್ತತನವಿರಲಿಲ್ಲ.

೮

ಆ ದಿನ ಹಿರಿಯ ಗೆಸ್ಲಿ ಕನು ಕಮಾಂಡರನ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ನಡುರಾತ್ರಿಯ ವರೆಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದ ಕಾಗವ ಪತ್ರಗಳ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಉರಿನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಕಾಳು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದನು. ಚಿಕ್ಕ ಒಂದು ಎಣ್ಣೆಯ ದೀಪ ಮಿಡೆ ಮಿಡೆ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಲಿತ್ತು. ಆ ರಾತ್ರಿಯ ಕಠಿಣ ಚಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವನ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಬೆವರ ಹನಿಗಳು ಉದುರುತ್ತಿದ್ದವು. ಎಷ್ಟೋ ಸಾರೆ ಕೂಡಿಸಿದನು, ಕಳೆದನು, ಗುಣಾಕಾರ ಭಾಗಾಕಾರ ಗಳ ಪ್ರಯೋಗವೂ ಆಯಿತು. ಆದರೂ ಬೇಕಾದ ಸಂಖ್ಯೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸರಿ ಆದ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಂದರೂ ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗು ವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಇಂತಿಷ್ಟು ಕಾಳು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಆಜ್ಞಾ ಪತ್ರವನ್ನು ರೈತರಿಗೆಲ್ಲಾ ಕೊಡುವುದೇನೋ ಸುಲಭವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಕಾಳು, ಲೆಕ್ಕವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾಳು ಮಾತ್ರ ಯಾರೊಬ್ಬನಾದರೂ ಒಂದು ಹಿಡಿ ಕೂಡಾ ಈ ವರೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಕೊಡು ವಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹೊಣೆಯಾಗಿ ಐದು ಜನರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದ ಹಿರಿಯನ ಹೊಸ ಯೋಜನೆಯಿಂದಲೂ ಏನೂ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಲೆನಾಳಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಬಂದ ಹುಡುಗನ ಸುದ್ದಿ ಕೂಡಾ ಈ ವರೆಗೆ ಏನೂ ಹತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜರ್ಮನರು ಇದೆಲ್ಲದಕ್ಕೂ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಣೆ ಮಾಡುವರೆಂದು ಹಿರಿಯನು ಅರಿತಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಮೊದಲೇ ಮುಂದವಾಗಿದ್ದ ಅವನ ಬುದ್ಧಿಯು ಇನ್ನಷ್ಟೂ ಜಡವಾಗಿ ಲೆಕ್ಕವೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು. ಕೂಡಿಸೋಣ, ಕಳೆಯೋಣವು

ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗಿದ್ದಿತು. ಹತ್ತಿರ ಕೂತಿದ್ದ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನಿಗೆ ಬೇಸರ ಹತ್ತಿತು. “ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವುದೇನು ನಿನ್ನ ಲೆಕ್ಕ?” ಎಂದು ಒದರಿದನು. ಹಿರಿಯನ ತಲೆಯಲ್ಲಿನ ಗಲಿಬಿಲಿಯು ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕ ವಾಯಿತು. ಹೇಗೂ ಬರೆದು, ಗೀಟಿ ನಡುರಾತ್ರಿ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಲೆಕ್ಕದ ಪಟ್ಟಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

ಹೊರಗೆ ಕಗ್ಗತ್ತಲು ಕವಿದಿತ್ತು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಹಿಮಗಾಳಿಯೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಬೀಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ಜನತೆಯಷ್ಟೇ ನಿರ್ವಿವೇಕವೂ ಹಿರಿಯನಿಗೆ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿತ್ತು. ಒಬ್ಬನೇ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಹೆದರಿದನು ಅದರ ಸಿಪಾಯಿಯನ್ನು ಜೊತೆಗೆ ಕಳಿಸಲು ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಕಮಾಂಡರ್‌ನ ಆಪ್ತನೇ ಇಲ್ಲದೆ ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಕಳಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಜೊತೆಗೆ ಜನ ಕಳಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದನು. ಹಿರಿಯನು ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ಒಳಗೊಳಗೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದನು ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಹೊರಬೀಳುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀನಾದರೂ ಬಾ ಎಂದು ತನ್ನೊಡನೆ ಮನೆಯವರೆಗೆ ಬರಲು ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನನ್ನು ಯಾಚಿಸಿದನು ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನಕ್ಕು “ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯಿಂದ ಧ್ವನಿಯಂತ್ರದ ಕರೆ (Telephone call) ಯಾವಾಗ ಬಂದಿತ್ತೆಂದು ನಿಯಮ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಬರಬೇಕೇ? ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು ಹೇಳುವೆ, ನೀನು.” ಎಂದನು. ಹಿರಿಯನ ಮನೆಯು ಬರೇ ಇದು ಮಾರುಗಳಷ್ಟೇ ದೂರವಿತ್ತು. ಮೂರು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬರಬಹುದೆಂದು ಹಿರಿಯನು ಸೂಚಿಸಿದನು. ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಮೇಜಿಗೆ ಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಡೆದನು “ಎನು ? ಚಿಕ್ಕ ಕೂಸೋ ! ನೀನು ಕತ್ತಲೆಗೆ ಅಂಜಲಿಕ್ಕೇ ಸಂಜೆಯ ನಂತರ ಯಾರೂ ಹೊರಗೆ ಬೀಳಬಾರದೆಂದು ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟುಪ್ಪಣೆ ಇರುವಾಗ ಹೊರಗೆ ಯಾರೂ ಬರುವಹಾಗಿಲ್ಲ ಬೇರೆ ಯಾತರ ಅಂಚೆ ನಿನಗೆ. ನೆಟ್ಟಗೆ ಹೋಗು ಮನೆಗೆ” ಎಂದು ಗುಡುಗಿದನು.

ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಬೀಳಲು ಅಂಜುತ್ತಿದ್ದನೆಂದೂ ಇದೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಅಂಜುಬುರುಕುತನವನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ಒಂದು ನೆವ ಮಾತ್ರ

ನೆಂದೂ ಗೆಸ್ಲಿಕನು ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಜರ್ಮನರ ಮುಂದೆ ಧೈರ್ಯ ದಿಂದ ಮಾತಾಡುವ ದಿಟ್ಟತನ ಅವನಿಗಿಲ್ಲದ ಬರಬೇಕು ? ಕುನ್ನಮಂ ಯಂತೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಕವಿದ ಕಗ್ಗತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ಹಗೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯುವುದೂ ಅಪಾಯಕರ ವಾಗಿತ್ತು.

ಚಳಿಯಿಂದಲೂ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಕೂಡಲ ತುದಿಯಿಂದ ಕಾಲ ಬುಡದ ವರೆಗೂ ನಡುಗುತ್ತಾ ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಮಾರು ದೂರ ಹೋಗುವುದರೊಳಗೆ ಒಂದು ಮನುಷ್ಯಾಕೃತಿ ಯನ್ನು ಕಂಡಂತಾಯಿತು. ಭೀತಿಯಿಂದ ಗೆಸ್ಲಿಕನ ನಡುಕ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅಫೀಸಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗೋಣವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಾ ಕಾಲ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೊ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿದರು. ಏನೋ ಭಯಂಕರ ಘಟನೆ ನಡೆಯ ಲಿರುವುದೆಂದು ಗೆಸ್ಲಿಕನಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದ ಬೊಬ್ಬಿಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುವುದರೊಳಗೆ ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ಬಲು ವಾದ ಎಟು ಬಿತ್ತು. ಬಾಯೊಳಗೆ ಯಾರೋ ಅರಿವೆ ತುಂಡನ್ನು ತುರುಕಿದರು. ಹಾಗೂ ಹೆಡಮುರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಅವನನ್ನು ತುಸು ದೂರ ಒಯ್ದು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಿದರು ಅದು ಯಾವ ಮನೆಯೆಂದು ಗೆಸ್ಲಿಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಸುಕು ತೆಗೆದಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕೈದೀಪದ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವರ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ಒಬ್ಬನು ಕುದುರೆಕಾಸ್ತೂರ ಕುಂಟೆ ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು, ಗ್ರೊಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿ ನೈಸ್ಯಾ.

ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೇಜಿನ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ನರಿತ ಕೂದಲಿನ ಮುದುಕಿಯು, " ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ, ಕೂತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರ. ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಲೇಖಿ ದಾಖಲೆ ಬೇಕು " ಎಂದು ಅಜ್ಞಾ

ಪಿಸುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು. ಗೆಪ್ಪಿಕನನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವು ಬಿಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆದರೂ ಭೀತಿಯಿಂದ ಆರೇಜೇವವಾಗದ್ದ ಅವನು ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಎಳೆಲ್ಲಿ

“ಎಲಾ, ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲು, ನೀನು ಈಗ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವೆ, ತಿಳಿಯಿತೇ?” ಆ ಮುದುಕಿಯ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಗೆಪ್ಪಿಕನ ರಕ್ತ ಆಶ್ಚರ್ಯ, ವಿಸ್ಮಯಗಳಿಂದ ತಣ್ಣೀರಿನಂತಾಯಿತು ಒಬ್ಬ ಕುಂಟೆ ಕುದರೆ ಕಾಸ್ತಾರನೂ ಕೆಲವು ಹೆಂಗಸರೂ ಕೂಡಿ ತಾವೇ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರನ್ನಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವತಃ ಜರ್ಮನರಿಂದ ನೇಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಊರ ಹಿರಿಯನಾದ ತನಗಿ, ಜರ್ಮನ ಸೈನ್ಯದ ಕಚೇರಿಯ ತೀರ ಸಮಾಪದಲ್ಲೇ ಆರೋಪಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಮಾರಿದ ವಿಷಯ. ಆದರೆ, ಈಗ ಸತ್ಯಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲೇ ಆ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಮಾರಿದ ವಿಷಯವು ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು.

‘ಎನು, ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನನ್ನು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲೇ ಮುಗಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಎಂಥ ಅಪರಾಧಿಯೇ ಆಗಲಿ, ನ್ಯಾಯವಾದ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡದೆ ದಂಡಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದೆವು. ನೋಡು, ನೀನು ಆರೋಪಿ, ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಾಗ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಉತ್ತರಕೊಡಬೇಕು ಹೂಂ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲು.” ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಹೇಳಿದಳು.

ಹಿಂದಿನ ದಿನ ತನ್ನ ಕ್ರೂರ ಕಟ್ಟಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ಇಡೀ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಹಾಕಾರವೆಬ್ಬಿಸಿದ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನು ಅಂದು ಅದೇ ಊರಿನ ಹೆಂಗಸರ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಕೊಡಲು ಆರೋಪಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದನು.

“ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?”

ಭವಿತವ್ಯದ ಅಂಜಕಯಿಂದ ಹಿರಿಯನ ನರನಾಡಿಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿಂತಂತಾಗಿ ದ್ದವು. ಉತ್ತರಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಮಾತೇ ಹೊರಡದಾಯಿತು.

“ಇದು ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನ. ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಕೊಡಬೇಕು.” ತಿರುಗೊಮ್ಮೆ ಅವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಲಾಯಿತು.

ಗದ್ದದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಉತ್ತರವತ್ತನು, “ಪ್ಯಾಟರ್ ಗೆಸ್ಲಿಕ್ ”

“ ನಿನ್ನ ವಯಸ್ಸು ? ”

“ ನಾಲ್ಕತ್ತೆಂಟು ”

“ ನಾಲ್ಕತ್ತೆಂಟು ! ನಿನ್ನಂತಹ ದ್ರೋಹಿಯನ್ನು ಭೂಮಾತೆಯು ನಾಲ್ಕತ್ತೆಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಹೊರಬೇಕಾಯಿತೇ ? ” ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಹೇಳಿದಳು.

“ ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಟೀಕೆಗೆ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ ” ಮೇಜಿನ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀಯು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದೆರಡು ಸಾರೆ ಬಡೆದು ಹೇಳಿದಳು

“ ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೀ ? ”

“ ಊರ ಹಿರಿಯ ”

“ ಊರ ಹಿರಿಯ ! ಮೊದಲು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿ ? ”

ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಇದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ನೆಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು

“ ಉತ್ತರ ಯಾಕೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ? ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ ? ” ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಕೇಳಿದಳು

ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಇದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ

ಕುಂಟಿ ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ್ ಈಗ ಎದ್ದನು. “ ಏನು ನಾಲಿಗೆ ಮರಗಟ್ಟಿದೆಯೇ ? ದವಡೆಗೆ ಒಂದು ಏಟು ಎರಿಸಿದರೆ ತಾನಾಗ ಸಡಿಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾತಾಡುವೆಯೋ ದವಡೆಗೆ ಕೊಡಲೋ ? ”

ಗೆಸ್ಲಿಕನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಟಿತು : “ ನಾನು ತುರಂಗ ದಲ್ಲಿದ್ದೆ. ”

“ ತುರಂಗ ! ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಇದ್ದೆ ? ”

“ ದೀರ್ಘಕಾಲ. ”

“ ನೀನು ಯಾರು ? ರೈತನೋ ಮಜೂರನೋ ಅಥವಾ ಜಮೀನು ವಾರನೋ ? ”

“ ಕುಲಕ (ಸಣ್ಣ ಜಮಾನುದಾರ)”

“ ಓಹೋ, ನೀನು ಕುಲಕನೋ ! ತುರಂಗದಿಂದ ಎಂದು ತಪ್ಪಿಸಿದೆ ?”

“ ಯುದ್ಧ ಸುರುವಾದೊಡನೆ ”

“ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿ ಬರಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಾ,” ಕುಂಟೆ ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ ಒದರಿದನು

ಮೇಜನ ಸಿಂದಿನ ವದುರೆಯು ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು. ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರನು “ ಸರಿ ” ಎಂದೊಡನೆ ಪುನಃ ವಿಚಾರಣೆ ಸುರುವಾಯಿತು.

“ ತುರಂಗದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ ?”

“ ಮನೆಗೆ.”

“ ಅದೇಲ್ಲಿ ? ”

“ ರೊಸ್ಸೋವದ ಬಳಿ ”

“ ಜರ್ಮನರು ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಗಂಟುಬಿದ್ದರು ?”

“ ರೊಸ್ಸೋವದಲ್ಲಿ.”

“ ಅಲ್ಲೇ ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡೆಯೇನು ?”

“ ಹೌದು.”

“ ತುರಂಗಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಕಳಿಸಿದರೆಂತ ನಾವು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ” ಅ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಹೇಳಿದಳು.

“ ಅದು ಸರಿ.” ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು

“ ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ತುರಂಗಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದರು ?”

ಗೆಪ್ಲಿಕನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ ಪುನಃ ಎದ್ದನು. “ ಹೇಳು ಬೇಗನೇ.”

ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರನ ಎರಡು ಸ್ವರವು ಗೆಪ್ಲಿಕನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ನಡುಕವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತು.

ಅಂಜುತ್ತ ಅಂಜುತ್ತ “ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ” ಅಂದನು.

“ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ?”

“ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

“ ನೋಡಿರಿ, ಬಾಯಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನು ” ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಹೇಳಿದಳು.

“ ಯೋಚನೆ ಬೇಡ. ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೊರಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ ” ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ ಆದನು. ಹಾಗೂ ಪುನಃ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ತೊಡಗಿದನು.

“ ಜಮೀನುದಾರಿ ನಿರ್ಮೂಲನದ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ನೀನು ತುರಂಗ ದಲ್ಲಿದ್ದೆಯಷ್ಟೆ ?”

“ ಹೌದು.”

“ ಸರಿ, ಪೆಟ್ರೊರಾನ ತಂಡದಲ್ಲಿಯೇ ನೀನು ?”

ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರನು ಫಕ್ಕನೆ ಕೇಳಿದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಚಿಕ್ಕ ನಾದನು ಆ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವು ತಾನಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಂತು. ಪೆಟ್ರೊರಾನ ತಂಡದಲ್ಲಿದ್ದದನ್ನು ಒಪ್ಪಿದನು.

“ ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು ” ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ ಜಾಹೀರ ಮಾಡಿದನು.

“ ಕುಲಕ, ಪೆಟ್ರೊರಾನ ತಂಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವ. ಈಗ ಜರ್ಮನರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡವ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ದಯೆಗೆ ಅರ್ಹನಾಗಲು ಇವನು ಹಿಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎನೂ ಷಾಡಿಲ್ಲ ”

“ ಈಗ ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೇಲಿರುವ ಆರೋಪವೇನೆಂದು ಕೇಳು. ಲೆನೊನ್ಯೂಕನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿದ್ದು. ಈಗ ಬಂಧಿತರಾಗಿರುವ ಐದು ಜನರನ್ನು ಮರಣಕ್ಕೆ ಗುರಿಮಾಡಿದ್ದು.”

“ ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಜರ್ಮನರೊಂದಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನುಗ್ಗಿ ಇದ್ದ ಕಾಳು-ಕಡಿಯನ್ನೂ ದನಕರುಗಳನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳೆಹೊಡೆದು ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳು ಹಾಲ್ವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು.” ಗ್ರೋಕಾಚನ ಹೆಂಡತಿ ಫ್ರೋಸ್ಯಾ ಸೇರಿಸಿದಳು.

“ ಎಲ್ಲವೂ ಸೂರ್ಯಪ್ರಕಾಶದಂತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅವನು ಅಪರಾಧಿಯೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸಂಶಯವಿದೆಯೇ ?” ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ ಕೇಳಿದನು.

“ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ.” ಎಲ್ಲರೂ ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ಅಂದರು

“ಸರಿ, ಹಾಗಾದರೆ ಇವನಿಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸೋಣ?” ಮೇಜನ ಹಿಂದೆ ಕೂತಿದ್ದ ಮುದುಕಿಯು ಕೇಳಿದಳು

“ಮರಣದಂಡನೆ” ಫ್ರೋಸ್ಟಾ ಸೂಚಿಸಿದಳು.

ಸಮ್ಮತಿಸೂಚಕವಾಗಿ ಅದೇ ಶಬ್ದವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಉಚ್ಚರಿಸಿದರು.

“ಗೆಳೆಯರೇ, ಅಪರಾಧಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಬೇಕಾಗಿ ಸೂಚನೆ ಬಂದಿದೆ. ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇದ್ದವರು ಕೈ ಎತ್ತಿರಿ.” ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರ ಕೈಗಳೂ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದವು.

“ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇಲ್ಲವವರು?”

“ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.”

“ತಮ್ಮ ಮತವನ್ನೇ ಕೊಡದವರು?”

“ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.”

“ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರ್, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರಿ.” ಮೇಜನ ಹಿಂದಿನ ಮುದುಕಿಯು ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದಳು ಹಾಗೂ ತೀರ್ಪನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೇಳಿ ಬರೆಸಿದಳು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬರೆದಾದ ಮೇಲೆ ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರನು ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದ ಸದಸ್ಯರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಓದಿ ಹೇಳಿ ಗಂಭೀರ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಓದಿದನು “ಮೇಲೆ ಹೆಸರು ಓದಿದ ಐವರ ಈ ಜನತಾನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವು ಸರ್ವಾನುಮತದಿಂದ ಅರೋಪಿಪ್ರೈಟರ್ ಗೆಪ್ಲಿಕನು ಅಪರಾಧಿಯೆಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ ಹಾಗೂ ಆ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸುತ್ತದೆ. ತೀರ್ಪನ್ನು ಈಗಲೇ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ತರಲಾಗುವುದು.”

ಗೆಪ್ಲಿಕನಿಗೆ ಸಿಡಿಲುಬಡಿದಂತಾಯಿತು. ವಿಚಾರಣೆಯು ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಮುಟ್ಟಿತೆಂದು ಅವನು ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಗೋಳಾಡಿದನು, ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡಿದನು ಹೆಂಗಸರ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಆತ್ಮನು ಜೀವ ಒಂದು ಉಳಿಸಿದರೆ ತಾನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಏನೂ ಮೋಕ್ಷ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಣಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದನು.

“ನಾಯಿಮಗ. ಒಮ್ಮೆ ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನ ಅಪ್ಪಂದಿರಾದ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಹೇಳಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸದೆ ಬಿಡುವವನಲ್ಲ.” ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಆಣೆಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪುರಸ್ಕಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲ, ಹಾಗೆಂದಿಗೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಗೆಸ್ಲಿಕನು ಮರಣದಂಡನೆ ತಪ್ಪಿಸುವ ಕೊನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

“ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಬದುಕಲಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಸಾಯುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು?” ಇವನ ಒದ ರಾಟವನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಬ್ಬಳು ಅಂದಳು

“ಇನ್ನು ವಿಳಂಬ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವನ ಗೋಳಾಟ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಜರ್ಮನರ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಮುಗಿಯಿತು ನಮ್ಮ ಆಟ.” ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾ ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರನಂದನು. “ತೊಡಗೋಣ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ.”

ಒಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ತಂದು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಗೆಸ್ಲಿಕನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಬಿಗಿದು ಎಲ್ಲರೂ ಎಳೆದರು ನಾಲ್ಕೈದು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಗೆಸ್ಲಿಕನ ಜೀವನದ ಅಟವು ಅಂತ್ಯವಾಯಿತು.

ಅಲ್ಲೇ ತೋಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ನೀರಿಲ್ಲದ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ಗೆಸ್ಲಿಕನ ಮೃತ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಹಾಕಿದರು.

ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಆ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದರು ಮನೆಗೆ ಹೊರಟರೆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಜರ್ಮನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಗುಟ್ಟು ರಟ್ಟಾಗುವ ಸಂಭವವಿತ್ತು.

ಜನತಾನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದ ದಪ್ಪರವನ್ನು ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಆಡಗಿಸಿಟ್ಟನು. ಜರ್ಮನ ಅಕ್ರಮಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಜನರು ಎಸಗಿದ ವಿಸ್ಮಯಕಾರಕ ಸಾಹಸಕೃತ್ಯಗಳ ಪುರಾವೆಯಾಗದ್ದು ಅದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಸಂಪಾದನೆಯ ನಂತರ ಬೆಳಕಿಗೆ ತರುವಂತಹದಾಗಿತ್ತು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅಡಿಗೆಮನೆಗೆ ನೀರು ಹೊರುತ್ತಿದ್ದಳು ಆದರೆ, ಇಂದು ಅವಳ ಕೆಲಸ ಯಾವುದೂ ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಿಡುಗಡೆಯ ದಂಡು ಬೇಗನೇ ಬರುವುದೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಆತುರತೆಯಿಂದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಅಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ದಂಡು ಬರುವ ಸುದ್ದಿ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಹೇಳದೆ ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದು ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆಯಂತಾಗಿತ್ತು. ಬಿಡುಗಡೆಯ ಸಾವಿರಾಳು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹಿಗ್ಗುವ ಹಾಗೂ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಕುಗ್ಗುವ ವಿಲಕ್ಷಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ದಿನವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ದೂರದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು ತಮ್ಮವರು ಬಂದರೆಂದೇ ಎಣಿಸಿದಳು. ಆ ಉತ್ಸಾಹ, ಆತುರತೆಗಳಿಂದ ಅವಳ ಮೈಕೈಗಳು ನಡುಗಿದುವು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರಿನ ಕೊಡವು ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು ನೀರು ಕರ್ಟ್ ವಾರ್ನರನ ಆಗಲೇ ಪಾಲಿಶ್ ಮಾಡಿದ ಬೂಟ್ಟುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವುಗಳ ಹೊಳಪನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿತು. ಆದರೆ ಈವತ್ತು ಕರ್ಟ್‌ನ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಬೂಟ್ಟಿನ ಹೊಳಪಿನ ಕಡೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದುವರೆಗೂ ಪತ್ತೆಹತ್ತದ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ವಿಚಾರವೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಪುಸ್ತಾಳ ಅಕ್ಕನಿಂದ ಲಾದರೂ ಸುದ್ದಿ ದೊರಕಿಸುವ ಕೊನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಪುಸ್ತಾಳು ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಶೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಟರೂ ಪುಸ್ತಾಳ ಇನ್ನೂ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. “ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚಿಸು. ಏನಾದರೂ ಸುದ್ದಿ ತಾರದೆ ಹಿಂತಿರುಗಬೇಡ.” ಎಂದು ಒದಂ ಹೇಳಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು.

ಪುಸ್ತಕ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೆಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿದಳು ಒಂದಾದರೂ ಚುಂಬನ, ಪುಣ ಯದ ಮಾತು, ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ, ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾ, ಹೆಗಲು ರಾತ್ರಿ ಅದೊಂದೇ ವಿಚಾರ ಸೈನಿಕರು, ಗೂಢಚಾರರು, ಧ್ವನಿಯಂತ್ರ, ತೋಪು, ತುಪಾಕಿ ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದೂ ಕರ್ಟಿನಿಗೆ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಹಾಗಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಮಾತಾಡಿಸದಿರುವ ತಾನು ಅವರ ಸುದ್ದಿ ದೊರಕಿಸುವುದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ?

ಕರ್ಟಿನ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಪುಸ್ತಕಳಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತ್ತು. ತನ್ನ ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿ ಎನ್ನೊಂದೂ ಉಪಯೋಗ ವಾಗುವಹಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಿತ್ತು. ಪುಸ್ತಕಳೊಡನೆ ಮಾತನ್ನು ಕೂಡಾ ಅವಳು ಆಡದೆ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಾಗಿದ್ದವು ಸಭೆ, ಸಮ್ಮೇಳನ ಹಾಗೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಿಬಿರಗಳಿಗೆಂದು ಅವಳು ಆಗಾಗ ಪುಸ್ತಕ ಳಿದ್ದ ಊರಿಗೇನೋ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಅವಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎನ್ನೊಂದೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ದಿನವಿಡೀ ತನ್ನ ವೇಷ ಭೂಷಣಗಳಲ್ಲೇ ನಿರತಳಾಗಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ, ಸಂಸರ್ಗಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಅಯೋಗ್ಯಳಾದ ಬಣ್ಣದ ಬೀಸಣಿಗೆಯಾಗಿದ್ದಳು ಪುಸ್ತಕಳ ಗಂಡನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅವಳಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಬಾಹ್ಯಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯದ ದಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಲು ಅಸಮರ್ಥನಾದ ಮೂರ್ಖನೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಿದ್ದಳು. ಈಗಂತೂ ತಾನು ಜರ್ಮನ ಆಫೀಸರನೊಡನಿದ್ದೇನೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ನೊಂದಲೇ ಇದ್ದ ದ್ವೇಷ, ತಿರಸ್ಕಾರಗಳು ಈಗ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ? ಅವಳು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ಸಹ ನೋಡಲಾರಳು.

ಇದೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯದಷ್ಟು ಕರ್ಟಿನೇನೂ ಮೂರ್ಖನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅಕ್ಕನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಒಂದೇಸವನೆ ಕಾಡ ಹತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೂ ಆ ವಿಷಯ ಎತ್ತಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೇಳು ತಿದ್ದನು ಪುಸ್ತಕಳಿಗೆ ಇದು ತೀರಾ ದುಃಖವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ

ತನ್ನ ಗಂಡನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವನೂ ಕರ್ಟಿನಂತೆಯೇ ಸೈನ್ಯದ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ ಅಂತಹ ಚಿನ್ನದಂತಹ ಗಂಡನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಜರ್ಮನ ಅಫೀಸರನೊಡನೆ ಬಂದದ್ದು ಸರಿಯೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆಯೊಂದು ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮೂಡಿತು. ಆದರೆ ಬೇರೇನು ಮಾಡಲು ಬರುವಂತಿತ್ತು? ತನ್ನ ಗಂಡನು ಯುದ್ಧರಂಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಸುದ್ದಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪತ್ರ ಕೂಡಾ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನು ಸತ್ತಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಸೆರೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರಬೇಕು. ಯುದ್ಧ ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ನಡೆಯುವುದೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಗಂಡನ ಆಸೆ ಹಿಡಿದು ಕೂಡುವುದೆಂದರೆ ಸಂ/ಪ್ತ ಉಪವಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುತೊಳಲಾಡಿ ತೊಳಲಾಡಿ ಸಾಯುವುದಲ್ಲದೆ ತನ್ಮಥಾ ಇರಲಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಅಕ್ಕಳಂತೆ ತಾನು ಸಂಕಷ್ಟ ಸಹಿಸಲು ಹುಟ್ಟಿದವಳಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ತಾನು ಈಗ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಸರಿ ಕರ್ಟಿನು ತನ್ನ ಗಂಡ ಕೊಟ್ಟಷ್ಟೇ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲನು. ಅವನು ಜರ್ಮನ ನಾದರೇನಾಯಿತು? ಈಗ ಅಧಿಕಾರ ಜರ್ಮನರ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅವರೇ ಆಳುವವರು. ಅಲ್ಲದೆ ಕರ್ಟಿನು ತನ್ನನ್ನು ಬೇಗನೇ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಲಗ್ನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು

ತಾನು ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಯ ಬೇಕೆನ್ನುವ ಹಟ ತೊಟ್ಟಿಂದಿನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಕರ್ಟಿನ ವರ್ತನೆಯೇ ಎಲ ಕ್ಷಣವಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಮೋರೆ ತೋರಿಸುವಷ್ಟು ಕೂಡಾ ಮಾನಸಿಕ ಧೈರ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ತುಸುವಾದರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ಸುದ್ದಿ ಅವಳೊಡನೆ ಕೇಳುವದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ?

ಇದೇ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ಗುಲಾದ ಪುಸ್ತಕ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದಳು. ವ್ಯವಸ್ಥಿತತನದ ಮಾದರಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕರ್ಟಿನು ಇಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಒತ್ತಡದಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ಸಮವಸ್ತ್ರದ ಷರಾಯಿಯನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಒಗೆದು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಒಳಗಡಲು

ಪುಸ್ತಕ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿದಳು. ಕೆಸೆಯಲ್ಲಿ ನೀಲ ಬಣ್ಣದ ಉದ್ದ ಲಕೋಟಿ ಯೊಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕರ್ಟಿನ ಟಿಪ್ಪಣಿವೂ ಕಚೇರಿಗೇನೇ ಬರೆದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬಂದ ಪತ್ರವೊಂದನ್ನಾದರೂ ಪುಸ್ತಕ ಈ ವರೆಗೆ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಅವನು ಬಹಳ ಜಾಗರೂಕತೆ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬುದು ಈಗ ಅವಳ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಪುಸ್ತಕ ಲಕೋಟಿ ಯನ್ನು ಒಡೆದು ನೋಡಿದಳು. ಮುದ್ದಾಟ ಚಿಕ್ಕ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ನಾಲ್ಕು ಹಾಳೆಗಳ ಪತ್ರ. ಹಾಳೆಗಳು ಮಂದ ಸುವಾಸನೆಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಒತ್ತಿದ ಹೂವೊಂದು ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಪತ್ರವು ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಯಾರ ಪತ್ರವೆಂದೇನೂ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಹೆಂಗಸಿನ ಪತ್ರವೆಂಬದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಂದೇಹ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಪುಸ್ತಕ ಕೋಪ ಹಾಗೂ ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ತುಟಿ ಕಚ್ಚಿದಳು. ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ತನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕರ್ಟಿನಿಗೆ ಜರ್ಮನಿಯಿಂದ ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳ ಹಾಳೆಗಳು, ಆ ಒತ್ತಿದ, ಹೂವು ಪತ್ರವು ಯುವತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಕರ್ಟಿನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಂದಮಾರುತವು ಈ ವರೆಗೆ ಬಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ ಅವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ, ಈಗ ಸಂಶಯಮಾತ್ಸರ್ಯಗಳ ಬಿರುಗಾಳಿಯು ಹಾರಾಟವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಟಿನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಮೋಸವನ್ನು ಎಲ್ಲರದೊಂದಿಗೆ ಬೈಲಿಗಳೆದು ತನ್ನ ಬಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೋಗೋಣವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನೇ ಮಾರಿದ ಅವಳಿಂದ ಇಂತಹ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿ ವರ್ತನೆಯು ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ? ಆ ಮೆಶ್ಚನ್ನು ಹಾಸಿಗೆ, ರೇಶ್ಮೆಯ, ಅರಿವೆ, ಸ ಗ್ರಾಸಭೋಜನ ಇವು ಕರ್ಟಿನ ಪ್ರೇಯಸಿಯಲ್ಲವಾದರೆ ಈ ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕು? ವಿಷಯಲಾಲಸೆಯೇ ಸರ್ವಸ್ವವಾದ ಅವಳಿಗೆ ಕರ್ಟಿನೊಡನೆ ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ತನಗಾದ ಅವಮಾನ ಮೋಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡು ಕರ್ಟಿನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ವಾಲಿಸಲು ತನ್ನ ಅಕ್ಕನಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು.

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಚಹ ತಂದಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವಳ ತಪ್ಪಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ತರಲು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆಯೇ ತರುವುದು ನಿತ್ಯದ ಕ್ರಮ ಈ ಹೊತ್ತು ಚಹಾ ತರಲು ಪುಸ್ಯಾ ಆ ವರೆಗೆ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ತಾರದ್ವಕ್ಕೆ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಮೇಲಿನವರ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಕೆಳಗಿನವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದು ಮನುಷ್ಯ ರ್ವಭಾವ ಪುಸ್ಯಾಳು ಅದಕ್ಕನುಸರಿಸಿಯೇ ಕಾರಣವಲ್ಲದೆ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಎದ್ದಳು ಆದರೆ ಆ ದಿನ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ತೀರಾ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಯಾವಾಗಲೂ ಬೈಗಳನ್ನು ಪಿಟ್ಟಿನ್ನದೆ ಸಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಆ ದಿನ ಮಾತ್ರ ಚಹಾ ಯಾಕೆ ತರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮಾತಿಗೆ ನನಗೆ 'ಮನಸ್ಸು ಬಂದಾಗ ತರುವೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಸನ್ನಿಹಿತವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಅವಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತ್ತು. ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಈ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಉದ್ಬಟಿತನದಿಂದ ಪುಸ್ಯಾ ಅನಾಕ್ರಾದಳು. 'ತರುವೆಯೇ ಇಲ್ಲವೋ ? ಎಂದು ಒದರಿದಳು. " ಸುಮ್ಮನೆ ಒದರಬೇಡ, ನನಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದಾಗ ತರುವೆ ", ಎಂದು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕದಲದೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಪುಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ಏಟಾದರೂ ಕೊಡೋಣವೆಂದರೆ ಮುದುಕಿಯಾದರೂ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅವಳಿಗಂತಲೂ ಸಶಕ್ತಳಿದ್ದಳು.

" ನಿಲ್ಲು, ನನ್ನ ಗಂಡನೊಡನೆ ಹೇಳುವೆ " ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದಳು.

" ನಿನ್ನ ಗಂಡ! " ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ "ಗಂಡ" ಶಬ್ದವನ್ನು ಒತ್ತಿ ನಗುತ್ತಾ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ನುಡಿದಳು. " ಹೇಳು, ನೂರು ಬಾರಿ ಹೇಳು ಈಗಲೇ ಅವನ ಕಚೇರಿಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳು. ಇಲ್ಲವೇ ನಾನೇ ಹೇಳಿ ಬರುತ್ತೇನೆ "

ಪುಸ್ಯಾ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಚಕಿತಳಾಗಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳನ್ನೇ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. ಆದರೆ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಲಿಲ್ಲ. " ಏನು ದುರದರನೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವೆ. ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡಲು ಏನಿದೆ ? ಅವನೊಡನೆ ಹೇಳಬೇಕು ಅಂದೆಯಲ್ಲಾ. ಈಗಲೇ ಹೇಳು. ನಿನ್ನಿಂದಾಗದಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ಬೇಕಾದರೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ."

“ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ, ನಿನಗೇನಾಗಿದೆ, ಈವತ್ತು ? ”

“ ನನಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ನಿನಗೆ ಏನಾಗುವುದಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸು ನೀನು ಮಾಡಿದ ದ್ರೋಹವನ್ನು ಜನತೆಯವ್ವೇ ಅಲ್ಲ, ನೆಲ, ನೀರು ಕೂಡಾ ಕ್ಷಮಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಗತಿಯು ಎಷ್ಟು ಭಯಂಕರವಾಗುವುದು, ಗೊತ್ತೇ? ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಗೈದು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದ ಒಲೇನಾಳೇ ನಿನಗಿಂತ ಪುಣ್ಯವಂತಳೆಂದು ನೀನೇ ಹೇಳುವ ದಿನ ಬೇಗನೇ ಬರುವುದು. ನೀನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಲು ಹೋದರೆ ಇಂತಹ ದ್ರೋಹಿಗೆ ಎಡೆ ಕೂಡಲಾರದೆಂದು ನದಿಯು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಚೆಲ್ಲುವುದು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಅಡಗಲು ಯತ್ನಿಸಿದರೆ ನೆಲವು ಕೂಡ ನಿನಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೂಡಲಾರದು ನೀನು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಅನ್ನವು ಹೇಸಿಕೆಯಾಗುವುದು. ಫಾಶಿ ಕಂಬದ ಮೇಲೆ ನೇತಾಡುವ ಲೆವೊನ್ಯಾಕನ ಗತಿಯಾದರೂ ತನಗೆ ಬರಲೆಂದು ಬೊಬ್ಬಿಡುವೆ, ನೀನು! ”

ಉದ್ವೇಗಾತಿರೇಕದ ಭರದಲ್ಲಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಈ ರೀತಿ ಮಾತಾಡಹತ್ತಿದಳು. ದಾಸ್ಯಶೃಂಖಲೆಗಳು ಮುರಿದು ಬೀಳುವ ಸುಸಮಯವು ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಸಂತೋಷದ ಹಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿದ್ದ ಗುಪ್ತಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮಹಾಪೂರದಂತೆ ಒಂದರ ಹಿಂದೊಂದು ಹೊರಗೆ ಬಂದುವು. ಅವಳ ರೌದ್ರಾವತಾರವನ್ನು ನೋಡಿ ಪುಸ್ಯಾ ಹೆದರಿದಳು. ಆ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ಇಕ್ಕಿದ ಜೋರಿನಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಯ ಗಚ್ಚು ಚಾರ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು.

*

*

*

*

ಕೆಪ್ಟನ್ ಲೆರ್ಟಿ ವಾರ್ನರ್‌ನು ಆಫೀಸಿನ ಆವಾರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೊಡನೆ ಅವನ ಕೋಪದಿಂದ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಗಂಟಕ್ಕಿದ ಹುಬ್ಬುಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕಾವಲಿನ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತು ಸಲಾಮು ಮಾಡಿದರು. ಫೀಲ್ಡ್‌ವೆಬೆಲ (ಕೆಳಗಿನ ಅಧಿಕಾರಿ) ಔಸನು ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ಹಾರಿ ನಿಂತನು.

“ ಕೇಂದ್ರ ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಏನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೋ ? ”

“ ಹೌದು, ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬ. ”

“ ನನಗೆ ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ? ”

“ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಹುಕುಮು ಇರಲಿಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬ ”

“ ಹುಕುಮಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಏನು ? ”

“ ತಮಗೆ ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂದರು ”

“ ಅವರು ಕೇಳಿದ್ದು ಏನು ಹಾಗಿದ್ದರೆ ? ”

“ ಕೈದಿಯಿಂದ ಏನಾದರೂ ಸುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿತೋ ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಕೇಳಿದರು ”

“ ನೀನೇನು ಹೇಳಿದೆ ? ”

“ ಏನೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ”

“ ಏನು ? ” ಕರ್ಟನು ಗರ್ಜಿಸಿದನು “ ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಹೇಳಿದೆಯೋ ? ”

“ ಮತ್ತು ... .. ಮತ್ತು ... .. ನಾನು, ”

“ ಹೇಳು ಬೇಗ. ”

“ ಕೈದಿಗೆ ವಿಧಿಸಿದ ದೇಹಾಂತಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಜಾರಿಮಾಡಿದೆವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ ”

“ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ನೀನಿಗೆ ಹೇಳಿದವರಾರು ? ”

ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಕೋಲಿನಂತೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತನು.

“ ಬೋಗಲು, ಆ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸಲು ನೀನಿಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ? ”

“ ದುರೂ ಇಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬ. ”

“ ಮತ್ತೆ ಯಾಕೆ ಈ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗ ಮಾಡಿದೆ ? ”

ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಬಲವಾದ ಏಟೊಂದು ಬಿತ್ತು. ಏಟಿನ ಜೋರಿಗೆ ಕೆನ್ನೆ ಕೆಂಪಾದರೂ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ನಿಂತಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಲಿಲ್ಲ.

“ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನೆಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ? ಬಂದಿಲ್ಲ ಏನು ಅವನು ಈವತ್ತು ? ”

“ ಇಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ”

“ ಕಾಳು ಎಷ್ಟು ಬಂದಿದೆ ? ”

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ”

ಕರ್ಟನು ಕೋಪಾತಿರೇಕದಿಂದ ಮೇಜಿಗೆ ಬಡೆದನು.

“ ಆ ಹುಡುಗನ ಸಮಾಚಾರ ? ”

“ ಏನೂ ಈವರೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ”

ಕರ್ಟಿಸು ಮೇಜಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಡೆದನು “ ಹಿರಿಯನಿಗೆ ಕರೆ ಕಳಿಸು ಬೇಗ ”

ಚಕ್ರ ಎಂದು ಸಲಾಮೊಂದನ್ನು ಮಾಡಿ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಹೊರಗೆ ಹೋದನು

ಕರ್ಟಿಸಿಗೆ ತನ್ನ ಜೀವನದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕಗಳೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದವು ಒಲೆನಾಳನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೂ ಅವಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಸಂಶಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯ ನೂರ ಪಾಲು ನರಕಯಾತನೆಯನ್ನೂ ಅವಳು ಪಿಟ್ಟಿನ್ನದೆ ಸಹಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿ ಯವರಿಗೆ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ? ಒಲೆನಾಳನ್ನು ಅವಸರದಿಂದ ಕೊಂದು ಹಾಕಿ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ಗುಟ್ಟನ್ನು ದೊರಕಿಸಲು ಇದ್ದ ಒಂದೇ ದಾರಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ ಆರೋಪವು ಈಗ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬರುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಲೆನಾಳ ಮರಣದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲೇ ಬಾರದೆಂದು ಕರ್ಟಿಸು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ, ಈ ಕತ್ತಿ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ತನ್ನ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಾಳುಮಾಡಿದನು ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ, ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ತುಸುವಾದರೂ ಕಾಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯಿಂದ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹುಕುಮು ಕಳಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಿಡಿ ಕಾಳು ಕೂಡಾ ವಸೂಲಾಗರಲಿಲ್ಲ, ಎತ್ತಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೂ ವಸೂಲಾಗುವಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ಕಾರಣ ಕೊಟ್ಟು ಎನರಿಸಿದರೂ ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಂಸ್ಥಿತ ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಅವರು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ದೋಷವನ್ನು ಹೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯ ಕಿವಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯದ ಮೇಲೆ ಮಣ್ಣೆರಚಲು ಇದೊಂದು ಒಳ್ಳೆ ಸಂಧಿ ಲಭಿಸಿತ್ತು.

ಹಿರಿಯನನ್ನು ಕರೆಕಳಿಸಲು ಹೋದ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಹಿಂತಿರುಗಿದನು.

“ ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ, ಹಿರಿಯನ ಪತ್ತೆ ಇಲ್ಲ.”

“ ಅಂದರೆ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ, ಅವನು ?”

“ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ ”

ಕರ್ಟ್ನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. “ ಹುಚ್ಚುಹಿಡಿದಿದೆಯೇನು, ನಿನಗೆ ? ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಿದ್ದಾನೋ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಯಾಕೆ ?”

“ ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಸಾಹೇಬ, ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದೆವು, ಕೇಳಿಯೂ ನೋಡಿದೆವು ನಿನ್ನ ಕಾಳನ ಲೆಕ್ಕ ಕೂಡಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ. ನಡುರಾತ್ರಿ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಹೊರಟೆ. ಆದರೆ, ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ, ಅವನನ್ನು ಅಮೇಲೆ ಯಾರೂ ಕಂಡವರಿಲ್ಲ ”

“ ಏನು, ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿದನೇ, ಹಾಗಾದರೆ ?”

“ ಬಹುಶಃ ಹಾಗೆಯೇ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ.”

“ ಸರಿ, ಹೋಗಲಿ. ಅವನಿದ್ದು ನಮಗೆ ಚಿಕ್ಕಾಸಿನ ಉಪಯೋಗ ವಾದದ್ದಿಲ್ಲ ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಗೆ ಕಳಿಸಲು ಅವನು ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿದ ವರವಿಯನ್ನು ಬರೆದು ತಯಾರ ಮಾಡು. ಇವನಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಮೆದುಳಿದ್ದವನನ್ನು ಕಳಿಸಲಿ, ಅವರು. ಅದಿರಲಿ, ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಗ್ರಾಮದ ಪಹರೆ ಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ? ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸು.”

“ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದೇನೆ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ, ಅವಶ ಪೈಕಿ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ”

“ ಜಲಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದು ಒಬ್ಬನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೂ ನಮ್ಮ ಪಹರೆಯವರಿಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ! ಹೀಗಾದರೆ ರಾತ್ರಿ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕುರಿಗಳಂತೆ ನಮ್ಮ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಪಹರೆಯವರಿಗೆ ಪತ್ತೆಯೇ ಹತ್ತಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೆ

ಹೇಗೆ ? ಅವನೇನು ಹಾಂಹೋಗಿಲ್ಲ, ಕಾಲಿನಿಂದ ನಡೆದೇ ಹೋದನಲ್ಲಾ ಅಂದ ಬಳಿಕ ಪಹರೆಯವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಬೇಕು.”

“ ಇಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬ, ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿಯ ಹಿಮಗಳೆಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುವುದಂತೂ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ಸ್ಥಳದ ಪರಿಚಯವಿದ್ದವರು ತಿಳಿಯದಂತೆ ನುಸುಳಿ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಊರಿನ ಸುತ್ತಲೂ ಪಹರೆಯನ್ನು ಇಡಬೇಕು ”

“ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತಾ ನಿನ್ನ ಕಡೆ ಯಾರು ಕೇಳಿದರು ? ಒಳ್ಳೇ ಬುದ್ಧಿವಂತ ! ಊರ ಸುತ್ತಲೂ ಪಹರೆ ಇಡಬೇಕಂತೆ ಊರ ಸುತ್ತಲೂ ಪಹರೆ ಇಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಬೇಕು, ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಿಯಾ ? ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ನೀನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಫಜೀತಿ ಒರುತ್ತೀ ? ಹಿರಿಯನ ಮೇಲೆ ನಜರ ಇಡಬೇಕಾಗಿತ್ತಲ್ಲಾ ನೀನು ? ”

ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನಿಗೆ ಹಿರಿಯನು ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗಲು ಹೆದರಿದ್ದರೆ ನೆನಪಾಯಿತು. ಏನತ್ತು ಮಾರು ದೂರವಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಹೆದರಿದವನು ಊರೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು ತೀರಾ ಅಸಂಭವವಾಗಿತ್ತು ಹಿರಿಯನು ಜೊತೆಗೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕೊಡೆಂದು ಎಷ್ಟೇ ಪರಯಿಂದ ಬೇಡಿದರೂ ತಾನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಕೆಪ್ಪನನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ್ದಕ್ಕೆ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ತನ್ನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಅಭಿನಂದಿಸಿಕೊಂಡನು.

“ ನಿಮ್ಮಂತಹ ಕತ್ತಿಗಳ ಹಿಂಡಿನೊಡನೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಮನುಷ್ಯನಾದವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದುದಿಲ್ಲ ! ” ಕರ್ಟಿಸು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು. ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನು ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ನಿಂತಿದ್ದನು

“ ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಯಾಕೆ ನಿಂತಿದ್ದಿ ? ಕೇಂದ್ರಕರ್ತೆಗೆ ವರದಿಯನ್ನು ಬೇಗನೇ ಕಳಿಸು. ಅವನೊಬ್ಬ ಹಿರಿಯ, ನೀನೊಬ್ಬ ಬಣವಹಿರಿಯ ! ಯೋಗ್ಯ ಸಹಾಯಕರನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ನನಗೆ ! ” ಕರ್ಟಿಸು ಎರಿಸಿದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ತೀರ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಉದ್ಗಾರವನ್ನು ತೆಗೆದನು.

ತುಸು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕರ್ಟಿ ವಾರ್ನರನು ಅಫೀಸಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಹಿಮವು ಒಂದೇಸವನೆ ಬೀಳುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಇತರ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಾದರೆ ಆ ಹವೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಮನೆಗೆನೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು ಆದರೆ ಇಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಬೇಡವೆನಿಸಿತು. ಈತನಕ ಅವನನ್ನು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ ಅಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ತಿರಸ್ಕರಣೀಯಳಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಸ್ವಸ್ಥವಾದ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲೂ ಕೂಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಿಮದ ತೀವ್ರತೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ತಿರುಗಾಡಲು ಹೊರಬಿದ್ದನು

ಆಗಲೇ ಹಿಮಗಾಳಿಯ ರಭಸವು ಇಳಿಮುಖವಾಗಿತ್ತು. ಹಿಮವು ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಸೂರ್ಯನು ಉದಯಾಚಲವನ್ನೇರಿದ್ದರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಆದರೂ ಅವನ ಕಿರಣಗಳು ಹಿಮರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅದರ ಶುಭ್ರ ಶ್ವೇತವರ್ಣವು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಉಜ್ವಲತೆಯನ್ನು ತಳೆದಿತ್ತು ನಿಸರ್ಗವು ಬಿಳಿಯ ಮುಳುಕನ್ನು ಹೊದ್ದು ನಿದ್ದೆ ಹೋದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು

ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಯಾವ ಕುಗ್ರಾಮದಲ್ಲೂ ಕೇಳಿಬರುವ ನಾಯಿಗಳ ಬಗುಳುವಿಕೆಯು ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ ಅದು ಇರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ? ಆ ಊರನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ ದಿನವೇ ಎಲ್ಲ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಜರ್ಮನರು ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಕೊಂದಿದ್ದರು. ಯಾಕೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಲು ಮನೆಗಳನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿದ್ದ ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವು ಒಳಗೆ ಬಿಡದೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಎರಹೋಗಿದ್ದವು.

ಕರ್ಟಿ ವಾರ್ನರನು ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು. ಹೊರಗೆ ಇಷ್ಟು ನೀಸಹಾಯ, ನೀರವತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಹಳ್ಳಿಗರ ಅಚಲ ಅಸಹಕಾರದಿಂದಾಗಿ ಊರಲ್ಲಿ ಅವನ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವೇ ಸೊನ್ನೆಯಾಗುತ್ತ ನಡೆದಿತ್ತು. ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಬರುತ್ತಲಿದ್ದ ಅಪಜಯಗಳ ಒತ್ತಡದಿಂದಾಗಲಿ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯಿಂದಾಗಲಿ ತಮ್ಮ ಅಂತಿಮ ವಿಜಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿದ್ದ ಅತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸವು ತಲಮಾತ್ರವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಂಘಟಿತ ಮಾನವತೆಯ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪದ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಅವಾರಯಾಂತ್ರಿಕ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯು ಕೂಡ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಬೇಕಾಗುವುದೆಂಬ ಶಂಕೆಯು ಕರ್ಟನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರಹತ್ತಿತು.

ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಮೇಲೆ ಜೇನುನೋಡದ ರೈಂಕಾರದಂತಹ ಧ್ವನಿಯು ಕೇಳಿಸಿತು. ಕರ್ಟನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡಿದನು ಎಮಾನವೊಂದು ವಾಯುಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ತಾಡುತ್ತಿತ್ತು ಬಹುದೂರದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಒಂದು ಚುಕ್ಕೆಯಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದು ತುಸು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದೊಡನೆ ಚುಕ್ಕೆಯು ಹಕ್ಕಿ ಯಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎಮಾನವೆಂದು ತಿಳಿಯುವಷ್ಟು ಕೆಳಗಿಳಿಯಿತು. ಕರ್ಟನು ಎಸ್ಮಯಗೊಂಡನು ಅದರ ಯಾಂತ್ರಿಕ ರೆಕ್ಕೆಗಳಲ್ಲಿ ರಶ್ಮಿನ ಚಿಹ್ನೆಯಾದ ಕೆಂಪು ತಾರೆಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ರಶ್ಮಿನ ಎಮಾನವೆಂದು ತಿಳಿದೊಡನೆ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ದೃಶ್ಯವು ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿದ್ದ ಅವನ ಅಲ್ಪ ಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನೂ ನಷ್ಟಗೊಳಿಸಿತು. ಮರುಭೂಮಿಯಂತೆ ನಿರ್ಜನ ಹಾಗೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿದ್ದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಜೀವ ಕಳೆ ಬಂದಂತೆ ಹುಡುಗ, ಹುಡುಗಿಯರು ತಂಡತಂಡವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಎಮಾನವ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ ಆನಂದ ಉತ್ಸಾಹಗಳಿಂದ ಒದರುತಾ ಕುಣಿಯಹತ್ತಿದರು ಮುದುಕ ಮುದುಕೆಯರು ಕೂಡಾ ಮನೆಗಳಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಬಿಟ್ಟಿರುವವರನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆಸೆದು ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಈ ಹಿಗ್ಗಿನ ಸುಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ತಾವೂ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಯಮದೂತ ಜರ್ಮನ ಎಮಾನಗಳ ಸರ್ವಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿದ್ದ ಸ್ಪಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರಿ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡ ಜನತೆಯು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಸಂಕೇತವಾದ ಕೆಂಪು ತಾರೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸುರಿಸಿದರು ತಮ್ಮ ಎಮಾನದ ಘರ ಘರ ಶಬ್ದವು ಬೀರಿದ ಶುಭಸಂದೇಶದಿಂದ ಮಂದಿ ಆನಂದಪರವಶರಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನೇ ಮರೆತರು. ಜರ್ಮನ ಅಧಿಕಾರದ ಕಡೆಗೆ ಜನತೆಯು ತೋರಿಸಿದ ಈ ಬಹಿರಂಗ ಧಿಕ್ಕಾರ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಪ್ರಕೃತವಾಗಿ ಕಂಡ ಕರ್ಟನು ಕೋಪದಿಂದ ಕಿಡಿಕಡಿಯಾದನು. "ಚದರಿಸಿರಿ ಅವರನ್ನು!" ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಅದರ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ಟನ

ಸಿಟ್ಟು ಸಹನೆಯನ್ನು ಮೀರಿತು ರಿವಾಲ್ವರನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಕ್ಕಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಹೊಡೆದನು. ಆದರೆ ಕೋಪಾತಿರೇಕದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಕೈಯ ಗುರಿ ತಪ್ಪಿತು. ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಒಗೆದೊಡನೆ ಸುತ್ತಲೂ ಹಾರಿ ಚದರಿ ಹೋಗುವ ಪಾರಿವಾಳಗಳಂತೆ ಕೂಡಿದ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದರು. ಮುದುಕ ಮುದುಕೆಯರೂ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಮರಳಿದರು. ಕರ್ಟನು ಪುನಃ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಲಕಾರು ಮೊದಲಿನಂತೆ ನಿರ್ಜನ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತು.

ಇಷ್ಟು ಸಮಾಪವಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಗುರಿ ತಪ್ಪಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಕರ್ಟನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟಿನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯ ಅಪಮಾನವೂ ಆಯಿತು.

“ಜನತೆಯ ಈ ವಿರೋಧ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಮಂಕರಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿರೇನು ಕತ್ತಿಯ ಮರಿಗಳೇ ?” ಎಂದು ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೂತು ಗರ್ಜಿಸಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಮಾನ ವಿರೋಧಿ ತೋಪನ್ನು ಹಾರಿಸಿದ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ತೋಪನ್ನು ಹಾರಿಸುವ ಮೊದಲೇ ವಿಮಾನವು ಆದರ ಅಳವಿನ ಮೇರೆಯನ್ನು ದಾಟಿಹೋಗಿತ್ತು. ಕರ್ಟನು ಆ ತೋಪಿನ ಪಡೆಯ ಸಾರ್ವಂಟಿ ನನ್ನು ಕರೆದು “ಎನು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರೊ ಕುನ್ನಿಮರಿಗಳೇ !” ಎಂದು ಒದರಿದನು.

“ಇಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಟನ್‌ಸಾಹೇಬ, ನಾವು ಮೊದಲಿಗೆ ಅದು ನಮ್ಮದೆಂತಲೇ ಗ್ರಹಿಸಿದೆವು.” ಎಂದು ಸಾರ್ವಂಟಿನು ಹೆಡರಿ ಹೆಡರಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

“ಈ ಊರಿನ ಮುದುಕಿಯರಿಗೆ ಕೂಡಾ ಅದು ಯಾರ ವಿಮಾನ ವೆಂತ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಿಮಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ ? ಕತ್ತಿಯ ಅಪ್ಪಂದಿರು !”

“ಈ ವರೆಗೆ ಬೊಲ್ಡೆವಿಕ್ ವಿಮಾನ ಬಂದುದಿಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಟನ್‌ಸಾಹೇಬ, ಇದು ಮೊದಲ ವಿಮಾನ.” ತನ್ನ ಪ್ರಮಾದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ಹುಡು ಕುತ್ತಾ ಸಾರ್ವಂಟಿನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚು! ಇದು ಮೊದಲ ಏಮಾನ ? ನಿಮ್ಮ ತೋಪಖಾನೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಬಾಂಬು ಎಸೆಯಬೇಕಿತ್ತು ಆಗ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಮೊದಲ ಏಮಾನವೂ ಕಡೆಯ ಏಮಾನವೂ ಅಂತ ! ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟಬೇಕು, ತೋಪಿನ ಬಾಯಿಗೆ !”

ಕರ್ಟನ ಸಿಟ್ಟು ತಣಿಯಲಿಲ್ಲ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನನ್ನು ಕರೆದು “ಎನು, ಹಿರಿಯನ ಪತ್ನಿಯಾಯಿತೇ ?” ಎಂದು ಪುನಃ ಕೇಳಿದನು

“ಇಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ.”

“ಆ ಜಾಮಾನಿಗಾಗಿ ಬಂಧಿತರಾದವರು? ಅವರು ಇದ್ದಾರೋ ಅಥವಾ ಒವರೂ ಕಾಣೆಯಾದರೋ ?”

“ಇದ್ದಾರೆ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ, ಕೈದಿನಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದಾರೆ.”

“ಎನಾದರೂ ತಿನ್ನಲು ಕೊಟ್ಟರೋ ಅವರಿಗೆ ?”

“ಇಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ ಎನೂ ಇಲ್ಲ.”

“ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ?”

“ಒಂದು ಹನಿ ನೀರು ಕೂಡಾ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ, ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ.”

“ಸರಿ, ಎನೂ ಕೊಡಬೇಡಿರಿ ಎನೂ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಉಪವಾಸ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವೂ ಅವರಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡೋಣ. ಹಸಿವೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಸಾಯಲಿ, ಅವರು ಯಾರಿಗೆ ಎನೂ ಲುಕ್ಸನ ಇಲ್ಲ, ಅವರು ಸತ್ತರೆ ” ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಕರ್ಟನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಮರಳಿ ಬಂದವನು ಪುನಃ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟನು: ಬಾಗಿಲವರಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನನ್ನು ಕರೆದನು. “ನೋಡು, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯಿಂದ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ಊರಿನಲ್ಲೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ನಾವೇ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಿಗೂ ಕಳಿಸು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಎನನ್ನಾದರೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನು ತರಲಿಕ್ಕೇಬೇಕೆಂದು ಹೇಳು.”

“ನೆರೆ ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ತರಲು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡುವಿರಾ ?”

“ ಕತ್ತಿ, ಅಮ್ಮಾ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನಿನಗೆ ? ನೆರೆ ಗ್ರಾಮಗಳಿಲ್ಲಾ ಬೇರೆಯವರ ಪಾಲಿಗೆ ಹೋಗಿವೆ ”

“ ಆದರೆ, ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬ, ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ ”

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲವೆಂತ ಹೇಳುವುದು. ಆತೀ ಸುಲಭ. ಸರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ದೊರಕಿಸಬಹುದು. ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳು ಏನೂ ತಾರದಿದ್ದರೆ ಪರಿಣಾಮ ನೆಟ್ಟಗಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ” ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಜೋರಿಸಿದ ಇಕ್ಕೆ ಕರ್ಟನು ಅಫೀಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು

“ ಏನು ರೌದ್ರಾವತಾರ ಈ ಹೊತ್ತು ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬರದು ! ” ಜವಾ ನರು ತಮ್ಮೊಳಗೇನೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ ರೌದ್ರಾವತಾರವಾಗದೆ ಏನು ? ಒಂದು ಹಿಡಿ ಕಾಳು ಕೂಡಾ ಈ ವರೆಗೆ ವಸೂಲ ಆಗಿಲ್ಲ ಕಾಳು ಎಲ್ಲ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂಬುದರ ಪತ್ತಿ ಕೂಡಾ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಆ ಹಿರಿಯನೂ ಓಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.”

“ ಎಲ್ಲ ಓಡಿ ಹೋಗುವುದೋ ಅವನು ? ಓಡಿ ಹೋದದ್ದೇನೂ ಅಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿಯ ರೈತರು ಅವನನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು.”

“ ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ? ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಇದ್ದನಂತಲ್ಲಾ ಅವನು ? ಆ ಬಳಿಕ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.”

“ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕು, ಅವನ ಅವತಾರ.”

“ ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದವರಿಲ್ಲಾ ಗುಂಡು ಹೊಡೆಯ ಲಾಗುವುದೆಂದು ಕಟ್ಟಾಣ್ಣೆ ಇರ.ವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬರುವವರಾಗಲಿ ?”

“ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಆದರೆ ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರಿನಲ್ಲೇ ಎಂಬಂತೆ ಆ ಹುಡುಗನ ಶವ ಇದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಮಾಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ ? ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೇನು ಕಾಲು ಬಂತೇ ? ನಮ್ಮ ಕಾಯಿದೆ ಕಾಗದದಲ್ಲೇ ಈ ಊರಿನ ರೈತರ ಸಾಹಸದ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.”

“ಎನು ಹರಟುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದೀರಾ? ಹೋಗಿರಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಆಹಾರಸಾಮಗ್ರಿ ತಗೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬರ ಹುಕುಮು ಆಗಿದೆ. ಏನಾದರೂ ತಾರದೆ ಇದ್ದರೆ ಊಟ ಸಿಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.”

ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಎದ್ದರು. ನಾಲ್ಕೈದು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಪಾಯಿಗಳ ಗುಂಪು ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಹೊಕ್ಕು ನೋಡತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ, ಅವರು ಒಂದೆರಡು ಮನೆಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಮುಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರು ಬರುವ ಸುದ್ದಿ ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಗಳಿಂದ ಹೊರಗೆ ನುಸುಳಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೆ ಈ ಅಶುಭವಾರ್ತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದುವು. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಹಿಟ್ಟು, ರೊಟ್ಟಿ ಯನ್ನೂ ಕೋಳಿಮರಿಗಳನ್ನೂ ಆಡಗಿಸಿಟ್ಟರು. ಮನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿರುವಿಹಾಕಿ ದರೂ ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕೋಳಿಯ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಏನೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಆದೂ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ತೀರ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬನ್ಯುಚನೆಂಬ ರೈತನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕೋಳಿಯೊಂದಿತ್ತು. ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಫಕ್ಕನೆ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿದ್ದ ರಿಂದ ಬೇರೆಯೂ ಅಡಗಿಸಲಾರದೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅದನ್ನು ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಡಗಿಸಿಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ಅದು ಅಲ್ಲಿಂದ “ಕೊ ಕೊ” ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿದ್ದ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದರು. ಅದು ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹಾರಾಡತೊಡಗಿತು. ಹಂಬಾಲಿಸಿದ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಾರದೆ ಬೇಸತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಸಿಕ್ಕುಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದರು. ಗುಂಡಿನೇಟಿಗೆ ಅದು ಸತ್ತು ಬಿತ್ತು. ವಿಷಯ ಗಳಾದ ವೀರರು ಗೆದ್ದ ವಸ್ತುವಿನೊಡನೆ, ಆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದರು.

ಈ ಒಂದು ಕೋಳಿಯಿಂದ ಕೆಪ್ಪನ್ ಸಾಹೇಬನ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ತಣಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಾಡಿ ಸುತ್ತಾಡಿ ಸೋತ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಕಡೆಗೆ ಉಳಿದ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಕಳುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದು ಮಾಂಸಕ್ಕಾಗಿ ಸುಲಿಯುವುದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಲೋಕು ಟಿಕಾಳ ಬಳಿ ಒಂದು ಸುಂದರ ಕಪಿಲೆ ದನವಿತ್ತು. ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅವರ ಹೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಹೆಗ್ಗು ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಬಹಳ ಅಕ್ಕರೆ

ಯಿಂದ ಸಾಕಿದ ಆಕಳು ಅದು. ಲೋಕುಟಿಕಾಳ ಜೀವನೇ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಕಪಿಲೆಯು ದಯೆಯನ್ನು ಯಾಚಿಸುವಂತೆ ತನ್ನ ದೀನ, ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಬಂದವರನ್ನು ನೋಡಿತು ಅದರೆ, ದಯೆಯೆಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಆರಿತವರಲ್ಲ. ಎಳೆ ಮಕ್ಕಳ ಚೀರಾಟದಿಂದ ಅವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕನಿಕರ ಈ ಆಕಳಿನ ಮೂಕ ಯಾಚನೆಯಿಂದೆಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು ? ಆಕಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಎಳೆದರು. ಕಪಿಲೆಯು ಕದಲದೆ ಜೀವದಾನವನ್ನು ಬೇಡುವಂತೆ ಮೊಣಕಾಲ ಮೇಲೂರಿತು. ಲೋಕುಟಿಕಾ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿದ್ದಳು "ಗಬ್ಬ ಆಕಳು ಅದು. ಅದನ್ನು ಒಯ್ಯಬೇಡಿರಿ," ಎಂದು ಕೂಗಾಡಿದಳು. ಅದರೆ ಅದು ಕಾಡಿನ ಕೂಗಾಯಿತು ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅವಳನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ದೂಡಿದರು. ಲೋಕುಟಿಕಾಳ ಕೂಗಾಟದ ಜೊತೆಗೆ ಕಪಿಲೆಯೂ "ಅಂಬಾ !" ಎಂದು ತನ್ನ ಮೂಕ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಗಾಡಹತ್ತಿತು. ಲೋಕುಟಿಕಾಳ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನು ಅಳಬೇಡಮ್ಮ, ಎಂತ ಅವಳನ್ನು ಸಂತಯಿಸತೊಡಗಿದನು. "ಎನು ಮಾಡಲಿ, ಮಗು, ಇದ್ದ ಒಂದು ದನವನ್ನೂ ಇವರು ಕೊಂಡೊಯ್ದರೆ ಕೂಸಿಗೆ ಹಾಲನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಕೊಡಲಿ ? ಎಳೆ ಕೂಸು ಹಾಲಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯುವುದಲ್ಲಾ !" ಎಂದು ಅವಳು ಜೋರಾಗಿ ಚೀರಾಡಹತ್ತಿದಳು.

ಹೊರಗೆ ಬಾರದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿಯು ಕಪಿಲೆಯ ಬಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆದನು ನೋವನ್ನು ಸಹಿಸದೆ ಅದು ಹೇಗೂ ಹೊರಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿತು. ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅದರ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಹೊಡೆದು ಅದನ್ನು ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ತೊಡಗಿದರು. ಒದ್ದೆಯಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅದು ಹಿಂದಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ತನ್ನ "ಅಂಬಾ" ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಲೋಕುಟಿಕಾಳನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಿತು. "ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಕಪಿಲೆ ! ಎಷ್ಟು ಚುರುಕು ಬುದ್ಧಿ ! ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ." ಎಂತ ಲೋಕುಟಿಕಾ ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟಳು ಹಾಗೂ ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು "ಕಪಿಲಾ, ಕಪಿಲಾ !" ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಾ ಆಕಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು. ಆಕಳಿನ ಹಿಂದಿದ್ದ ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಯು ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಲಿನ ಬೂಟಿನಿಂದ ಒದ್ದನು. "ಕಪಿಲಾ, ಕಪಿಲಾ !" ಎಂದು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾ ಅವಳು ಸ್ಫೂತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಳು.

ಆ ದಿನ ಕೆಪ್ಪನ್ ಕರ್ಟ್ ವಾರ್ನರನು ಗಬ್ಬ ದನದ ಮಾಂಸದ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಂದು ತೇಗಿದನು. ಅದು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ಔತಣವೆಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಆಗ ಅರಿತಿರಲಿಲ್ಲ.

೧೦

ಅನುಮಾನದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಪುಸ್ತಕ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಅಕ್ಕನಿದ್ದ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದಳು. ಅವಳು ಮಾಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದ ಕೆಲಸದಿಂದ ಎಳೆಪಟ್ಟು ಉಪಯೋಗವಾಗುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಇದನ್ನು ತಿಳಿದೂ ಕೂಡ ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕೆಂದು ಕರ್ಟ್‌ನು ಹಟೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. " ನೀನು ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಇಷ್ಟು ಹಂಜರಿಯುವುದಾದರೆ ನೋಡು, ನಾನು ನಿನಗಾಗಿ ಎನೂ ಮಾಡಲಾರೆ." ಕರ್ಟ್‌ನ ಈ ಮಾತು ಅವಳನ್ನು ದಿಗಿಲು ಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅವಳ ಕೈ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಈ ಊರಿನ ಎರೋಧಿ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅವಳು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿನ ತುಂಡು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದೆ ಚಲಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಮಕಟ್ಟು ಸಾಯಬೇಕಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟೇ ಅಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಕರ್ಟ್‌ನ ಅಪ್ರಣೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಅವಳು ಹೊರಟಿದ್ದಳು.

ತನ್ನ ಅಕ್ಕ ಒಲ್ಲಾಳನ್ನು ಈ ಊರಿಗೆ ಬಂದನಂತರ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ಕಂಡಿದ್ದಳು. ಅಂದು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಒಲ್ಲಾಳು ತಿರಸ್ಕಾರದ ಅತಿರೇಕದಿಂದ ಅವಳ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಉಗುಳಿ ಜರ್ಮನ ಅಫೀಸರನ ಪ್ರಣಯಿನಿಯಾದುದಕ್ಕೆ ತುಚ್ಛ ಬೈಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯನ್ನೇ ಸುರಿಸಿದ್ದಳು. ಆ ಆವೇಶಪೂರ್ಣ ಉದ್ಗಾರಗಳ ಮುಂದೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ಬಾಯಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಹೊರಗೇನೆ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಉಸಿರೆತ್ತದೆ ಅಕ್ಕಳೆಡೆಯಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಆ ದಿನದ ತನ್ನ ಅಕ್ಕನ ರುದ್ರ ಮೂರ್ತಿಯು ಆಗಾಗ ಅವಳ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಬಂದು ಮೈಯಲ್ಲಿ ನಡುಕವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನೆನಪು ಈಗಲೂ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ತರುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ಕಟು ಅನುಭವದ ಪುನಃವೃತ್ತಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಅಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಕರ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಅತಿಯಾಗಿ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಸರೋರೂನು ಎಂದೂ ಈ ರೀತಿ ಹಟತೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೂ ಕರ್ಟಿನಿಗೂ ಎಷ್ಟು ಅಂತರ. ತಮ್ಮ ಇಡೀ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಸರೋರೂನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಸರೋರೂನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಫಲವೇನು? ಈಗ ತನ್ನ ಗಂಡ ಕರ್ಟ. ತನ್ನ ಭವಿತವ್ಯ ಇನ್ನು ಅವನೊಡನೆಯೇ. ಅವನನ್ನು ರೇಗಿಸಿದರೆ ತನಗೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲ.

ಗ್ಯುರಲ್ಲಾಗಳ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಒಲೆನಾಳನ್ನು ಕೊಂದಂತೆ ಈ ಒಲ್ಲಾಗಳನ್ನೂ ಕೊಂದುಬಿಡಬಾರದಿತ್ತೇ? ತನಗೆ ಈ ತೊಂದರೆಯಾದರೂ ತಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು.

ಪುಸ್ತಕಗಳು ತನ್ನ ಅಕ್ಕಳಿದ್ದ ಮನೆಯನ್ನು ಸಮಾಪಿಸಿದಂತೆ ಅವಳ ಹೃದಯವು ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು ಒಳಗಿಂದ ಯಾರೊ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಬರುತ್ತಿದ್ದವಳು ಒಲ್ಲಾಳಲ್ಲ, ಅವಳಿದ್ದ ಮನೆಯ ಮಾಲಿಕಳು. ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಬಿಸಿಲನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು ದೂರ ದಿಗಂತದೆಡೆಗೆ ಕಣ್ಣುಚಾಚಿ ನೋಡಿದಳು ಹಾಗೂ ಒಂದು ಅರೆಕ್ಷಣದ ಮೇಲೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಜನರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಗುಂಪುಕಟ್ಟಿ ಅವಳು ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ಕೈಯನ್ನು ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಬಿಸಿಲ ಬೇಗೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವಳು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಡೆಗೇನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದರು ದೂರದಿಂದ ದಂಡಿನ ಕ್ರಮಬದ್ಧ ನಡಿಗೆಯ ಸಪ್ಪಳವು ಕೇಳಬರುತ್ತಿತ್ತು.

“ಜರ್ಮನರೇನು ಅದು?” ಒಬ್ಬಳು ಕೇಳಿದಳು.

“ಇದ್ದ ಜರ್ಮನರು ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ?” ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

“ಅವರು ಜರ್ಮನರಲ್ಲ.” ಬನ್ಯುಚಿಕಾಳು ಉದ್ಗರಿಸಿದಳು. “ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿರಿ, ನಮ್ಮಮ್ಮಾ ಅವರು ಜರ್ಮನರಲ್ಲಾ.”

“ ಹುಚ್ಚು ನಿನಗೆ. ಜರ್ಮನರಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆ ಯಾರು ? ”

“ ನಮ್ಮವರಪ್ಪಾ ಅವರು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮವರು ”

“ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡು. ನಮ್ಮವರಂತೆ! ಹಗಲು ಹೊತ್ತು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆಯೇ ನಮ್ಮವರು ? ”

“ ನಮ್ಮವರು ಹೌದಮ್ಮಾ ನೋಡು ಅವರ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ತಾರೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ ” ಬನ್ಯಚಿಕಾಳ ಚಿಕ್ಕ ಮಗ ಗ್ರೀಶಾ ತನ್ನಪುಟ್ಟ ಬೆರಳು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಎಳೆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅಂದನು

“ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದದ್ದೇ ಹೊರಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ ನಮ್ಮವರೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ? ನೋಡು, ಬರುವವರು ನಮ್ಮವರಾದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಪಹರಿಯ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಕೋವಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಎತ್ತದೆ ತಟಸ್ಥರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರೇ ? ” ಅನುಭವದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನಡುಹರೆಯದ ಹೆಂಗಸು ಹೇಳಿದಳು.

“ ಗ್ರೀಶಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿ. ಟೊಪ್ಪಿಗೆಗಳು ನಮ್ಮವರವೇ. ಆದರೆ ಅನಂದ ಪಡತಕ್ಕದ್ದೇನೂ ಇಲ್ಲ ” ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರನಂದನು

“ ಅಂದರೇನು ? ” ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿದರು.

“ ನೋಡಿರಿ, ಸರಿಯಾಗಿ ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು. ”

ಮಾತು ನಿಂತಿತು ಎಲ್ಲರೂ ಗಾಬರಿಗೊಂಡ ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ರಶ್ಮಿನ ಯುದ್ಧ-ಕೈದಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಜರ್ಮನ ಸೈನ್ಯದ ದಳ ಒಂದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವರು ಸಮಾಪಿಸಿದಂತೆ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ಜನರು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಮೋರೆಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ದುಃಖ, ಸಂತಾಪಗಳ ಭಾಯಿಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮೂಡಿತ್ತು ಕೈದಿಗಳು ಬಳಲಿ ಬೆಂಡಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಲಾರದೆ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ದೇಹವನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರ ಕರ್ಕಶ ಧ್ವನಿಯು ಕರ್ಣರಂಧ್ರಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ ದೇವಾ, ಕೈದಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡವರೂ ಇದ್ದಾರೆಲ್ಲಾ ! ”

“ ಅವರ ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಕಸಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಯ್ಯೋ, ಬರಿಗಾಲಿ ನಿಂದ ವಡೆಸುತ್ತಾರೆ, ಅವರನ್ನು!”

“ ಹೋಗಿರೋ ಇಲ್ಲಿಂದ ” ಎಂತ ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕನು ಕೂಡಿದ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು ಅರ್ಭಟಿಸಿದನು ಆದರೆ, ಅವನ ಅರ್ಭಟೆಗಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಿವಿಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಸಮಾಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೈದಿಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತರು

ಮೆರವಣಿಗೆಯು ಊರೊಳಗೆ ಬಂತು ಕೈದಿಗಳ ಮೋರೆಗಳು ರಕ್ತ ಹೀನತೆಯಿಂದ ನಿಶ್ವೇಜವಾಗಿ ಶೀತಬಾಧೆಯಿಂದ ಕರೇ ವರ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ್ದವು. ಎರಡನೇಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಕೈದಿಯು ನಡೆಯಲಾರದೆ ಮುಗ್ಗೂಸಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದನು. “ ಎಲಾ, ಇವನೇ, ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯೋ ” ಎಂತ ಪಹರೆಯ ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಯು ಒದರಿದನು. ಇದರಂತೆ ನಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಅವನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಮುಗ್ಗೂಸಿ ಬಿದ್ದನು. ಅವನು ಬೀಳುವಾಗ ಜತೆಗಾರನೊಬ್ಬನು ಕೈ ಕೊಡತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನ ಸಿಪಾಯಿಯು ಕೋವಿಯು ಬುಡದಿಂದ ಹೊಡೆದ ಬಲವಾದ ಪೆಟ್ಟೊಂದು ಆ ನೀಡಿದ ಕೈಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.

ಕಡಿಯುವ ಚಳಿಯಿಂದ ಒಡೆದ ಅವರ ಬರಿಗಾಲುಗಳಿಂದ ಸುರಿದ ನೆತ್ತರು ಬಿಳುಪಾದ ಹಿಮರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅವರ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಗಳ ಮೇಲಿನ ಕೆಂಪು ಚುಕ್ಕೆಗಳಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಇದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಸಂತಾಪಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತ ಹೋಗಿ ಅವರ ಮುಖಮುದ್ರೆಯು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಕ್ತದ ಹನಿಗೂ ಯೋಗ್ಯ ಪ್ರತೀಕಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕೆಂಬ ದೃಢನಿಶ್ಚಯದ ಮೌನವನ್ನು ತಾಳಿತು

ಎಲ್ಲರಂತೆ ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ಇದೇ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಇತರರಿಗಾದಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಾವೋದ್ರೇಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಎಲಕ್ಷಣ ದೃಶ್ಯವೆಂದಿಷ್ಟೇ ಅವಳಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವಳ ಮೋರೆಯ ಮೇಲಿನ ನಿಶ್ಯದ ನಗು ಮಾಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಲ್ಲಾ ಇದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಈ ನಿರ್ದಯ ವರ್ತನೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಸಹನಾತೀತವಾಯಿತು.

ನೆತ್ತರು ಬಿಸಿಯೇರಿತು. ಬಳಿಗೆ ಮೋಗಿ "ನಿಲ್ಲಿಸು, ನಿನ್ನ ಆ ನಗು." ಎಂದು ಒದರಿದಳು. ಫಕ್ಕನೆ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಪುಸ್ತಕ ಚರಿತಳಾದಳು ಕಾಲುಗಳು ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದುವು. "ನಾನು ನಗಲಿಲ್ಲ" ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಅಂದಳು.

"ಎನು ಸಿಶಾಚಿ! ನಕ್ಕು ನಗಲಿಲ್ಲ ಅಂತೀಯಾ?" ಎಂತ ಅರ್ಥಟಿಸಿ ರುದ್ರಮೂರ್ತಿಯಂತಾಗಿದ್ದ ಒಲ್ಲಾ ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ದವಡೆಗೆ ಬಲಪಾದ ಎಟನ್ನು ಎರಿಸಿದಳು. ಪುಸ್ತಕಳಿಂದ ಎನೂ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕುನ್ನಿ ಮರೆಯಂತೆ ಕುಂಯಿಗುಡುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದಳು.

ಕೈದಿಗಳ ಮೆರವಣಿಗೆಯು ಕೂಡಿದ ಜನರನ್ನು ದಾಟುವಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತು ಹಸಿವು, ನೋವುಗಳಿಂದ ಸೊರಗಿದ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಂತೆ ಕಾಣುವ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಕೂಡಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಕಂಡವು. "ರೊಟ್ಟಿ" ಎಂದೊಬ್ಬ ಹೀನ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಒದರಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಕೋವಿಯ ಎಟೊಂದು ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದೇ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕೈದಿಗಳೂ ಆರಂಭಿಸಿದರು. "ರೊಟ್ಟಿ, ನಾವು ಉಣ್ಣದೆ ಒಂದು ವಾರ ವಾಯಿತು, ರೊಟ್ಟಿ."

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಂತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಓಡಿದರು. ಹಾಗೂ ಒಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ, ಉಗ್ರಾಣದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳ ಬಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತೂ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ರೊಟ್ಟಿ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ತಗೊಂಡು ಬಂದರು.

ಬನ್ಯಚಿಕಾಳು ಮೊದಲು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಶಿಡ್ಡೆಯ ರೊಟ್ಟಿ ಇತ್ತು. ತನ್ನ ಉಗ್ರಾಣದಲ್ಲಿಯೆ ಕೊನೆಯ ಹಿಟ್ಟಿನ ರೊಟ್ಟಿ ಅದು. ಮಕ್ಕಳು ಆ ದಿನ ಉಪವಾಸ ಬೀಳಬೇಕಾದೀತೆಂಬುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಅದನ್ನು ನಾಡಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ ಯೋಧರಿಗೆ ಕೊಡಲು ತಂದಿದ್ದಳು. ಪಹರೆಯ ಸಿಪಾಯಿಗಳ ಆಕ್ರೋಶಕ್ಕೆ ಕಿವಿಗೊಡದೆ ಅವರ ನಡುವಿನಿಂದ ನುಸುಳಿ ಅದನ್ನು ಒಬ್ಬ ಕೈದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ಅದು ಆ ಕೈದಿಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಪಹರೆಯ ಸಿಪಾಯಿಯು ಆ ಕೈದಿಯ

ಕೈಗೆ ಹೊಡೆದ ಬಲವಾದ ಒಂದು ಎಟಿಗೆ ಆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿಯು ಬನ್ಯುಚಿಕಾಳ ಹೊಟ್ಟಿಗೆನೇ ಒಂದೇಟು ಹೊಡೆದನು. ಹಾಗೂ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ರೊಟ್ಟಿಯು ತುಂಡನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಒದೆದು ಚರಂಡಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿದನು ಎಲುಬು-ಗೂಡಿನ ಕೈದಿಯೊಬ್ಬ ಅದನ್ನು ಹೆಕ್ಕಲು ಓಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಜರ್ಮನ ಕೋವಿಯಿಂದ ಒಂದು ಗುಂಡು ಹಾರಿತು. ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹೆಕ್ಕಲು ಕೈಚಾಚಿದ ಎಲುಬು-ಗೂಡುಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ತಾಯಿನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇತರ ಹೆಂಗಸರೂ ರೊಟ್ಟಿ ತಗೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಅವರು, ಹೊಟ್ಟೆಯ ವೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಸ್ತುತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಬನ್ಯುಚಿಕಾಳನ್ನೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ, ಗುಂಡಿನೇಟಿನಿಂದ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಆ ಎಲುಬು-ಗೂಡನ್ನೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಕೈದಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ ತಾವು ತಂದಿದ್ದ ರೊಟ್ಟಿ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಹೋದರು ಆದರೆ ಸಹರೆಯ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಒಂದೇ ಸವನೆ ಅವರನ್ನು ಹೊರಗಟ್ಟಿದರು. ಇದರಿಂದ ಆ ಹಕ್ಕಿಯ ಹೆಂಗಸರು ನಿರಾಶೆಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಮೊಣಕಾಲ ಮೇಲೆ ಊರಿ ರೊಟ್ಟಿ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಕೈದಿಗಳ ಕಾಲುಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಾಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದರು ಒಬ್ಬ ಕೈದಿ ಒಂದು ತುಂಡನ್ನು ಹೆಕ್ಕಲು ಬಗ್ಗಿದನು. ಪುನಃ ಒಂದು ಗುಂಡು ಹಾರಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ರಶ್ಮಿನ ಜೀವ ಅನಂತದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಯಿತು.

“ಬಾಂಧವರೇ, ಬೇಡ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಮ್ಮ ಜೀವವನ್ನು ಬಲಿಗೊಡ ಬೇಡಿರಿ, ರೊಟ್ಟಿಯ ಚೂರು ಹೆಕ್ಕಲು ಕೂಡಾ ಅವರು ಬಿಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ.” ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆದ ಘಾಯಗಳಿಂದ ಸೂಯುವ ನೆತ್ತರಿನ ನಡುವಿನಿಂದ ಯುವಕ ಕೈದಿಯೋರ್ವನ ಸ್ವರವು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವನು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವಿತ್ತು. ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹೆಕ್ಕಲು ಹೋಗಿ ಎರಡು ಪ್ರೇತಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಬಂದಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರು ಅಸಹಾಯತೆಯ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ದೇಶಬಾಂಧವರ ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತರು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರೂ ಕೈಗೆ ಎಟಿಕಲಾರದ ರೊಟ್ಟಿ ತುಂಡುಗಳಿಗಾಗಿ ಆ ಕೈದಿಗಳು ನಿರಾಶೆಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದರು.

ರಶ್ಮಿನ ರೈತ ಹೆಂಗಸರವರು. ಸುಮ್ಮನೆ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಕೂಡುವವರಲ್ಲ. ಗಾಲಾ ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವವಳು. ಅವಳ ಗಂಡನೂ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗ ಸಾಶಾನನ್ನು ಕರೆದು, “ನೋಡು, ಇಲ್ಲಿನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿಸು. ಒಳದಾರಿಯಿಂದ ಊರ ಹೊರಗೆ ರಸ್ತೆ ತಿರುಗುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಇವರು ಅಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಎಸೆಯಿರಿ. ಒಂದೆರಡು ಜಾರುಗಳನ್ನಾದರೂ ನಮ್ಮವರು ಹೆಕ್ಕಬಹುದು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಹುಡುಗರೆಲ್ಲರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಲು ಓಡಿದರು. ಈಗ ಇತರ ಹೆಂಗಸರ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಬನ್ಯಚಿಕಾಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಸ್ವತ್ತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದವಳಿಗೆ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರ ಮಾಡಿದರು. ಅವಳು ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ಕುಳಿತವಳೇ ಒಂದೇಸವನೆ ಅಳಲು ಸುರು ಮಾಡಿದಳು.

“ನೋವು ಬಹಳ ಇದೆಯೇನು?” ಪ್ರೋಸ್ಟಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ನೋವಿಗಾಗಿ ಅಳಲು ನಾನೇನು ಸಣ್ಣ ಮಗುವೇ?”

“ಅಳಬೇಡ, ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊ. ಆಮೇಲೆ ಒಳಿತೆನಿಸುವುದು, ನಿನಗೆ.”

“ಮೂರ್ಖರಂತೆ ಮಾತಾಡಬೇಡ, ಪ್ರೋಸ್ಟಾ. ನಾನು ನೋವಿಗಾಗಿ ಅಳಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರೋಟರನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಇದೇಯೋ ಏನೋ?” ಈ ರೀತಿ ನರಕಯಾತನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು.”

“ತಾಳವ್ವಾ, ತಾಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ಭಯಂಕರ ವಿಚಾರ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡ.”

“ಹಾಗಲ್ಲವ್ವಾ ಹೀಗೆ ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದು ಈ ಜರ್ಮನ ರಕ್ತಸರ ಬಡಿತ ತಿಂದು ನರಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ತನ್ನ ಕಪಾಳಕ್ಕೆ ಗುಂಡು ಹಾಕಿ ಸತ್ತರೆ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ದುಃಖವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.”

“ ನೀನೀಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಣ್ಣಗೆ ಮಲಗು.” ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಫ್ರೋಸ್ಟಾ ಬನ್ಯುಚಿಕಾಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು. ಹಾಗೂ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಮನೆಗೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಬನ್ಯುಚಿಕಾಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಆ ವಿಚಾರಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗ ಗ್ರೀಶಾನನ್ನು ಕರೆದು “ ನೋಡು ಗ್ರೀಶಾ, ನಿನಗೆ ಎಂದಾದರೂ ಜರ್ಮನ ಕೈದು ಅಥವಾ ಸಾವು ಇವೆರಡಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಸಾವನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸು. ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಬೇಡ,” ಅಂದಳು. ಗ್ರೀಶಾ ಹೆದರಿ ಚೀರಾಡಹತ್ತಿದಳು.

“ ಏನು, ಪೂರಾ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆಯೇನು, ನಿನಗೆ ? ಬರೇ ಐದು ವರ್ಷದ ಮಗು ಅವನು. ಅವನನ್ನೇಕೆ ಹೆದರಿಸುವೆ ? ಅವನು ದೊಡ್ಡವನಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರಾರೂ ಉಳಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ”

ಬನ್ಯುಚಿಕಾಳು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿದಳು.

“ ನೀನು ಹೇಳುವುದು ಸರಿ. ಇಂತಹ ಘೋರ ಅನ್ಯಾಯ, ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ನಿಸರ್ಗವು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಸಹಿಸಿತು ?”

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಬನ್ಯುಚಿಕಾ ಪುನಃ ಅಳಲು ತೊಡಗಿದಳು.

ಫ್ರೋಸ್ಟಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಮಲಗಿಸಿದಳು. ಮಲಗಿದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಯೋಚನೆ ಸುತ್ತುಹಾಕುತ್ತಿತ್ತು.

“ ಅಲ್ಲ, ಫ್ರೋಸ್ಟಾ, ಅಂತಹ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಲೆಗೇನೆ ಗುಂಡು ಇಡಲು ನನ್ನ ಗಂಡ ಹಿಂಜರಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ.”

“ ಏನೆಲ್ಲಾ ಯೋಚನೆಯಪ್ಪಾ ನಿನಗೆ, ಅವನು ಈಗ ಸೈನಿಕನು. ಯಾವಾಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳು ಹುಕುಮು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಪ್ರಕಾರ ನಡೆಯಲೇಬೇಕು. ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿ ?”

“ ಅದು ಸರಿ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, “ ಜರ್ಮನ ಸೆರೆಗೆ ಸಿಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಜೀವ ತೆಗೆದುಕೊ ” ಅಂತ ಹುಕುಮು ಕೊಡಬಹುದೇನು ಅವನಿಗೆ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳು ?”

“ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾದ, ಯೋಗ್ಯವಾದ ಹುಕುಮು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಬರೇ ಒಣ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೂಡಬೇಡ. ತಣ್ಣಗೆ ಮಲಗು.”

“ ಅಲ್ಲ, ಫ್ರೋಸ್ಟಾ, ಆ ರೊಟ್ಟಿ ಹೆಕ್ಕಲು ಹೋದ ಎಲುಬು-ಗೂಡೇ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಜನರು ಹಸಿವೆ ಯಿಂದ ಸಾಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂತಲ್ಲಾ! ನಮ್ಮ ಉರೂಳಿಗಿಂದ ಹಾಡು ಹೋಗುವಾಗಲೂ ನಮ್ಮಿಂದ ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿಯ ಚೂರು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ವಾಗಲಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಎಂತಹ ಶೋಚನೀಯ ಸ್ಥಿತಿ ನೋಡು! ಎಷ್ಟು ಕಳವಳ ವಾಗುತ್ತದೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ! ಎಷ್ಟೇ ಮರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಅದು ಕಡೆವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.”

“ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಹೋಗುವ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ರೊಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಒಂದೆರಡು ಚೂರಾದರೂ ಹೆಕ್ಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು, ಅವರಿಗೆ ”

“ ಮಕ್ಕಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೀಳಾಡಿದರೆ ರಸ್ತೆಯ ನಡುವಿನಲ್ಲೇ ಬೀಸಾಡ ಬೇಕು ನೋಡು, ರೊಟ್ಟಿಯ ಚೂರುಗಳನ್ನು.”

“ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬೀಸಾಡುತ್ತಾರೆ ನಮ್ಮ ರೈತರ ಮಕ್ಕಳು ಅಂದರೆ ಏನೆಂತ ತಿಳಿದಿ ? ಅವರ ತೂಕದ ಬಂಗಾರಕ್ಕೆ ಅವರಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ”

ಬನ್ಯುಚಿಕಾ ಸಮ್ಮತಿ ಸೂಚಕವಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿದಳು ದಣಿವಿನಿಂದಲೂ ನೋವಿನಿಂದಲೂ ಅವಳಿಗೆ ತೂಕಡಿಕೆ ಬರಹತ್ತಿತ್ತು. ಮಲಗಿದಲ್ಲೇ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದಳು. ಆದರೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರೂ ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿ ತುಂಡಿಗಾಗಿ ಹಾತೂರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಎಲುಬು-ಗೂಡಿನ ದೃಶ್ಯವು ಅವಳೆದುರಿಂದ ಮಾಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜನ್ಮದಲ್ಲೇ ಅದನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ತಗೊಂಡು ಹೊರಟ ಮಕ್ಕಳು ಒಳದಾರಿಯಿಂದ ಹೋಗಿ ಊರ ಹೊರಗಿನ ಚೌಕಕ್ಕೆ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗನೇ ಮುಟ್ಟುವ ಪ್ರಯತ್ನ ದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಅಂದು ಮಿತಿಮೀರಿ ಹಿಮ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ

ಓಡುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹಿಮ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎರುತಗ್ಗುಗಳೂ ಹಳ್ಳ-ಹೊಂಡಗಳೂ, ಒಂದೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಓಡುವಾಗ ಚೆಚೋರಾಳ ಮಗ ಚಿಕ್ಕ ಒಸಾಣು ಹಿಮ ತುಂಬಿದ ತಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಯ ತನಕ ಹೊತುಹೋದನು. ಎಳಲಿ ಕ್ಯಾಗದೆ “ಸಾಶಾ, ಸಾಶಾ!” ಎಂತ ಕರೆದನು.

“ಒದರಬೇಡವ್ವಾ, ಜರ್ಮನರ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿದರೆ ಓಡಿ ಬಂದಾರು.”

“ಇಲ್ಲಿ ಎದೆಯ ತನಕ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದೇನವ್ವಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕೈ ಕೊಡು.”

“ನಿನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ತಡವಾದೀತು.”

“ಎನು ತಡ, ತುಸು ಬಾ.”

“ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತದೋ ನೀನೇ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಬಾ”

ದಪ್ಪವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹಿಮದಿಂದ ಭೂಸ್ಥಿತಿ ತಿಳಿಯದೆ ಒಸಾಣಂತೆ ಬೇರೆ ಹುಡುಗರೂ ಕೆಲವರು ಬಿದ್ದರು ಕೆಲವರು ಹಿಮದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಮುಳುಗಿದರು. ಅಂತೂ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗುರಿಮುಟ್ಟಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾಶಾ ಮತ್ತು ಸಾವ್ವಾ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗರು ಮಾತ್ರ ಈ ಎಲ್ಲಾ ತೊಡಕುಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

“ಬೇಗ, ಬೇಗ.” ಸಾಶಾನು ಒದರುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಓಡಿ ಓಡಿ ಅವನ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಬೆವರುಹೋಗಿತ್ತು. ನೆತ್ತಿಯಿಂದ ಸುರಿಯುವ ಬೆವರಿ ನಂದ ದಾರಿಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಾಲು ಕೂಡ ಎಷ್ಟೋ ಸಾರೆ ಹೊತುಹೋಯಿತು. ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಪುನಃ ಓಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತರರಂತೆ ಅವನು ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಂಡು ಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಗಲ ಮೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದನು. ಹಾಗಾಗ ಅವನಿಗೆ ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಎಳಲೂ ಹಾಗೂ ಎರುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಲೂ ಇತರರಷ್ಟು ಕಠಿಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾವ್ವಾನು ಅವನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹಿಮ ಬಿದ್ದು ಮೆತ್ತಗಾದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆಯೇ ಭಾರವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬೀಳುತ್ತ, ಏಳುತ್ತ ಸಾಶಾ, ಸಾವ್ಯಾ, ಇವರು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಓಡಿದರೂ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಲಪ ಬೇಕಾದ ಜೌಕವನ್ನು ಸವಿ ಪಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಿಮದ ಮಳೆಯೂ ಸುರು ವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮೊದಲೇ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದ ಅವರ ವೇಗವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು.

ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಯ ಜೌಕವು ಕಾಣಿಸಿತು ತನ್ನ ದೇಶ ಬಾಂಧವರನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಅವೃತ್ತವೇ ತನ್ನಲ್ಲಿದೆಯೆಂಬಂತೆ ಸಾಶಾನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾನು ತಲಪಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಗುರಿಯಲ್ಲೇ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಯಾವುದರ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದನು ಆದರೆ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ದೇಹದ ವೇಗಕ್ಕೆ ಮತಿ ಇತ್ತು. ನಿಸರ್ಗದ ಪ್ರತಿಕೂಲಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಂತೆ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಓಡುವುದು ಅವನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ಓಡಿ, ಓಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಜೌಕವು ಇನ್ನು ದೂರ ಎಲ್ಲವೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೈದಿಗಳ ಸಮೇತ ಜರ್ಮನ ಸೈನ್ಯದ ದಳವು ಜೌಕವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು ದೇಹಕ್ಕಾದ ದಣುವಿನಿಂದ ಸೋತು ಸುಣ್ಣವಾಗಿದ್ದ ಸಾಶಾ ಫಕ್ಕನೆ ಆದ ನಿರಾಶೆಯ ಧಕ್ಕೆಯಿಂದ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತನಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟನು

ಸಾಶಾನೊಟ್ಟಿಗೆ ಓಡಲಾರದೆ ಸಾವ್ಯಾ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಸಾಶಾ ಬಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಇನ್ನು ಮುಂದರಿಸಿ ಎನೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲೆಂದು ಅವನೂ ತಿಳಿದನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಸಾಶಾ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಚ್ಛೆ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಸಾಶಾನ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಸಾಶಾನ ತಾಯಿ ಗಾಲ್ಯಾ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರು ಹೋಗಿ ಸಾಶಾನನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ತಂದು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದರು ಗಾಲ್ಯಾಳ ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳು ಸುತ್ತಲೂ ನೆರೆದು ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಎನಾಯಿ ತೆಂದು ತಾಯಿಯ ಕೂಡ ಕೇಳಹತ್ತಿದರು "ಎನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ದೆ

ಹತ್ತಿದೆ, ಗದ್ದಲ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ ” ಎಂತ ಗಾಲ್ಯಾ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು.

“ ನಿಡ್ಡಿ ! ” ಮಕ್ಕಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಗಾಲ್ಯಾಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬಂದ ಆ ಶಬ್ದವನ್ನೇ ಉಚ್ಚರಿಸಿದರು. ಅದು ಸುಳ್ಳೆಂದು ಅವರಿಗೂ ಸಂಶಯ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವಳಲ್ಲಿ ಹೊಡ್ಡವಳಾಗಿದ್ದ ಜೀನಾಳಿಗೆ ಹಿರೇ ಅಣ್ಣನಾದ ಮಿಶಾನನ್ನು ಇದೇ ರೀತಿ ತಾಯಿಯು ಹೊತ್ತು ತಂದು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದ್ದರ ನೆನಪಾಯಿತು. ಹಿರೇ ಅಣ್ಣನಂತೆ ಚಿಕ್ಕ ಅಣ್ಣನೂ ಹೋದನೆಂಬ ಭೀತಿಯಿಂದ ಒಂದೇಸವನೆ ಆಳಹತ್ತಿದಳು. ಅವಳು ಅಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಇತರ ಮಕ್ಕಳೂ ಅವಳಂತೆಯೇ ಆಳಹತ್ತಿದುವು. ತಾಯಿಯು ಎಷ್ಟೇ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದರೂ ಅವು ಅಳುವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದ ನಂತರ, ಮೈಮೇಲಿದ್ದ ಒಡ್ಡೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಮೈಗೆಲ್ಲಾ ಬಿಸಿನೀರಿನ ಶಾಖವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಮೇಲೆಯೇ ಸಾಶಾನಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದಿತು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದವನೇ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ರೊಟ್ಟಿ. ತುಂಬಿದ ಚೀಲವನ್ನು ನೋಡಿದನು ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು. “ ಅವರು ಬರುವ ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವಮ್ಮಾ ! ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಆಳಹತ್ತಿದನು ಗಾಲ್ಯಾ ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವೇನೂ ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ಮಗನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣೆದುರಿನಲ್ಲೂ ಒಂದು ಚೂರು ರೊಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆದು ಗುಂಡಿಗೆ ಬಲಿಯಾದ ಆ ಹೊಟ್ಟಿಗಲ್ಲದ ಎಲುಬು-ಗೂಡುಗಳ ದೃಶ್ಯವು ಕಾಣಿಸಹತ್ತಿತು. ಆ ಭೀಕರ ದೃಶ್ಯದೊಂದಿಗಿನ ಮಗನು ಬದುಕಿರುವನೆಂಬ ಆನಂದವು ಮಾಯವಾಯಿತು. ಅವಳ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೂ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಡದಾದುವು. ಹೇಗೂ ಮಾಡಿ ಸಾಶಾನನ್ನು ಸಂತೈಸಿ ಮಲಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನು ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಒಯ್ದಿದ್ದ ಶೆಣ್ಣಿ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದಳು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯ ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದುವುಗಳನ್ನು ಕೈದಿನಲ್ಲಿರುವ ದೇಶಬಾಂಧವರಿಗಾಗಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಳು. ಈಗ ಅವು ನೀರಿನಿಂದ ತೊಯ್ದು ಧಾರವಾಗಿದ್ದವು. ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು

ನೋಡಿದೊಡನೆ ಆ ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದಿದ್ದ - ಕೃಶಶರೀರಗಳ ದೃಶ್ಯವು ಪುನಃ ಅವಳ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಬಂತು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಆ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ರೊಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಕೈಚಾಚಿದಾಗ ಜರ್ಮನರ ಗುಂಡಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಕೈದಿಗಳು ಸತ್ತು ಬಿದ್ದ ಆ ಸನ್ನಿವೇಶವು ತನ್ನ ಮುದ್ದು ವಿಶಾಸ ಮರಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ತೋರಿತು.

ಭಾರವಾದ ಹೃದಯದಿಂದ ಗಾಲ್ಯಾಳು ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಂಚಿದಳು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೊಯ್ದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ರುಚಿ ಕೆಟ್ಟ ಆ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಚೂರು ಕೂಡಾ ಹಾಳುಮಾಡದೆ ಆತುರದಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಲ್ಯಾಳಿಗೆ ಅಶ್ರುಧಾರೆಯು ಉಕ್ಕೇರಿ ಬಂದಿತು. ಈ ನರಕಯಾತನೆಯು ಮುಗಿಯುವುದೆಂತು ? ಜರ್ಮನರು ಈ ಊರನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಕಳೆದಿತ್ತು. ಆದರೆ ತಿಂಗಳೆ ಒಂದೊಂದು ದಿನವೂ ಒಂದೊಂದು ಯುಗದಂತೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸಾಂಘಿಕ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವ ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ರೀತಿಯ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದರು. ಬತ್ತನೆಯ ದಿನಗಳು, ಸುಗ್ಗಿಯ ದಿನಗಳು, ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ದಿನಗಳು, ಕರಿಣ ಚಳಿಯ ದಿನಗಳು, ಭಯಂಕರ ಹಿಮಗಾಳಿಯ ದಿನಗಳು, ಎಲ್ಲವೂ ಸರಾಗವಾಗಿ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ತಿಂಗಳುಗಳು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಜೀವನಪ್ರವಾಹವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸುಖಮಯವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಒಂದೇ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಎಣಿಸದ, ಎಂತಹ ಕಲ್ಪನೆಗೂ ಎಟಕದ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಹಾಗೂ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅವಳೂ ಊರವರೂ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದರು ಒಂದು ತಿಂಗಳಿನ ಅನುಭವಗಳ ವಿಚಾರವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವು ಸೃಷ್ಟಿ ನಿಯಮಗಳಂತೆ ಅನಾದಿ, ಅನಂತವೂ ಎಂಬಂತೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೃದಯದ ಉದ್ವೇಗವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಗಾಲ್ಯಾ ಸಾಶಾನು ಮಲಗದ್ದೆಗೆ ಹೋದಳು. ತಣ್ಣಗೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಅವನು ದೇಹದ ಧಣುವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನ ದುಃಖವನ್ನೂ ನಿद्रಾದೇವಿಯ ಆಲಿಂಗನದಲ್ಲಿ ಮರೆತಿದ್ದನು. ಗಾಲ್ಯಾಳು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಅವನ ಕೋಮಲ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ

ನಿಂತಳು. ಇಂತಹ ಮುದ್ದು ಬಾಲಕನಿಗೆ ಭವಿತವ್ಯವು ಏನನ್ನು ತಾನೇ ಕೊಡುವುದು? ಜರ್ಮನ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯ ಪಶುಜೀವನನ್ನೂ ಅಥವಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಸುಖಜೀವನವನ್ನೂ ?

ಗಾಲಕ್ಯಾಳ ಕಡ್ಡೀರಿನ ಬಿಸಿ ಹನಿಗಳೆರಡು ಸಾಶಾನ ಮೋರಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ಅವನು ಫಕ್ಕನೆ ಎಚ್ಚತ್ತು ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ಮುಖವು ಯಾವುದೋ ದೂರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನವಾಗಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. “ ಏನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವೆ ಅಮ್ಮಾ ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದನು.

“ ಏನು ಇಲ್ಲ, ಮಗು. ನಮ್ಮವರು ಮರಳಿ ಬರುವ ದಿನದ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.”

“ ನಮ್ಮ ಜನರು ಇಲ್ಲಿಗೆ, ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬರುವರೇ ?”

“ ಹೌದು ಮಗು.”

“ ಅಪ್ಪನೂ ಬರುವನೇ ?”

“ ಹೌದು, ಅಪ್ಪನೂ ಬರುವನು.”

“ ಎಲ್ಲವೂ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಆಗುವುದೇನು, ಅಮ್ಮಾ ?”

“ ಹೌದು ಮಗು. ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗುವುದು. ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಆಗುವುದು.”

ಗಾಲಕ್ಯಾ ಪುನಃ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗುವುದೇ ? ಬೇರೆಲ್ಲಾ ಮೊದಲಿನಂತಾದರೂ ಅವಳ ಮುದ್ದು ಮಿಶ್ರ ತಿರುಗಿ ಬರಲಾರನು. ಊರ ನಡುವಿನ ಜೌಕದಲ್ಲಿ ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ವಾಸ್ಕಾ ಹಿಂದಿನಂತೆ ನಾಟಕ ಮಾಡಿ ಜನರ ಮನರಂಜನವನ್ನು ಮಾಡಲಾರನು

ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ತಮ್ಮವರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಜನಜೀವನವು ಪ್ರಗತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ

ಎರಲಿಲ್ಲ. ಫೈರ್, ಸಹನೆ ಹಾಗೂ ದೃಢತೆಗೆ ಬಗ್ಗದಿರುವ ಮನೋ ನಿರ್ಧಾರ, ಇವೆಷ್ಟಿದ್ದರೆ ಸರಿ, ನಮ್ಮ ಜನತೆಯು ಜರ್ಮನ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಿ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಉಜ್ವಲವಾದ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಬರೆಯುವ ದೆಂಬುದು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಿಜವಾಗಿತ್ತು.

೧೧

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಕ್ರೆವಚುಕಳು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಎದ್ದಳು ಯಾರೊ ಬಂದು ವೈಯನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಅವಳು ನಿದ್ರೆ ಬಾರದೆ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಮ್ಮೆಗೆಲೆ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತಹ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ಯಾರೊ ಎಬ್ಬಿಸಿ ದಂತಾಯಿತು.

ಬಾಗಲನ್ನು ಯಾರೊ ತಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿತ್ತು. ಎದ್ದು ಕೂತು ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೂ ನೋಡಿದಳು ಏನೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕೆಪ್ಟನ್ ಕರ್ಟ್ ವರ್ನರನ್ನು ಆ ರಾತ್ರಿ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಮನೆಗೆನೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗ ನಿಶ್ಯ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಎಡೆಬಿಡದ ಗೊರಕೆಯೂ ಅಂದು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ನಿದ್ರೆಯ ಅಮರಿನಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಭಾರವಾಗಿದ್ದರೂ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಪುನಃ ಮಲಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದವರಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮಾಡಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯಂತೆ ಅಂದು ಮೋಡಗಳಾಗಲಿ ಹಿಮವೃಷ್ಟಿಯಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಶುಭ್ರವಾದ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಬಿಂಬವು ನಿದಾನವಾಗಿ ತೇಲುತ್ತಲಿತ್ತು.

ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸದ್ದಾಯಿತು. ಕೊರಳಿನಿಂದ ಹೊರಟ ಮೊರೆಯು ಹೊರಗೆ ಬರಲಾರದೆ ಹೊರಟಲ್ಲಿಗೆನೇ ಹಿಂದಿರುಗಿದಂತಹ ಸ್ವರವೊಂದು ಕಾವಲಿ ನನನು ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಫಕ್ಕನೆ

ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ತಿಳಿಯಾದ ಬೆಳದಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಕರಿನೆರಳು ಯಾರೊ ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ಯಾರಲ್ಲಿ?” ಆಗಂತುಕರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಕೇಳಿದನು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಂದವರಾರೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು.

“ನಾನು, ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸು” ಅವಳು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಉಸುರಿದಳು. “ಸದ್ದು ಮಾಡಬೇಡಿರಿ, ಮಕ್ಕಳೇ, ಕೆಪ್ಪನನು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅಫೀಸಿನಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು.” ಅಷ್ಟು ರೊಳಗೆ ಆಗಂತುಕರು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು.

“ಇಲ್ಲವೇನು ಅವನಿಲ್ಲಿ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಎಳಂಬ ಮಾಡಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ನಡೆಯಿರೋ, ಕೆಪ್ಪನನ ಕಚೇರಿಗೆ.”

“ತಡೆಯಿರಿ,” ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅಂದಳು. “ಅವಳು ಇದ್ದಾಳೆ ಇಲ್ಲಿ.”

“ಅವಳು ಅಂದರೆ ಯಾರು?”

“ಕೆಪ್ಪನನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವಳು.”

“ನಮಗೆ ಹೆಂಗಸರ ಉಸಾಬರಿ ಈಗ ಬೇಡ. ಈ ಜರ್ಮನ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನಾಳೆ ನೋಡೋಣವಂತೆ.”

“ಅವಳು ಜರ್ಮನಳಲ್ಲ. ನಮ್ಮವಳೇ.”

“ಹಾಗೇನು? ಅಂದರೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬೇರೆ. ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಅವಳು?”

“ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಳೆ.”

ಬಂದವರ ನಾಯಕನು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಾರಿಣ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡನು.

“ನೋಡೋಣ ಅವಳನ್ನು ಅಜ್ಜಿ, ಒಂದು ದೀವಿಗೆ ಕೊಡುವೆಯಾ?”

“ಪಹರೆಯವನು ನೋಡಿದರೆ?”

“ಪಹರೆಯವನಾರೂ ಇಲ್ಲ ಈಗ ಅಜ್ಜಿ.”

“ಸರಿ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚುವೆ ದೀಪ.”

ಉತ್ಸಾಹ, ಆನಂದಗಳಿಂದ ಅವಳ ದೇಹವಿಡೀ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಡುಗುವ ಕೈಗಳಿಂದ ಕಡ್ಡಿನೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಹತ್ತಿದಳು. ಆದರೆ

ಅದು ಸಿಗುವ ಮೊದಲೇ ಬಂದವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಅವಳಿಗೆ ಒಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ದೀಪ ಹೊತ್ತಿಸುವಾಗ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳಿಗೆ ಜಾಮಾನಿಗಾಗಿ ಬಂಧಿತರಾದವರ ನೆನಪಾಯಿತು. “ ನಮ್ಮ ಪೈಕಿ ಐದು ಮಂದಿಯನ್ನು ಕೆಪ್ಪನನ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಮಾನಿಗಾಗಿ. ಅವರನ್ನು ನಾಳೆಯೇ ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವವರಿದ್ದಾರೆ ” ಅಂತ ಹೇಳಿದಳು.

“ ಯೋಚನೆ ಬೇಡ ಅಜ್ಜಿ. ನಮ್ಮವರು ಅಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಪ್ಪನನನ್ನು ಸುದ್ದಿ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆವು ” ಅವರ ನಾಯಕನೆಂದನು.

ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ತೆರೆದು ಬಂದವರಿಗೆ ದೀಪವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅವರನ್ನು ಕೆಪ್ಪನನ ಶಯ್ಯಾಗಾರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಒಳಗೆ ತಲುಪಿದ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿಗೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ದೀಪವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿದಳು.

ಪುಸ್ತಕ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಳು. ಹಾಗೂ ಕರ್ಟನ್ನು ಬಂದನೆಂದೆಣಿಸಿ ಏನೋ ಗುಣಗುಟ್ಟಿ ಪುನಃ ಮಲಗಲು ಮೈ ತಿರುಗಿಸಿದಳು. ಬಂದವರ ನಾಯಕನು ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಕೈಯಿಂದ ದೀಪವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಹಾಸಿಗೆಯ ತೀರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಪುಸ್ತಕ ಮುಖವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ “ ಇವಳೇ ಏನು ಕೆಪ್ಪನನ ಪ್ರೇಯಸಿ ? ” ಎಂದು ಫಕ್ಕನೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ದುಃಖ ಹಾಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ಪುಸ್ತಕ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ಗಂಡ ಸೆರೆಗೃಹಾ ಅವಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವಳ ಹೃದಯಕ್ರಿಯೆ ಸ್ತಂಭಿತವಾಯಿತು. ರಕ್ತವು ಹೆವ್ವುಗಟ್ಟಿತು. ದಾರುಣವಾದ ಭೀತಿಯು ಅವಳನ್ನು ಆವರಿಸಿ, ಲೆವೊನ್ಯೂಕ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ, ಒಲೆನಾ, ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಅನುಭವಿಸಿದ ನರಕಯಾತನೆಯನ್ನು ಅವಳು ಒಂದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದಳು.

ತಾನು ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಪತ್ನಿಯು ಜರ್ಮನ ನಾಯಿಯ ಸೂಳೆಯಾದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುನಿಲ್ಲದೇ ಕಂಡ ಸೆರೆಗೃಹಾನೂ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಕಲ್ಪಿನಂತೆ ನಿಂತನು. ಸ್ವಪ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲೂ

ಅಸಂಭವವಾದ ಈ ಘಟನೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವದಿಂದ ಅವನು ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತೋಚದೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಭಾವನಾಪರವಶನಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಆಗ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಅವನ ಕೈಯು ಸಿಸ್ತಾಲಿನ ಕುದುರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅವಳ ತುಚ್ಛ ವರ್ತನೆಯು ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಅವಳನ್ನು ಇಹಲೋಕದಿಂದ ಕಳಿಸುವುದೇ ಅವಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ದಯಾಪೂರ್ಣ ಶಾಸನವಾಗಿತ್ತು. ತನಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತವಾದ ಸುಂದರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸೆರ್ರೊ ಜಾನು ಕೊನೆಯ ಸಾರೆ ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿಗೇನೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಎಳೆದನು. ತನ್ನ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಮಾನವನ್ನುಳಿಸಲು ಅದೊಂದೇ ದಾರಿ ಉಳಿದಿತ್ತು.

“ತಡಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಇನ್ನು ಕೆಪ್ಪನನ ಆಫೀಸಿಗೆ ನೆಟ್ಟಿಗೆ” ಎಂದು ಸೆರ್ರೊಜಾ ತನ್ನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಇತ್ತನು. ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು.

ಸೆರ್ರೊಜಾನ ದಳವು ಕೆಪ್ಪನನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ದಳವು ಊರ ಹೊರಗಿನ ತೋಪು ಖಾನೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಏನಾಯಿತೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜರ್ಮನ್ ಸೈನಿಕರ ಸಮಾಚಾರ ತಗೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಯಮಸದನಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿತ್ತು.

ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯಿಂದ ಧ್ವನಿಯುಂತ್ರದ ಕರೆ ಬರುವ ಸಂಭವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಕೆಪ್ಪನ್ ಕರ್ಟ್ ವಾರ್ನರನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆಫೀಸಿನಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ನಡುರಾತ್ರಿ ಕಳೆದರೂ ಕರೆ ಬಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕಾದು ಕಾದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು. ನಿದ್ರೆಯ ಜೊಂಪಿನಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭದ ಗುಂಡಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಯಾರೊ ಊರವರು ಪುನಃ ತಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿ ರಾತ್ರಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿರಬೇಕು ಎಂತ ಎಣಿಸಿದನು. ಎಷ್ಟೇ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿದರೂ ಕಾಯಿದೆಭಂಗವು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ

ಇದ್ದ ವಿಷಯವು ಅವನನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೆರಳಿಸಿತು. ಆದರೆ ಆ ಗುಂಡು ಕಾಯಿದೆಭಂಗ ಮಾಡಿದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಸಿಪಾಯಿ ಹಾರಿಸಿದ ಗುಂಡಾಗಿರದೆ ರತ್ನನರು ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಸಿಗಿ ಕೊಟ್ಟ ದೇಹಾಂತ ಶಿಕ್ಷೆಯ ಗುಂಡೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆಲ್ಲಿದೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು !

ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ತೃಣೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಊರವರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಹೊಸ ಶಾಸನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕರ್ಟಿನು ತೊಡಗಿದನು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು, ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಗುಂಡಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಕರ್ಟಿನ ಅಧಿಕಾರದ ಭ್ರಮೆಯು ದೂರವಾಯಿತು. ಒಡನೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಂಚದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿದನು. ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಫೀಲ್ಡ್ ವೆಬೆಲನೂ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಇತರ ಸಿಪಾಯಿಗಳೂ ಎದ್ದರು. ಹೊರಗೆ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಒಳಗೆ ಬಂದು ಉಸುರಿದರು. “ ಊರೊಳಗೆ ಬೊಲ್ಡೆವಕರು ನುಗ್ಗಿದ್ದಾರೆ ”

“ ಎಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೆ ? ” ಕರ್ಟಿನು ಆತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ ಎಷ್ಟೆಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಲಿಂದಲೂ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಂದ ನುಗ್ಗಿರಬೇಕು ಒಳಗೆ ”

“ ಗ್ಯುರಿಲ್ಲಾಗಳೋ ? ”

“ ಅಲ್ಲ, ಪಕ್ಕಾ ದಂಡಿನವರೇ. ”

ಕರ್ಟಿನು ಹೆಲ್ಲು ಕಟ್ಟಿದನು.

“ ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಯನ್ನು ಕರೆ, ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸೋಣ. ”

ಸಿಪಾಯಿಯು ಧ್ವನಿಯಂತ್ರದೊಡನೆ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಮರುಳಿದನು : “ ಕೆಪ್ಟನ್ ಸಾಹೇಬ, ಧ್ವನಿಯಂತ್ರ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ”

“ ಕುನ್ನಿ ಮಕ್ಕಳು ತಂತಿ ಕಡಿದಿರಬೇಕು ! ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕರ್ಟಿನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೆಲ್ಲು ಕಟ್ಟಿದನು. “ ಮುಂಜಾನೆ ವರೆಗೆ ನಾವು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿಯೋಣ ಬೆಳಕಾದೊಡನೆ ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಬರಬಹುದು. ”

ಕರ್ಟನ ಕಚೇರಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಭದ್ರಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಬಾಗಿಲುಗಳಿಗೆ ದಪ್ಪವಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ತಗಡುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದಿದ್ದರು. ಗೋಡೆಗಳ ಸುತ್ತಲೂ ಒಳಗಡೆ ಉಸುಬು ತುಂಬಿದ ಚೀಲಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಗೋಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೋವಯ ನಳಿಗೆಗಳನ್ನಿಡಲು ತೂತುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು.

ಸೆರ್ಯಾಜಾನ ದಳವು ಜರ್ಮನರ ಕಚೇರಿಗೆ ತಲುಪುವ ಮೊದಲೇ ಲೆಫ್ಟನೆಂಟ್ ಶೆಲೊವನ ಕೈಕೆಳಗಿದ್ದ ಮುಖ್ಯ ದಳವು ಕಚೇರಿಯನ್ನು ಸುತ್ತು ಹಾಕಿ ಅದನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಮದ್ದು ಗುಂಡುಗಳ ಬೆಂಕಿಯ ಮಳೆಯೇ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಕಾರ್ಯವು ಅವರಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಆ ಊರಿನ ನಾಲ್ಕು ಬೀದಿಗಳಿಂದ ಗುಂಡಿನ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸಿತು. ಊರನ್ನು ಸೇರಿದೊಡನೆ ಕವಲೊಡೆದ ರಶ್ಮಿನ ಸೈನ್ಯದ ದಳಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಹೊರಹೊರಡಿಸಿದ್ದ ಮನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನುಗ್ಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವೈರಿಗಳ ಸಮಾಚಾರ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ನೋಡಿ, ಹುಡುಗರೆ, ಒಬ್ಬ ವೈರಿಯೂ ನಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪ ಬಾರದು, ನೆನಪಿರಲಿ.” ಎಂತ ಲೆಫ್ಟನೆಂಟ್ ಶೆಲೊವನು ಊರನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಾಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದನು.

ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾದ ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಊರಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಿ ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ಪಹರೆಯವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ರಶ್ಮಿನರು ಊರೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದೊಡನೆ ಕೆಲವರು ಹಾಸಿಗೆಗಳಿಂದೆದ್ದು ಅರೆ ಉಚುಪಿನಲ್ಲೇ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿದರು. ಬಾಕಿ ಕೆಲವರು ತಾವಿದ್ದ ಮನೆಗಳಲ್ಲೇ ಕೋವ, ಮಶಿನ್‌ಗನ್‌ಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಗೊಂಡು ಹತ್ತಿರ ಬರುವವರ ಮೇಲೆ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿ ಯಾರೂ ಹತ್ತಿರ ಬರದಂತೆ ಮಾಡುವ ಯತ್ನದಲ್ಲಿದ್ದರು.

ರಶ್ಮಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಸಿಕ್ಕಾಬಟ್ಟಿ ಓಡುವ ಜರ್ಮನರೂ ಅವರ ರಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡುವ ರಶ್ಮಿನರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಊರಿನ ಹೆಂಗಸರೂ ಹಸುಳೆಗಳೂ ಎಲ್ಲರೂ ಸುರಬಿದ್ದು ಅಡಗಿದ್ದ ಜರ್ಮನರ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ವೆಲ್ಚ್‌ರಿಕಾಳ ಮನೆಯು ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರ ರಾಣ್ಯಗಳ ಮೈಕಿ ಒಂದಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಆರು ಜರ್ಮನರು ಬೀಡು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗಲೂ ಕ್ಷೋಭೆಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಈ ವಿಷಯವು ಇಂದು ವೆಲ್ಚ್‌ರಿಕಾಳಿಗೆ ಅನಂದವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಒಬ್ಬ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕನ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಳೆಂದು “ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆರು ಜರ್ಮನ ಸೈನಿಕರಿದ್ದಾರೆ, ಆರು!” ಎಂತ ಉಸಿರು ತಡೆದು ಹೇಳಿದಳು.

ಕೆಂಪು ಸೇನೆಯ ದಳ ಒಂದು ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಅವಳ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಮನೆಯನ್ನು ಸಮಾಪಿಸಿಮೊಡನೆ ಹಿಂಜರಿದು ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಮನೆಯೂ ಚಿಕ್ಕ ಕೋಟೆಯಂತೆ ಭದ್ರಪಡಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಗೋಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದ ತೂತುಗಳ ಮೂಲಕ ಕೋವಿ, ಮಶಿನ್‌ಗಳನ್ನುಗಳ ಗುಂಡಿನ ಸುರಿಮಳೆಯೇ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಏನನ್ನು ಒಗೆದರೂ ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಗಾಯಗೊಂಡನು. ಒಳಗಿನವರ ರೋಮಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಧಕ್ಕೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ವೆಲ್ಚ್‌ರಿಕಾಳು ನಿಾಶಗೊಂಡಳು. ಆದರೆ ರಶ್ಮಿನ ರೈತ ಹೆಂಗಸು ಅವಳು. ಫೈರ್‌ಗೆಡುವವಳಲ್ಲ.

“ಹೀಗೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ಏನು ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳೇ. ಒಳಗೆ ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನೇ ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟಾರು. ಮನೆಗೇನೇ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿಬಿಡಿರಿ ಅಂದರೆ ಕೆಲಸ ಕೈಗೂಡಿತು.” ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಿನ್ನ ಮನೆಯೇನದು?”

“ ನನ್ನದಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರದು ? ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಬೇಡಿರಿ. ಹೆಚ್ಚಿರಿ, ಬೆಂಕಿ ಬೇಗ.”

“ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೇನು ಯಾರಾದರೂ ?”

“ ತೊಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೂಸು ಇದೆ, ದೊಡ್ಡ ಮಗನು ಹೊರಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.”

“ ನಿನಗೇನಾಗಿದೆ, ಅಮ್ಮಾ ಹುಚ್ಚುಗಿಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ !” ಪೆಲ್ವೊರಿಕಾ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಪುನಃ ವತ್ತಾಯಪಡಿಸಿದಳು : “ ಕೇಳು ಹುಡುಗಾ, ನನಗೆ ಏನೂ ಹಿಡಿದಿಲ್ಲ ತಾಯ ಕರುಳು ನನಗೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಕೂಸಿಗಾಗಿ ನೀವು ಸೋಲನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತೀರಾ ? ನಾಡಿಗಾಗಿ ನೂರು ನೂರು ಜನರು ಮಡಿಯುವಾಗ ಚಿಕ್ಕ ಕೂಸಿನದೇನು ?”

“ ನೀನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಹುಚ್ಚಿಯಾಗಿದ್ದಿ ಮಾತಾಡಬೇಡ ”

“ ಅಯ್ಯೋ ಹೆಚ್ಚಿರಿ, ಮನೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬೇಗ. ಕರ್ತವ್ಯ ಮರೆಯ ಬೇಡಿರಿ.”

“ ಸುಮ್ಮನಿರು.”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಗುಂಡಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕನು ಗಾಯವಾದನು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಸರಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಸು ಒಳಗೆ ಇರುವಾಗ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚಲು ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ಯಾರೂ ತಯಾರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪೆಲ್ವೊರಿಕಾ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವವಳಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಹೊಳೆಯಿತು.

“ ನೋಡಿರಿ, ಹುಡುಗರೆ, ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಮಾಡಿನಿಂದ ಒಳಗೆ ಇಳಿದರೆ ಹೇಗೆ ?”

“ ಸರಿ, ಇದು ಸರಿಯಾದ ಸೂಚನೆ. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ಎಂಥ ಮಾತು !”

ಕೆಲವು ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗಿ ಎದುರಿನಿಂದ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸತೊಡಗಿದರು. ಉಳಿದವರು ಪೆಲ್ವೊರಿಕಾ ತೋರಿಸಿದ ದಾರಿಯಿಂದ

ಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಹೋಗಿ ಒಳಗಿನವರಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹರಿದಾಡುತ್ತಾ ಗೋಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಮಾಡು ತೀರಾ ಕೆಳಗೆ ಬಂದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಒಳಗೆ ಇಳಿದರು ಒಳಗಿನಿಂದ ಮನೆಯ ಎದುರು ಇದ್ದವರ ಮೇಲೆ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಗೋಳಿಬಾರು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಜಮಾನರಿಗೆ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ಒಳಗೆ ಬಂದದ್ದು ತಿಳಿಯುವಷ್ಟರೊಳಗೆ ಅವರೆಲ್ಲರ ಹೊಟ್ಟೆಗೂ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರ ಬೆಂಚಿನೆಟ್ಟಿನ ಇಂತ ಬಿದ್ದು ಅವರ ಇಹಯಾತ್ರೆಯ ಮುಗಿದು ಹೋಯಿತು.

ಪೆಲ್ವಾರಿಕಾ ಅನಂದದಿಂದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಹೊರಗಿದ್ದ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದಳು ಗೆಲುವಿನ ಹಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಳಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು ನೋಡಿದರು ಒಬ್ಬ ಜಮಾನನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಉಳಿದವರ ಪ್ರೇತಗಳೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು ವೈರಿಗಳ ಪೈಕಿ ಯಾರೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪೆಲ್ವಾರಿಕಾ ಶೂಟೈಲ ಬಳಿ ಮೊಣಕಾಲೂರಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸೈನಿಕರು ಅವಳ ಕಡೆ ಏನಾಯಿತೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರು. ಜಜ್ಜಿ ಹೋದ ತಲೆಯಿಂದ ಒಂದೇ ಸವನೆ ನೆತ್ತರು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕೂಸಿನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಪೆಲ್ವಾರಿಕಾ ಮೇಲಕ್ಕತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದಳು.

“ಕೆಂಪು ಸೈನ್ಯ ಊರೊಳಗೆ ಒಂದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ನಾನು ಹೊರಗೆ ಬಂದೆ. ಒಳಗೆ ಮಗು ಬಾಯಿ ತೆಗೆದಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ತಲೆಯನ್ನೇ ಒಡೆದರು!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪೆಲ್ವಾರಿಕಾ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರಿಸಿ ಕೊಂಡಳು. “ನಾನು ಮೊದಲು ಸೂಚಿಸಿದಂತೆ ಮನೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಎರಡು ಜೀವವಾದರೂ ಉಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು ಈಗ ಒಂದು ಸತ್ತ ಮಗುವಾಗಿ ಎರಡು ಸೈನಿಕರನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರಿ.”

“ಸೈರಿಸು, ತಾಯಿ, ಸೈರಿಸು.”

“ನಾನು ಕೂಸಿಗಾಗಿ ಅಳುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಒಂದು ಕೋವ ಕೊಡಿರಿ. ಒಬ್ಬ ವೈರಿಯನ್ನಾದರೂ ಕೊಂದು ನನ್ನ ಕೂಸಿನ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.”

“ ಆ ಕೆಲಸ ನಮಗೆ ಬಿಡು, ತಾಯಿ. ನಿನ್ನ ಕೂಸೊಂದೇ ಅಲ್ಲ, ನಿನ್ನಂತೆ ಚಿಕ್ಕ ಕೂಸುಗಳನ್ನು ಕಳಕೊಂಡ ಮಾತೆಯರು ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೊಲೆಗಳ ಸೇಡನ್ನು ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡೇಬಿಡುವುದು ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಕೂಸು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಡಿದ ರಶ್ಮಿನ ವೀರ ಕುವರನೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಧೈರ್ಯ ತಾಳು ” ಕೆಂಪು ದಳದ ನಾಯಕನ ಈ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕ ಮಾತುಗಳು ಪೆಲ್ಟೊರಿಕಾಳ ಹೈದಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಹಾಗೂ ಸಮ್ಮತಿಯ ಅಲೆಗಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದುವು.

* * * *

ಊರಿನ ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಗುಂಡಿನ ಶಬ್ದವು ಕಡಿನೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದರ ಕೆಪ್ಪನ್ ಕರ್ಟಿನ ಕಚೇರಿಯ ಮುಂದೆ ಕದನವು ತುಸು ನಾದರೂ ಮಂದವಾಗಲಿಲ್ಲ ಅರುಣೋದಯವು ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿತ್ತು. ಚಂದ್ರನು ಅಸ್ತಾಚಲವನ್ನು ಸಮಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವೇ ಅವಕಾಶ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆಕಚೇರಿಯು ಕೈವಶವಾಗದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಈವರೆಗಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಿಷ್ಫಲವಾದಂತೆಯೇ ಲೆಫ್ಟನೆಂಟ್ ಶೆಲೊವನು ಅಸ್ತಸ್ಥ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಮೂಡಣ ಬಾನನ್ನು ನೋಡಿದನು ಬೆಳಕು ಹರಿಯಿತೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿಯಂತ್ರದ ತಂತಿ ಮುರಿದದ್ದು ಜರ್ಮನ ಕೇಂದ್ರಕಚೇರಿಗೆ ತಿಳಿದೇ ತಿಳಿಯುವುದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವು ಬಂದರೆ ತನ್ನ ಈ ಸಣ್ಣ ದಳವನ್ನು ಅವರು ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬನೂ ಉಳಿಯದಂತೆ ತುಂಡರಿಸಿಬಿಡುವರು.

ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಳವಳವನ್ನು ಕೈಕೆಳಗಿನ ಸೈನಿಕರು ಕಂಡರು. ಅವರೂ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಮಾಡಹತ್ತಿದರು. ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ಹೊಳೆಯಿತು.

“ ಕಾವ್ರೇಡ ಲೆಫ್ಟನೆಂಟ್, ನಾವು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಒಂದು ಗ್ರಿನೇಡನ್ನು ಒಗೆದರೆ ಹೇಗೆ ? ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲುಗಳು ಅಷ್ಟು ಭದ್ರವಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.”

“ ಅದು ಸರಿ ಆದರೆ ಗ್ರಿನೇಡುಗಳನ್ನು ಒಗೆಯಲು ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ ? ಒಳಗಿನಿಂದ ಮೃತ್ಯುವನ್ನೇ ಕಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು.”

“ ಆಗಲಿ, ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ ”

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಆ ಸೈನಿಕನು ಶಿಲಾವನ ಸಮೃತ್ತಿಯ ದಾರಿ ಕಾಯದೆ ಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹರಿದಾಡಿ ಗೋಡೆಯ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಹೋದನು ಅವನಿಗೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ತಗಲಿತೆಂಬ ಭೀತಿಯಿಂದ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ಗೋಳಬಾರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು ಲೆಫ್ಟನೆಂಟ್ ಶಿಲಾವನು ಅವನ ಕಡೆಗೇನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸೈನಿಕರ ಪ್ರಯತ್ನ ಯಶಸ್ವಿ ಯಾಗುವ ಭರವಸೆ ಅವನಿಗೆಳ್ಳಿಷ್ಟು ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಫಕ್ಕನೆ ಆ ಮುಂದೆ ಹೋದ ಸೈನಿಕನು ಎದ್ದುನಿಂತನು ಯಾಕೆಂದು ಅವನ ಬಂಧುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಅವನು ಕಿಟಕಿಗೆ ಬಂದು ಗ್ರಿನೇಡುಗಳ ಕಟ್ಟನ್ನೇ ಒಗೆದನು. ಅವುಗಳ ಸ್ಫೋಟಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಕಟ್ಟಡವೇ ನಡುಗಿತು. ಕಿಟಕಿಯು ಚೂರಾಗಿ ಅದರ ಕೆಳಗಿನ ಗೋಡೆಯ ಭಾಗ ಕೂಡಾ ಕುಸಿದು ಬಿತ್ತು. ಕಿಟಕಿಯ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದವನ ಕುತ್ತಿಗೆಯೇ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೆತ್ತರು ಹರಿಯಿತು.

ಆ ರಕ್ತಮಯ ಗವಾಕ್ಷಮೊಳಗಿಂದ ಶಿಲಾವನೂ ಅವನ ಸೈನಿಕರೂ ಒಳನುಗ್ಗಿದರು.

೧೨

ಕೆಪ್ಟನ್ ಕರ್ಟಿ ವಾರ್ನರನ ಕಚೇರಿಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿನ ಕತ್ತಲು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಣೆಯಾಗಿ ಬಂಧಿತರಾಗಿದ್ದ ಐದು ಜನರು ಕರ್ಟಿನು ಜಾಹೀರು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಕಾರ ಅವರ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯದಾಗಿದ್ದ ಆ ರಾತ್ರಿ ಯನ್ನು ಹೊರಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ಸಂಪರ್ಕವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರಿಗೆ ಯಾರಿಗೂ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೆಂಪು ಸೈನ್ಯವು ಊರನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮೊದಲನೇ ಗುಂಡನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿದ್ದರು. ಯಾರೋ ಪಹರೆಯವನು ಹೊಡೆದ ಯಶಸ್ವಿತ ಗುಂಡು ಅಂತ ಅವರು ಎಣಿಸಿದ್ದರು. ಅದರ ಬೆನ್ನುಬೆನ್ನುಗೆ ಒಂದರ ಹಿಂದೊಂದು

ಗುಂಡು ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಜನರು ಬಂದರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

“ನಮ್ಮವರು!” ಚೆಚ್ಚೋರಾ ಆನಂದದ ಭರದಲ್ಲಿ ಒದರಿದಳು.

“ನಮ್ಮವರು!” ಉಳಿದವರೂ ಆ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಿ ಉಸುರಿದರು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಏನೂ ಆನಂದವಾದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಶೂನ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟಿದ್ದ ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ತಿರುಗಲಿಲ್ಲ.

ಗುಂಡಿನ ಸದ್ದನ್ನು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಎನ್ನೊಕಿಮ ಅಜ್ಜನು “ಈಗ ದೇವಾಲಯದ ಬಳಿ ಕಾಳಗ ನಡೆದಿದೆ” ಎಂದನು.

“ಈಗ ಕೇಳುವ ಶಬ್ದ ಜರ್ಮನರ ತೋಪಖಾನೆಯ ಬಳಿಯಿಂದ” ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎನ್ನೊಕಿಮ ಅಜ್ಜನು ಕಾಳಗದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಇತರ ಕೈದಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಯ ತೀರ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಗೋಳಿಬಾರಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ನೀನಾ ಹೆದರಿ ಚೀರಿದಳು.

“ಚೀರಾಡಬೇಡ ನೀನಾ, ನಮ್ಮವರು ಬಂದರು ಇಲ್ಲೇ” ಎಂದನು ಎನ್ನೊಕಿಮ ಅಜ್ಜ.

ತೀರ ಹತ್ತಿರವೇ ಗೋಳಿಬಾರಿನ ಹಾಗೂ ಕಾಳಗದ ಬೇರೆ ಬೊಬ್ಬೆಗಳು ಜೋರಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಹೊರಗೆ ನಡೆಯುವುದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ತಮ್ಮ ದಂಡು ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಜರ್ಮನರು ತಮ್ಮ ಇತ್ತೀಚೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆಂದು ಮುದುಕ ಎನ್ನೊಕಿಮನಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಉಳಿದವರು ಹೆದರಿ ಕಂಗಾಲಾಗುವರೆಂದು ಅವನ ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೊರಗುಸುರಲಿಲ್ಲ. ಹೊರಗಿನ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ತಿಳಿಯಲು ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮಾಡಿ ಕೇಳಹತ್ತಿದನು. ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಬಡೆದ ಹಾಗೂ ಓಡ್ಯಾಡುವ ಜನರ ಕಾಲಿನ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸಿತು. ತಮ್ಮವರು ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರೆಂದು ಮುದುಕನು ಎಣಿಸಿದನು. ‘ನಮ್ಮನ್ನು

ಹೊರಗೆ ಬಿಡಿರಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಡಿರಿ” ಎಂದು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಡೆದು ಒದರಿದನು.

ಹೊರಗಿನ ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಮುದುಕನ ಒದರಾಟ ಹೊರಗಿನವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವುದು ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

“ ಬನ್ನಿ ರೋ, ನೀವೂ ಒದರಿ ಹೇಳಿರಿ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ?” ಎಂದು ಎವ್ವೊಕಿಮನು ಇತರರಿಗೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಜೋರಿಸಿದ ಬಡೆದು ಎವ್ವೊಕಿಮನು ಒದರಿದಂತೆ ತಾವೂ ಒದರಿದರು.

ಆದರೆ ಕಾಳಗದ ಕಿವಿ ಕೊರೆಯುವ ಬೊಬ್ಬಾಟದಲ್ಲಿ ಇವರ ಮೊರೆ ಕೇಳಿಸುವುದೆಂತು ? “ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗಿ ಒದರಿರಿ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಸರ್ವನಾಶ !” ಎಂದನು ಮುದುಕ ಎವ್ವೊಕಿಮ.

“ ಯಾಕೆ ಈ ಒದರಾಟ ? ನಾವಿಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಉರವರು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸದಿರುತ್ತಾರೆಯೇನು ? ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಗಾಬರಿ ?” ಗ್ರಾಬಾಚ ಹೇಳಿದನು.

ಗ್ರಾಬಾಚನ ಮಾತು ನ್ಯಾಯವಾದದ್ದಿದ್ದರೂ ಎವ್ವೊಕಿಮ ಅಜ್ಜನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಹೆದರಿಕೆಯು ಅದರಿಂದ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಒಂದೇಸವನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಜೋರು ಜೋರಾಗಿ ಬಡಿಯತೊಡಗಿದರು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಳಗಿನ ಸಪ್ಪಳ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು ಕಟ್ಟಡದ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಜನ ಓಡುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು “ ಏನು ನಮ್ಮವರು ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿದರೇ ?” ಎವ್ವೊಕಿಮನು ಗಾಬರಿಪಟ್ಟು ಉಗ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಶೂನ್ಯವೇ ಕಾಣಿಸಹತ್ತಿತು.

ನೀನಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ರೋದಿಸಹತ್ತಿದಳು.

“ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚು, ಹುಚ್ಚುಳು ಬರೇ. ಮತ್ತು ಮುದುಕಾ ನಿನಗೂ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲವೇ ? ಪಲಾಯನಗೈದರಂತೆ ! ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇನು ನಿನಗೆ ? ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಳನುಗ್ಗಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೇನೇ ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ ಎಲ್ಲರ ಹೊಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿ” ಗ್ರಾಬಾಚನು ನುಡಿದನು.

ಎವ್ವೊಕಿಮನು ಮೊಣಕಾಲೂರಿ ದೇವರಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದನು.

“ ಏನು ಈಗ ದೇವರ ನೆನಪಾಯಿತೇನು ನಿನಗೆ ?” ತರಸ್ಕಾರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರೋಖಾಚನು ಕೇಳಿದನು.

‘ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಿ ಅವಸ್ಥಾ ಮುಡುಕ. ಅದರಿಂದ ಯಾರಿಗೇನೂ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?” ಚೆಚ್ಚೋರಾ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದಳು.

ಹೊರಗೆ ಒಂದೇಸವನೆ ಗೋಳಿಬಾರು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇತ್ತು ಫಕ್ಕನೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ಕಂಪಿಸುವಷ್ಟು ಘೋರ ಶಬ್ದ ವಾಯಿತು. ಇದಾದ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ಒಡೆದುತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಮೂರು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಪೂರಾ ಕತ್ತಲು ಮುಸುಕಿದ್ದ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅರುಣೋದಯದ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಪ್ರಕಾಶವು ಹರಿದಾಡಿದಾಗ ಒಳಗಿದ್ದ ಕೈದಿಗಳು ದಾಸ್ಯತ್ವದ ಕತ್ತಲೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಸವಿಳಿಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟರು.

ಬಿಡುಗಡೆಯು ಬಂದೊಡನೆ ಮಾಲಾನ್ಯಾಳು ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ತಟ್ಟನೆ ಹಾರಿ ಹೊರಗೆ ಓಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕನು ತನ್ನ ಕೋವಿಯನ್ನು ಬಿಗಿಟ್ಟು ಕಾಲಿನ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಅರಿವೆ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಾಲಾನ್ಯಾಳು ಫಕ್ಕನೆ ಆ ಕೋವಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಡಿದಳು.

ಹುಚ್ಚುಳಂದಿದ್ದ ಅವಳ ತೀಕ್ಷ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಸೈನಿಕನು ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಕೋವಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನವರಿಗೆ ಹೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗ್ರೋಖಾಚನು ತಡೆದನು. “ ಅವಳು ಹುಚ್ಚಳಲ್ಲ, ಕೊನ್ಪ್ರೇಡ್. ಏನಾದರೂ ಮಾಡ್ಯಾಕೆಂಬ ಅಂಜಿಕೆ ಬೇಡ. ಕೋವಿಗಳಿಗೆನು ಕೊರತೆ ? ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜರ್ಮನ ಕೋವಿಗಳಿವೆಯಲ್ಲಾ. ಇರಲಿ, ಅದು ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ.” ನಾಡಿಗರ ಪೈಕಿ ಎಷ್ಟೇ ಅಲ್ಪನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೂಡಾ ನೋಯಿಸದಿರುವ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ಗ್ರೋಖಾಚನ ಈ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ಆ ಕೋವಿಯನ್ನು ತಗೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರು.

ಒಳನುಗ್ಗಿದ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ಹೆಂಡ್‌ಗ್ರಿನೇಡಿನ ಸ್ಫೋಟದಿಂದ ಸಾಯದೆ ಉಳಿದವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬೆಯೋನೆಟ್ಟಿಗೆ ಆಹುತಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಅದರಿಂದ ಕರ್ತವ್ಯವು ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲೆಯೂ ಕಾಣಿಸಿಗಲಿಲ್ಲ. “ ಕೆಪ್ಪನ್ ಫಾರ್ !” ಈ

ಗುಲ್ಲು ಕೇಳಿಸಹತ್ತಿತು ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರೂ ಊರಿನ ಜನರೂ ಎಲ್ಲಾಕಡೆ
ಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕತೊಡಗಿದರು.

ಹೆಂಡ್‌ಗ್ರಿನೇಡಿನ ಭಯಂಕರ ಸ್ಫೋಟದಿಂದ ಕರ್ಟನು ನಿಂತಲ್ಲೇ
ಗೋಡೆಗೆ ಬಡೆದಂತಾದನು ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲು ಹಾರಿದೊಡನೆ ಅವನಿಗೆ
ನಡೆದ ಘಟನೆಯ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನಿ
ಡುವ ಚಿಕ್ಕ ಕೋಣೆಗೆ ಜಾರಿದನು ಅದು ಕಟ್ಟಡದ ತೀರ ಬದಿದಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ
ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಒಂದೇ ಕಿಟಕಿ ಇತ್ತು. ಎದುರು ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ತೂತಿ
ನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನು ನಡೆದ ಘಟನೆಯೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಮಶಿನಾಗನ್ನಿ
ನಿಂದ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಈ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಟನು ಮಗ್ಗು
ಲಿನ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಹಾರಿದನು ಅವನ ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಡದ
ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ವಿಜಯೋನ್ಮುಖ ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರ ಕೋಲಾಹಲವು
ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಅಡಗಿ ನುಸುಳುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಉದ್ದುದ್ದ
ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟನು ಆದರೆ ಅನವೇಕ್ಷಿತ ಶತ್ರುವೊಂದು
ಅವನನ್ನು ಅಡ್ಡಕಟ್ಟಿತು. ಮಾಲಾನ್ಯಾಳು ಕೊಞ್ಜಿಯನ್ನು ನಳಿಗೆಯಿಂದ
ಹಿಡಿದು ಅವನನ್ನು ತಡೆದಳು. ಅವಳ ಕೆದರಿದ ಕೂದಲು, ಕಿಡಿ ಕಾರುವ
ಕಣ್ಣುಗಳು ಕರ್ಟನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಭಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದುವು.
ಅವಳು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅವನ ಮೈಮೇಲೆ ಹೋದಳು. ಆದರೆ ಕರ್ಟನು
ಪ್ರಸಂಗಾವಧಾನವನ್ನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕೋವಿಯ ನಳಿಗೆಯನ್ನು ಅವಳ
ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಕುದುರೆಯನ್ನೇಳಿದನು ಗುಂಡು ಹಾರಿ ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆ
ಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿತು. ಆದರೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಕೋವಿಯ ಬುಡದ ಬಲವಾದ
ಏಟು ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವನ ತಲೆಬುರುಡೆಯನ್ನು ಒಡೆ
ಯಿತು. ನೆತ್ತರು ಧಾರವಾಹಿಯಾಗಿ ಅವನ ಕಣ್ಣು, ಮೂಗುಗಳ ಮೇಲೆ
ಹರಿದು ಅವನ ಶ್ವಾಸ ಕಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾ ಅವನಿಂದ ಎರಡೇ ಅಡಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು.
ಕರ್ಟನ ತಲೆಬುರುಡೆ ಒಡೆದದ್ದರ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಮೈಗೆ ಗುಂಡು ತಗಲಿದ್ದರ
ಶಬ್ದವನ್ನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಗುಂಡು ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೇನೇ

ನಾಟಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಅತುಲ ಆನಂದವನ್ನಂಟುಮಾಡಿತ್ತು. ಅದೇ ಹೊಟ್ಟೆ ಯಲ್ಲವೇ ಜರ್ಮನ ಕುನ್ನಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವುದು ! ಗುಂಡಿನ ಹೊಡೆತ ದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ನೋವು ಅವಳಿಗೆ ದುಃಖದ ಬದಲು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸುಖವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಅವಳ ಮುಖ ವನ್ನು ಆವರಿಸಿದ್ದ ಸಂತಾಪ ನಿರಾಶೆಗಳ ವರದೆಯು ಈಗ ಮಾಯವಾಗಿ ಅವಳ ಮೊದಲಿನ ಮಂದಹಾಸವು ಪುನಃ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತ್ತು.

ಗುಂಡಿನ ಹೊಡೆತದ ಜೋರಿನಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿದ್ದ ಕಣ್ಣು ಗಳನ್ನು ಮಾಲಾನ್ಯಾ ಮೆಲ್ಲನೆ ತೆರೆದಳು. ಪ್ರಾತಃಕಾಲದ ಪ್ರಥಮ ಕಿರಣಗಳ ಪ್ರಕಾಶದಿಂದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿನ ಇಂದ್ರಚಾಪ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಲಿತ್ತು. ಇರುಳಿನ ಮಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಮುತ್ತಿನ ಮಾಲೆಯಂತೆ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವುಕಾಶಿಸುತ್ತ ಲಿದ್ದ ಆ ಧನುಷ್ಯಾಕೃತಿಯು ಸೂರ್ಯನಿಂದ ಈಗ ತೇಜಸ್ಸನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಸಪ್ತ ವರ್ಣಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದಿತ್ತು. ಮಂಗಲ ಪ್ರಭಾತದಲ್ಲಿ ಅದು ವಿವಿಧ ರಾಗ ರಂಜಿತ ಭಂಗಿ ಭಣಿತಗಳಿಂದ ನರ್ತನಗೈಯುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಲರವಿಯ ಹೊನ್ನ ಕಿರಣಗಳಿಂದ ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾದ ಈ ವರ್ಣರಾಶಿಯು ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾಗದ ಹಬ್ಬದೂಟವಾಗಿತ್ತು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಆ ಇಂದ್ರಚಾಪದ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿ ದಳು. ಅವಳ ಜೀವರಸವು ಸುರಿಯುವ ನೆತ್ತರದೊಂದಿಗೆ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಲಿತ್ತು. ಬೆರಳುಗಳು ಮರಗಟ್ಟಿದುವು. ಕೈಕಾಲು ತಣ್ಣಗಾದುವು. ಆದರೆ ಅವಳ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಅವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ದಿಗಂತದಿಂದ ದಿಗಂತಕ್ಕೆ ಜೋಡಿಸಿದ ಸುಂದರ ಸೇತುವೆಯಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸು ತಿದ್ದ ಆ ಬಿಲ್ಲನ್ನೇ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾಳಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವನೊಡನೆ ಆನಂದದಿಂದ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಆ ಸುಗ್ಗಿಯ ದಿನಗಳ ದೃಶ್ಯವು ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು. ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದ ಐವಾನನು ಈಗ ಎಲ್ಲಿರು ವನೋ! ತಾನೂ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಐವಾನನೂ ಈ ದುಷ್ಟ ಜರ್ಮನರ ಆಕ್ರಮಣ ದಿಂದ ದೂರವಿದ್ದ ಈ ಜಾಜ್ವಲ್ಯಮಾನವಾದ ಇಂದ್ರಚಾಪದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ

ಬಹು ದೂರ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದ ಅಜ್ಞಾತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಅಂದೊಮ್ಮೆ ಬೆಳುದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ತಾನು ಒಂದು ದಿನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಂದರವಾಗಿ ಪಸರಿಸಿದ್ದ ಒಂದು ಮರದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಐವಾನನನ್ನು ಕರೆದಂತೆ ಈಗ ಇಂದ್ರಚಾಪದ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಅವನನ್ನು ಕರಿಯೋಣವೆನಿಸಿತು. ಈ ರಮ್ಯ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವಳ ಆನಂದವು ಅವಳ ಅಂಗಾಂಗಗಳನ್ನು ತುಂಬಿತು. ಉತ್ಸಾಹವು ಉಕ್ಕೇರಿ ಬಂತು. ಇವುಗಳ ಸುಖಮಯ ಮಹಾಪೂರದಲ್ಲೇ ಅವಳ ಪ್ರಾಣವು ತೇಲಿ ಹೋಗಿ ಆ ಇಂದ್ರಚಾಪದ ಅನಂತಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು.

ಆತ್ಮ ಕೆಪ್ಟನ್ ಕರ್ಟಿ ವಾರ್ನರ್‌ನೂ ಅದೇ ಇಂದ್ರಚಾಪವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೆಳಕು ಹರಿದರೂ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿತ್ತು. ಈ ನೀರವತೆಯಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ನಿರಾಶೆಯು ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕವಾಯಿತು ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ನಾಮವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಅರಿವಾಯಿತು. ಶಿಶಿರ ಋತುವಿನ ಹಿಮದ ನಡುವೆ ದುರ್ಲಭವಾದ ಈ ಇಂದ್ರಚಾಪದ ಸೌಂದರ್ಯರಾಶಿಯನ್ನು ಅವನು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸಿದ್ದನು ಚಳಿಗಾಲದ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು ಶುಭಶಕುನವೆಂದು ಆ ಮುದುಕಿಯು ಅಂದು ಅಂದಿದ್ದಳು. ಈ ನಾಡ ಮಂದಿಗೆ ಅದು ಶುಭಶಕುನವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು ಆದರೆ ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಅದು ಅಶುಭವನ್ನೇ ತಂದಿದ್ದಿತು. ಆ ದಿನವೇ ಅವನು ಒಲೆನಾಳಿಂದ ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ನಿಷ್ಫಲ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವನ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ತೋರತೊಡಗಿದ್ದ ಸೋಲಿನ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಹೋಗಿ ಇಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಹೆಸರಿಲ್ಲದ ಪೂರ್ಣ ಪರಾಜಯವನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿದ್ದುವು

ವಜ್ರಯಶ್ರಿಯ ಸ್ವಾಗತದ ಕಮಾನಿನಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಇಂದ್ರಚಾಪದ ಪ್ರಕಾಶಯುಕ್ತ ಸೌಂದರ್ಯವು ಅವನ ಹೃದಯವನ್ನು ಇರಿಯಿತು ಆ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ಕರ್ಟಿನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದನು. ಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮೂರದ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಹರಿದ ರಕ್ತವು

ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿ ಅವನ ಶ್ವಾಸಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿತು. ಇಂದ್ರಜಾಪವೇ ಕಾಣದ ದೀರ್ಘ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಮುಳುಗಿದನು

೧೩

ಅಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ದೇವಾಲಯದ ಬಳಿಯ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿದರು. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ಮಡಿದವರು ಹಾಗೂ ಆ ಮೊದಲೇ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟು ಜರ್ಮನರು ಶವಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಗೊಡದವರು, ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಅಂದೇ ಮಣ್ಣು ಕೊಡುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಕುಡಗೋಲಿನಾಕಾರದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೊಂಡವನ್ನು ತೋಡಿದ್ದರು. ಸಮಾಧಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಮೃತದೇಹಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಂದರು.

ಹೊಳೆ ಬದಿಯ ಕೊರಕಲಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಗ ವಾಸ್ಯಾನ ದೇಹವನ್ನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಡಲು ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ತಾನೇ ಕೈ ನೀಡಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ನೋವಾಗಬಾರದೆಂಬಂತೆ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

ಮಾಲಾನ್ಯಾಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಂದರು. ಅವಳೂ ಸೈನಿಕರಂತೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸತ್ತದರಿಂದ ಅವಳಿಗೂ ಇದರೊಡನೆಯೇ ಹೂಳತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಶಿಲಾಪನ್ನು ಅಪ್ಪಣೆ ಇತ್ತಿದ್ದನು. ಅವಳ ಮೊಗದ ಮೇಲಿನ ನಗು ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತು. ಕೋವಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಅವಳ ಕೈಯ ಹಿಡಿತವು ಬಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಬಿಗಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವಳ ಕೋಮಲತೆ, ಸೌಂದರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆದೂಗಿದರು. ಊರಿನವರಿಗೆ ಅವಳ ಸಂಭ್ರಮದ ಮದುವೆಯ ದಿನದ ನೆನಪಾಯಿತು. ಒಂದು ವರ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ಅದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹವಾಗಿತ್ತು.

ಫಾಶಿ-ಕಂಬದಿಂದ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಲೆವೊನ್ಯೂಕನನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಂದರು. ಅವನ ತಾಯಿ ತುಂಬಿದ ಬಸುರಿಯಿದ್ದಳು. ಆದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಮಾಡುವ ಕೊನೆಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಬರೇ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಬಾಲಕನವನು. ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಅವಳನ್ನು

ಹಿಡಿಯಲು ಬಿಡದೆ ಅವಳೇ ತನ್ನ ಮಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಮಾಧಿಯ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಳು.

ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಪತ್ತಿಯಾಗದಂತೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಹೂಳಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಮೂಶಾನನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಂದರು ಅವನೂ ವೀರಕುವರ. ಜರ್ಮನರ ಗುಂಡಿಗೆ ಗುರಿಯಾದವನು ಯೋಧನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಅವನೂ ಯೋಗ್ಯನಿದ್ದನು.

ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧತೆಯೂ ಆದ ಬಳಿಕ ಲೆಫ್ಟಿನೆಂಟ್ ಶೆಲೊವನು ಚಿಕ್ಕ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದನು. ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಆದನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಕೂಡಿದವರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ರೋದಿಸಲಿಲ್ಲ ಶೋಕಾತೀತವಾದ ಮನೋಧಾರ್ಥ್ಯ ವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಊರಿನ ಮೇಲೆ ಸಾವು, ಸುಲಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಾರುತ್ತ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಯುದ್ಧದ ಭೀಕರ ದಿನಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಅಂತಿಮ ವಿಜಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಾದು ನಿಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ವಿಜಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಎಷ್ಟು ಜನರು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾಯಿತು! ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಾರೂ ಮರುಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಜನತೆಗೆ ಜೀವನವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ನೆರವು ನೀಡಿದ ತಾಯಿ. ನೆಲವನ್ನು ತಮ್ಮ ನೆತ್ತರು ಹಾಗೂ ಜೀವನನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗುವುದೆಂಬ ಪಾಠವು ಅವರಿಗೆ ಎಂದೂ ರಕ್ತಗತವಾಗಿತ್ತು ಅಂದು ಸಮಾಧಿಸ್ಥ ರಾಗಲಿರುವ ಜ್ಞಾತ, ಅಜ್ಞಾತ ಸೈನಿಕರೊಡನೆ ಅವರು ಒಂದು ರೀತಿಯ ದಿವ್ಯ ಆತ್ಮೀಯ ಬಂಧನದಿಂದ ಬದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. "ತಾಯ್ನಾಡು ಅವರನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ" ಎಂಬ ಕೊನೆಯ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಶೆಲೊವನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದಾಗ "ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳು ಎಲ್ಲರ ಗೌರವ ತುಂಬಿದ ಕೈದಯಗಳಿಂದ ತಾನಾಗಿ ಹೊರಟು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದವು.

ಕಳೇಬರಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ಶೆಲೊವನು ಮೊದಲಾಗಿ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ತುಸು ಮಣ್ಣನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದನು. ಅನೇಕ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮೃತ್ತಿಕಾತರ್ಪಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ವಂದನೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಳಿಂದ ತುಸು ತುಸು ಮಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿದರು. ಇದಾದ ಮೇಲೆ ಸೈನಿಕರು ಹೊಂಡದ ಮೇಲೆ 'ಸಿಕಾಸಿ'ಗಳಿಂದ ಮಣ್ಣನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ

ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಹೊಂಡದ ಮೇಲೆ ಕುಡುಗೋಲಿನಾಕೃತಿಯ ಒಂದು ದಿನ್ನೆಯು ಕಾಣಹತ್ತಿತು.

“ನಸಂತಮತು ಬಂದೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೊಗಡ ಹಚ್ಚೋಣ.” ಎಂತ ಮಿಶಾನ ತಾಯಿ ಗಾಲ್ಫಾ ಹೇಳಿದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆದೂಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು.

ಸ್ಮಶಾನಯಾತ್ರೆಯಿಂದ ಜನರು ಮರಳುವಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿನ ಹಾಗೂ ಮೊಗದ ಮೇಲಿನ ಗಂಭೀರತೆಯು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮಿಂಚಿ ಹೋದುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸದಿರುವ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಪಾರವನ್ನು ಬಾಳಿನ ಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಈ ಮೊದಲೇ ಕಲಿತಿದ್ದರು.

ಬಿಡುಗಡೆಯ ಆನಂದದ ಕೋಲಾಹಲವು ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೇಳಬಂತು. ಜರ್ಮನರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕದಂತೆ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟ ಕಾಳು ಕಡಿ, ದೂರ ಊರ ಹೊರಗೆ ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ಬೆಲ್ಲ, ಜೇನು, ಒಣಮಾಂಸ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದರು. ಜರ್ಮನ ಆಕ್ರಮಣದ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅರೆಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ದಿನ ಕಳೆದ ಊರವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಂದು ಹಬ್ಬದೂಟ. ಎಲ್ಲ ಮನೆಗಳಲ್ಲೂ ಅದರ ತಯಾರಿಯು ನಡೆಯಿತು.

ಶಿಲಾವನ ಸೈನಿಕರಿಗಾಗಿ ಊರವರು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೇಜವಾನಿಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದರು ಹಸಿಮಾಂಸವಿಲ್ಲದ್ದೇ ಅದರ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಕೋರತೆಯಾಗಿತ್ತು ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕೋಳಿ, ಹಂದಿ ಹಾಗೂ ಆಡು, ಕುರಿ ಇವುಗಳ ಪೈಕಿ ಒಂದನ್ನೂ ಜರ್ಮನರು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟ ಒಣಮಾಂಸವಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿತ್ತು.

ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡವರನ್ನು ಗ್ರಾಮ ಸೋವಿಯಟ ಕಚೇರಿಯ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿದ್ದರು. ದಾದಿ (Nurse) ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಬಿಳಿಯ ಉಡುಪನ್ನುಟ್ಟು ಅವರ ಆರೈಕೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಶಿಲಾವನ ದಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಎಳೆ ಪ್ರಾಯದ ಡಾಕ್ಟರನು ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೈಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಗ್ರಾಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ಈ

ತಾತ್ಪರ್ಯಕ ಅಸ್ಪತ್ರಿಗೆ ಬಂದು ಡಾಕ್ಟರರ ಕೂಡ “ ನಮ್ಮ ವೈಕಿ ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ಪ್ರಸವವೇದನೆ ಸುರುವಾಗಿದೆ. ನೀವು ತುಸು ಬರವಿರಾ ?” ಎಂತ ಕೇಳಿದಳು.

“ ನಾನು ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಷ್ಟೇ ತಜ್ಞನು. ಹೆರಿಗೆಯ ಕೆಲಸದ ಮಾಹಿತಿ ನನಗೆ ಇಲ್ಲ.”

“ ಚಿಂತಿಲ್ಲ, ಎಷ್ಟು ಇಲ್ಲವೆಂದರೂ ನೀವು ಡಾಕ್ಟರರಲ್ಲವೇ ? ಅವಳಿಗೆ ವಿಪರೀತ ತ್ರಾಸವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮುಂಜಾನೆ ವೈಕಿಗೆ ಶ್ರಮವಾಗಿದ್ದಿತು ”

“ ಆಯಿತು, ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಬರುತ್ತೀನೆ. ಹೊಸ ನಾಗರಿಕನೊಬ್ಬನು ಹುಟ್ಟುವಾಗ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲರ ಕರ್ತವ್ಯ.”

ಗಾಯಗೊಂಡವರನ್ನು ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳ ಸ್ವಾಧೀನ ಬಿಟ್ಟು ಡಾಕ್ಟರನು ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟನು.

ಗರ್ಭಿಣಿಯು ಜರ್ಮನರು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿದ ಹುಡುಗ ಮಿಟ್ಯಾ ಲೆವಾನ್ಯಾಕನ ತಾಯಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಡಾಕ್ಟರನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲಪುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವಳು ಹೆತ್ತಳೆಂಬ ಶುಭವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರ ವೈಕಿ ಒಬ್ಬಳು ತಿಳಿಸಿದಳು.

“ ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಿಂತಿರುಗಲೇ ?” ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರನು ಕೇಳಿದನು.

“ ಅದ್ಯಾಕೆ ? ಬಾಣಂತಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿಬಿಡಿರಿ. ಬಹಳ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಳಾಕೆ. ಏನಾದರೂ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯು ಅಗತ್ಯವಿರಬಹುದು ” ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಡಾಕ್ಟರನು ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಅವಳೊಡನೆ ಹೆರಿಗೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದನು. ಗ್ರೋಖಾಚನ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಾಣಂತಿಗೆ “ ಅಕ್ಕಾ, ನಾನು ನಿನಗಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರರನ್ನು ಕರೆತಂದಿದ್ದೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಬಾಣಂತಿಯು ಅವಳ ಕಡೆಗೂ ಡಾಕ್ಟರನ ಕಡೆಗೂ ನೋಡಿ ಹುಸಿ ನಗುವನ್ನು ನಕ್ಕಳು. “ ಡಾಕ್ಟರರು ಯಾಕೆ ? ನನಗೆ ಇದೇನು ಮೊದಲನೇ ಹೆರಿಗೆಯೇ ? ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಹುಡುಗ ! ಇವನಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ಹೆರಿಗೆಯ ವಿಚಾರ ?”

ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡ ಡಾಕ್ಟರರಿಗೆ ಸಹ ನಗುವನ್ನು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಅವಳು ನೋಡಿದಳು. “ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಜಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿರಿ, ಡಾಕ್ಟರರೇ! ಇವಳು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿನಗೆ ತ್ರಾಸ ಕೊಟ್ಟಳು. ಹಡೆಯಲು ಡಾಕ್ಟರರ ಅಗತ್ಯವೇನು? ಆಗಲಿ, ಹೇಗೂ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೋಗಿರಿ” ಅಂದಳು.

ಡಾಕ್ಟರನು ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದನು. ದುಂಡಗಾಗಿ ಪುಷ್ಟವಾಗಿದ್ದ ಗಂಡುಕೂಸು !

“ಎಂತಹ ಮುದ್ದುಮಗು ! ಏನೆಂದು ಹೆಸರಿಡುವಿರಿ ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದನು.

“ಅದೇ ನಾನು ಈ ಹೆಂಗಸರೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು. ಅವನ ಅಣ್ಣನ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಮಿಟ್ಟಾ ಅಂತ ಹೆಸರಿಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಹೆಸರು ಶುಭಕರವಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.”

“ಯಾಕೆ ? ಅವನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ನಾಯಿತು ?”

“ಅವನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಈ ಹೊತ್ತು ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಧಿಯಾಯಿತು. ಇಡೀ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಅವನು ಘಾತಿ ಖಂಬದ ಮೇಲೆ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದ. ಈವತ್ತು ಅವನನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಸಮಾಧಿಯ ಹೊಂಡದ ಬಳಿ ನಾನೇ ತಗೊಂಡು ಬಂದೆ.”

ಡಾಕ್ಟರನು ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡನು. “ಅವನು ನಿನ್ನ ಮಗನೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ !” ಎಂದನು.

“ನನ್ನ ಹಿರೇ ಮಗ ಅವನು ಗ್ಯೂರಿಲ್ಲಾಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಜರ್ಮನರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನು. ಬರೇ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ಅವನಿಗೆ. ಅವನ ಹೆಸರು ಮಿಟ್ಟಾ ಎಂದಿತ್ತು. ಅದೇ ಹೆಸರನ್ನು ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಇಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಏನು ಹೆಸರು ಇಡಲಿ ?”

“ಏಜಯ ಎಂತ ಹೆಸರಿಡು, ಅವನಿಗೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ಹುಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅದು ಅವನ ಹಕ್ಕಿನ ಹೆಸರು.” ಡಾಕ್ಟರನೊಂದನು.

“ ಸರಿ, ಯೋಗ್ಯ ಸೂಚನೆ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬಂದದ್ದು ನಿರುಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದಳು ಗ್ರೋವಾಚನ ಹೆಂಡತಿ.

ಕೂಡಿದವರ ನಿರೋಪ ತಗೊಂಡು ಡಾಕ್ಟರನು ಹೋಗಲು ಹೊರಟನು. ಆದರೆ, ವಿಜಯನ ತಾಯಿಯು ಅವನನ್ನು ಕೂಡಲು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದಳು. “ ನೀವು ತುಂಬಾ ದಣಿದಿರಬೇಕು, ಡಾಕ್ಟರರೇ. ಜರ್ಮನರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವೋಡ್ಕಾ (ರಶ್ಮಿನ ಜನರ ಪ್ರೀತಿಯ ಮದ್ಯ) ಉಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ತುಸು ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವರಂತೆ ಈ ಕಠಿಣ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ದಣುವಾರಿಸಿ ಹೊಸ ಹುರುಪನ್ನು ಕೊಡುವುದು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅವಳು ಮಗಳಿಗೆ ವೋಡ್ಕಾದ ಸೀಸೆ ತರಲು ಹೇಳಿದಳು. ಮಗಳು ಲೀಡಾ ವೋಡ್ಕಾ ತಂದು ಒಂದು ಹಸುರು ಗ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಯ್ದು ಡಾಕ್ಟರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಗ್ಲಾಸನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು “ಮಗುವಿನ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ” ಎಂತ ಹೇಳಿ ಅವನು ಮದ್ಯವನ್ನು ಸೇವಿಸಿದನು.

“ ಲೀಡಾ, ಡಾಕ್ಟರನಿಗೆ ಫೋಟೊ ತೋರಿಸು ” ಅಂದಳು ತಾಯಿ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಮಾಸಿದಂತಿದ್ದ ಫೋಟೊ ತಂದು ಲೀಡಾ ಡಾಕ್ಟರನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಳು. ಮಿಟ್ಮಾ ಲೆವೊನ್ಯೂಕನ ಫೋಟೊವಾಗಿತ್ತು, ಅದು. ಎಳೇ ಪ್ರಾಯದ ಸರಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಹಳ್ಳಿಯ ಬಾಲಕ.

ಆ ಫೋಟೊವನ್ನು ನೋಡಿ ಡಾಕ್ಟರನಿಗೆ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಹರಿಯಿತು. ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು ದಂಡಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಲು ಅವನು ಹೊರಟ ದಿನ ಅವಳು ಪಟ್ಟಿ ದುಃಖ, ಅವಳ ಮೈಯ ನಡುಕ, ಇಳಿಸಿದ ಕಣ್ಣೀರು, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದುವು. ಅವಳ ಆ ಅಂಜಿಕೆಯು ಅವನನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ ದಂಡಿನ ಮುಂಭಾಗದೊಡನೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಕದನದ ಆದಿಯಲ್ಲೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲೂ ಒಂದು ಅಜ್ಞಾತ ಭಯವು ಹೃದಯವನ್ನು ಕಂಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಯುದ್ಧ ಬೆಳೆದಂತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ಬದಲು ಅದೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಹೋಗಿತ್ತು. ಈ ರೀತಿ ಜೀವ ಕೊಟ್ಟು ನೆತ್ತರು ಸುರಿಸಿ ನಾವು ಏನನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು ? ಇವರ ಅಂತ್ಯ ಎಂದು ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅವನನ್ನು ಆಗಾಗ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆದರೆ ಈ ಹೆಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸು, ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿದೆ! ಫಾಶಿ ಖುಂಬದಿಂದ ನೇತಾಡುವ ತನ್ನ ಮಗನ ಮೃತ ದೇಹವನ್ನು ಅವಳು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ವರೆಗೆ ಪ್ರತಿದಿನ ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದಳು. ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಆ ದೇಹವನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಳಿಯ ಮೊರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಳು. ತುಂಬಿದ ಬಸುರಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಉಪವಾಸವನ್ನೂ ಜರ್ಮನ ಆಕ್ರಮಣದ ಇತರ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಳು. ಅಂದೇ ಮಂಜಾನೆ ಮಗನ ಕಳೆಬರವನ್ನು ಫಾಶಿಖುಂಬದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತಾನೇ ಸಮಾಧಿಯ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಒಯ್ದಿದ್ದಳು. ಹೃದಯಕ್ರಿಯೆಯೇ ನಿಂತುಹೋಗುವ ಅಥವಾ ಸಹನಾ ಶಕ್ತಿಯು ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹುಚ್ಚುಹಿಡಿಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಆದರೂ ಅವಳು ಏನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಮಗುವನ್ನು ಹಡೆದು ಈಗ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊನೆಯ ಮೊಡವಾದ ಗುಟುಕಿನಿಂದ ಅವನನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ ಪ್ರಸನ್ನಚಿತ್ತದಿಂದ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರು, ಅವರೂ ಅದೇ ರೀತಿ ಹಲವು ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮನೆಯ ಗಂಡಸರು ದಂಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೆ ಅವರು ಬದುಕಿರುವರೂ ಸತ್ತಿರುವರೂ ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವರೆಗೆ ಬದುಕಿದ್ದರೂ ಜೀವ ಸಹಿತ ಮರಳುವರೆಂಬ ಆಸೆಯೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಂಡವರಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನರು ಕೊಟ್ಟ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯ ಕಲೆಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಇದಾವುದರೇ ಅರಿವೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಗಾಂಭೀರ್ಯ, ಅವರ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ದಿಟ್ಟತನ, ಇವು ವಿದ್ಯಾ ವಂತನಾಗಿದ್ದು ಬೊಲ್ಷೆವಿಕ್ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರನಲ್ಲಿಯೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದುವು, ಮಾನವ ಸಹಜ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದುವು.

“ಕಿಸಾನ ಹೆಂಗಸರು,” ಈ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕವಾದ ಹೊಸ ಅರ್ಥವು ಅವನಿಗೆ ಅಂದು ಹೊಳೆಯಿತು.

ಅವನ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ವಿಜಯನ ತಾಯಿ ನೋಡಿದಳು. “ ದುಃಖಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟರರೇ, ದುಃಖಿಸಲು ಇದು ಸಮಯವೂ ಅಲ್ಲ ಮಿಟ್ರಾ ಹೋದ ಅದರೆ ಈಗ ವಿಜಯನಿದ್ದಾನೆ ನಾವು ಕೆಲಸಾನರು, ಭೂಮಿ ಯಿಂದ ಬೆಳೆಯುವವರು. ಆಲದ ಮರವನ್ನು ಕಡಿದರೆ ಅದರ ಬೇರುಗಳಿಂದ ಹೊಸ ಚಿಗುರು ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾವು, ನೆಲ ತಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳು. ಮಿಟ್ರಾ ಹೋದ, ಬೇರೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಹೋದರು. ಆದರೆ ನಾಡು, ನೆಲ ಉಳಿದಿದೆ, ಜನತೆ ಉಳಿದಿದೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಲ್ಲುವ ರೆಂದು ಕೆಲವು ಸಾರೆ ನಮಗೆ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ಆದರೆ ಅದೆಲ್ಲ ಭ್ರಮೆ. ಏನಾದರೂ ಎಂತಹ ಘೋರಯಾತನೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೊನೆಗೆ ಜನತೆ ಬದು ಕುವುದು, ನಾಡು ಉಳಿಯುವುದು. ”

ಅವಳು ಕೆಲಸಾನರಿಗೆ ಸಹಜವಾದ ಸರಳ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ ಈ ಮಾತುಗಳು ಡಾಕ್ಟರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಅವನನ್ನು ಧೈರ್ಯ ಗುಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಿದುವು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬೀಳು ವಾಗ ಅವನು ತೀರಾ ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದನು.

೧೪

ಕೆಪ್ಟನ್ ಕರ್ಟ್ ವಾರ್ನರನ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಆ ರಾತ್ರಿ ಶೆಲಾವನ ಸೈನಿಕರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕವರೆಲ್ಲರೂ ಹತರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಲ ಗಿದ್ದ ಕೆಲವು ಸೈನಿಕರು ಹಟ್ಟಿಗಳ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲೂ ಮರಗಳ ಮೊದಲನಲ್ಲೂ ಅಡಗಿ ಕೂತು ರಕ್ತನರ ಬೆಡುಗಡೆಯನ್ನು ತಿವಿತಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಅಂದು ಮುಂಜಾನೆ ಹೆಂಗಸರೂ ಹಸುಳೆಗಳೂ ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಸರಹದ್ದಿನ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅಡಗಿ ಕೂತಿದ್ದ ಐದು ಜರ್ಮನರನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದು ಶೆಲಾವನ ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದರು.

ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೇಲೆ ೨ನರ ಜೌಕಶಿಯಾಗುವಂತೆ. ಜಾಮಾ ನಾಗಿ ಗ್ರೋಖಾಚ, ಎವ್ದೊರಿಮ, ವಗೈರೆ ಐದು ಜನರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದ

ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಈ ಐವರನ್ನು ಶಿಲೋವನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಕುತೂಹಲಿಗಳಾದ ಊರ ಹೆಂಗಸರು ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ನೆರೆದಿದ್ದರು.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಸವಾಲು, ಅಡ್ಡ ಸವಾಲು ಯಾಕಾಗಿ ? ತಟ್ಟೋಣದ ಹಿಂದೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲರ ತಲೆಗೂ ಒಂದೊಂದು ಗುಂಡು ಇಡಬೇಕಲ್ಲ.” ಬೇಸತ್ತು ದನಿಯಲ್ಲಿ ತೆರಸಿಲೀಕಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಿನಗೇನು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ ಈ ವಿಚಾರ ? ಅವರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೊರಪಡಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ಅರ್ಥವದೆ ? ” ಇನ್ನೊಬ್ಬಳಂದಳು.

“ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಸರಿ, ಚೌಕಶಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲಾದರೂ ಗುಂಡು ಹಾಕುವರಷ್ಟೇ ?” ತೆರಸಿಲೀಕಾ ಕೇಳಿದಳು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮುದುಕಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾಳು. “ಏನು ಮಾತಿದು. ಕೈದಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾರೆಯೇನು ?” ಎಂದು ನಡುವೆಯೇ ಹೇಳಿದಳು. ತೆರಸಿಲೀಕಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿದಂತಾಯಿತು. ಫಕ್ಕನೆ ಹಾರಿಬಿದ್ದಳು.

“ಎಂತಹ ವಿಚಾರ! ಕೈದಿಗಳಂತೆ, ಕೈದಿಗಳು. ನಮ್ಮವರನ್ನು ಕೈದಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಗೆ ನಡಿಸುತ್ತಾರೆ ನೋಡಿದ್ದಿಯಲ್ಲಾ. ಇವರನ್ನು ಜೀವ ಸಹಿತ ಕಾಯ್ದು ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಸಿಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಸುಖದಲ್ಲಿ ಇಡುವುದೇ ?” ತೆರಸಿಲೀಕಾ ಬೇಸರಿಕೆಯ ಉದ್ವೇಗದಲ್ಲಿ ನುಡಿದಳು.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಉಸಾಬರಿ ನಮಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ, ತೆರಸಿಲೀಕಾ. ನಿಯಮವೇ ಹಾಗಿದೆ, ಕೈದಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಾರದೆಂದು.”

“ನಿಯಮ ! ಈಗ ಎಲ್ಲಿದೆ ನಿಯಮ ? ಕಳೆದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೊ ಏನೋ ! ಈಗ ಏನೋ ಇಲ್ಲ. ಎಳೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದೂ ಊರ ಜನರಿಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವುದೂ ನಿಯಮವೇ ?”

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಒಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು. “ಇದೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ? ನಿನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತು, ಇದರ ಅನುಭವ.”

“ ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿಯಮ, ನಿಯಮ ಅಂತಾ ಯಾಕೆ ಒದರುತ್ತಿ ? ನಿಜವಾದ ಯೋಧರಿಗೆ ಅವಲಗ್ನ ನಿಯಮಗಳು ಇವರು ಯೋಧರಲ್ಲ, ದರೋಡೆಗಾರರು, ಕೊಲೆಗಾರರು.”

ಭೆಡೋಸ್ಯಾ ಮರುಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ತೆರಕ್ಷಿಲೀಕಾ ಹೇಳಿದ್ದು ಅವಳಿಗೂ ಒಮ್ಮೆಗೆ ನಿಜವೆನಿಸಿತು.

ತೆರಕ್ಷಿಲೀಕಾ ಮುಂದರಿಸಿದಳು. “ ಯುದ್ಧ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಏನೊಂದು ಅಪಾಯಕ್ಕೇಡುಮಾಡದೆ ಸುಖಭೋಜನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಸಾಕಿ, ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕಳಿಸುವುದೆಂದ ರೇನು ? ಅವರು ಏನು ನಮ್ಮ ಅಳಿಯಂದಿರೇ ?”

ಹೊರಗೆ ಹೆಂಗಸರ ಸಂಭಾಷಣೆಯು ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರು ವಾಗ ಒಳಗೆ ಕೈದಿಗಳ ಜಾಕಶಿಯು ಮುಗಿದು ಕೆಂಪು ಸೈನಿಕರು ಅವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ತಂದರು

“ ಏನು, ಅವರನ್ನು ಕಳಿಸುತ್ತೀರೇನು ಈಗ ?” ತೆರಕ್ಷಿಲೀಕಾ ಸಿಟ್ಟು ನಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ ಹೌದು, ನಮ್ಮ ದಳದ ಮುಖ್ಯ ರಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಶಿಲಾವ ನೆಂದನು ”

ಕೈದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಕೂದಲಿನ ನಡುವಯಸಿನೊಬ್ಬನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಪೆಲ್ಟೊರಿಕಾ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು “ ನೋಡು, ಅವನೇ, ಮಿಟ್ಯಾ ಲೆವೊನ್ಯಾಕನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿದವನು ” ಎಂತ ಚೀರಿದಳು. ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲರೂ ಅವನ ಬಳಿ ನೆರೆದರು “ ಹೌದು, ಅವನೇ, ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ !” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತೊಡಗಿದರು.

“ ಕಾಮ್ರೇಡ ಲೆಫ್ಟನೆಂಟ್, ಈತನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿದ್ದನು.” ಶಿಲಾವನನ್ನು ಡ್ವೀಶಿಸಿ ಪೆಲ್ಟೊರಿಕಾ ಅಂದಳು.

“ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷವೂ ತುಂಬಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಹುಡುಗನೆಲ್ಲಿ ? ಬರೇ ಮಗು.” ಇನ್ನೊಬ್ಬಳಂದಳು.

“ಕಾಮ್ರೇಡೆ ಲೆಫ್ಟನೆಂಟೆ, ನೀವು ಉಳಿದವರನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿರಿ. ಆದರೆ ಇವನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿಂದ ಜೀವ ಸಹಿತ ಹೋಗಲಾರ ನಾವು ಇಲ್ಲೇ ಇವನನ್ನು ಮುಗಿಸುವೆವು.” ಎಂದು ತೀರ ಪಿಲೀಕಾ ಹಟ ಹಿಡಿದಳು ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದಿಳಿಯಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾದರು

ನಡುವೆ ಒಳಗೆ ಹೋದ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಆಗ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು “ಏನು ತೀರಪಿಲೀಕಾ ? ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ನಡೆದ ಕೊಲೆ ಸಾಲದೇ ? ಈಗ ನೀನೂ ಒಂದು ಕೊಲೆಮನೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಲಿರುವೆಯೋ ? ಏನು, ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದೇ ? ಜೀವ ಹೋಗುವ ವರೆಗೆ ಎರಡು ನಿಮಿಷ ನೋವಾದೀತು, ಅಷ್ಟೇನೆ. ಅವನು ಮಾಡಿದ ಘೋರ ಅಪರಾಧಗಳಿಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಸುಲಭದ ಶಿಕ್ಷೆಯೇನು ಅವನಿಗೆ ? ಬೇಡ, ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸುಲಭದ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವುದು ಬೇಡ ಅವನು ಬದುಕಲಿ. ಜರ್ಮನರು ಸೋತು ತಮ್ಮ ನಾಡಿಗೆ ಓಡುವುದನ್ನು ನೋಡಲಿ. ಯುದ್ಧವು ಅವರ ದೇಶಕ್ಕೂ ಹಬ್ಬಿ ಅಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಅನಾಹುತಗಳನ್ನು ಕಾಣಲಿ. ಸಂಕಟ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಸ್ತುತೆ ಅನುಭವಿಸಲಿ ಜರ್ಮನಿಯ ಊರುಗಳು ನೆಲಸಮವಾಗಿ ಖಯಲುಗಳೆಲ್ಲಾ ಸತ್ತವರ ಎಲುಬುಗಳಿಂದ ಬಿಳುಪಾದಾಗ, ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಬಳಲುವ ಮಕ್ಕಳು ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹೊಣೆಗಾರರು ನೀವೇ ಎಂದು ಈವತ್ತಿನ ಹಿಟ್ಟರನ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಧೀಕರಿಸಿ ಶಪಿಸುವುದನ್ನು ಕೇಳಲು ಉಳಿಯಲಿ ನರಕಯಾತನೆಯನ್ನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲೇ ಅನುಭವಿಸುವಾಗ, ಬರಲಾರದ ಸಾವಿಗಾಗಿ ಅವನು ಮೊರೆ ಇಡಲಿ. ಸುಮ್ಮನೆ ಅವನನ್ನು ಈ ಹೊತ್ತು ಕೊಲ್ಲುವ ವಿಚಾರ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು ”

ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಅವೇಶದಿಂದ ನುಡಿದ ಈ ಮಾತುಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದುವು. ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲರೂ ಮಾತೆತ್ತದೆ ದೂರ ಸರಿದರು.

೧೫

ಸಂಜೆಯ ಔತಣದ ಸಿದ್ಧತೆಯು ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸೂರ್ಯನು ದಿಗಂತಕ್ಕೆ ತಲವು ಮೊದಲೇ, ಶಿಲೋವನ ದಳವು ಕೂಡಲೇ

ಹೊರಡುವದೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಹಬ್ಬಿತು. ಹೆಂಗಸರು, ಮಕ್ಕಳನ್ನದೆ ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜನರು ಅದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಅವರದ್ದೆಡೆ ಕೂಡಿದರು “ ದಿನವಿಡೀ ಸರಿಯಾದ ಊಟವಿಲ್ಲ, ನಿಮಗೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಊಟ ತೀರಿಸಿಯೇ ಹೋಗಿರಿ.” ಎಂದು ಊರಿನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಫೆಡೋಸ್ಯಾ ಶಿಲಾವನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು.

“ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ತಾಯಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ವಿಲಂಬ ಮಾಡದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಬೇಕೆಂದು ಈಗಲೇ ಮೇಲಿನವರ ಆಜ್ಞೆ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಇದು ಯುದ್ಧ. ಶಿಸ್ತನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಾಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಅನಾಹುತವಾದೀತು.” ಶಿಲಾವನ ನೆಂದನು.

“ ಅಂದರೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಒಂದು ಊಟ ಕೂಡ ಕೊಡಲು ನಾವು ಅಸಮರ್ಥರಾದೆವಲ್ಲಾ !” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಮರುಗಿದರು.

“ ಬೇಜಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿರಿ ನಮಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಈಗ ಹಸಿವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೆರಡು ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ದಳವು ಈ ಊರಿಗೆ ಬರುವುದು. ಅವರು ಹಸಿದು ಬರುವರು. ನಿಮ್ಮ ಔತಣ ಅವರಿಗೆ ನೀಡಿರಿ.” ಎಂದು ಶಿಲಾವನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದನು ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ವಂದಿಸಿ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಹುಕುಮ ಮಾಡಿದನು. ಭಾರವಾದ ಹೃದಯದಿಂದ ಊರಿನ ಜನರು ಅವರನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟರು.

ಸಮ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಲಾವನ ದಳವನ್ನು ಊರಿನ ಯಾವತ್ತೂ ಜನರು ಕೊನೆಯ ಸೈನಿಕನು ಅದೃಶ್ಯನಾಗುವ ವರೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತರು.

ನಾತಾವರಣವು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಏಜಯೋತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ನಿರ್ಸರ್ಗವು ಕಟ್ಟಿದ ಕಮಾನಿನಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು ಮುಳಗುವ ಸೂರ್ಯನ ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಕಿರಣಗಳಿಂದ ದೇದಿಪ್ಯಮಾನವಾದ ತನ್ನ ವಿವಿಧ ವರ್ಣಗಳ ತೀಕ್ಷ್ಣೀರಾಶಿಯಿಂದ ಇಡೀ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟೊಸಲ ನೋಡಿದ್ದರೂ ಆ ಶುಭದಿನದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು ಎಂದೂ

ಕಾಣದ ದೊಸ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ
ವಾದದ ದಿವ್ಯ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಾರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರಿಗೆ
ತೋರುತು.
